Hortensia Boroniceanu

VIAŢA DIN VIS

Când eram tânără, mult mai tânără, mai bine spus la sfârşitul copilăriei, când păşeam pragul în perioada aceea nesigură şi totuşi foarte sigură, perioadă când aveam impresia că pot trece munţii în zbor, îmi spuneam în adâncul sufletului: „Viaţa mea, va fi o cărare scrijelată în stâncă, va fi cu adâncituri pline de fiorii şi spaima necunoscutului, va fi plină de asperităţi şi ace însângerate, de scormoniri în adâncul sufletului şi în carnea mea. Viaţa mea va rămâne acolo, semn de netăgăduit că am fost, am existat şi va arăta viitorului că mai exist”. Clocotea sângele nemuririi în mine. Eram unică. Eram importantă.

Şi din toată zvârcolirea vieţii, din toate acele gânduri, ce-a rămas? Nimic. Vise. Nu aveam scânteia geniului, n-aveam măreţia talentului, eram un nimeni, un biet pionaş pe tabla de şah a universului. Mă împiedica oare cineva să visez şi

să sper?

Speram. Speram într-un drum creat, trasat şi muncit de mine. Un drum deosebit, aparte, drum care mă departaja, mă personaliza.

Şi nu ştiam, că nu mă născusem pentru a străluci şi nu ştiam, că voi fi un strop gri prin valurile vieţii.

Speranţa pentru mine era atunci, drumul ciocârliei în zbor, creaţia naivă a adolescenţei, a unui suflet fără experienţă.

Speranţa a devenit apoi, îndârjirea, voinţa, încăpăţânarea de a răzbate, de a realiza, a pune în faptă dorinţe şi idei.

Speranţa este acum, micul motoraş al sufletului care nu mă lasă să cedez, care naşte energia spontană, necesară unei noi trepte de trăire.

Cu speranţa am primit şi binele şi răul vieţii. În numele ei am sădit acest drum, cu greşeli şi păreri de rău.

Din păreri de rău am stors dorinţa de a

merge mai departe. Îmi spuneam în gând: acum am învăţat, nu mai greşesc, trebuie să răzbesc, găsesc eu altă portiţă.

Şi găseam. Dar aceea portiţă îmi oferea altceva, avea altă originalitate, alte drumuleţe necunoscute, creatoare de greşeli. Şi aşa… za cu za, m-am trezit aproape de sfârşitul lanţului.

Acum când sufletul cade pe gânduri, caut, scormon trecutul, sperând să descopăr fapte, evenimente ce au influenţat în mod ocult, neîmplinirea speranţelor. Reiau şirul anilor, şi-i derulez încet prin filtrul amintirilor.

* * *

— Sărut mâna, tanti Lenuţa.

— Să trăieşti fetiţo.

— Dvs. m-aţi moşit? Mama, v-a pârât.

— Da!

– Îmi povestiţi şi mie, câte ceva de atunci?

— Cum nu! Te-ai născut într-o dimineaţă,

până în ora nouă cred, în luna lui cuptor. N-am făcut mare lucru pentru tine. Ai fost atât de grăbită să vezi lumina zilei, încât cu greu am reuşit să te prind în braţe, la timp. Dar erai frumoasă. N-am mai văzut copilaş aşa curat şi frumos ca tine. De altfel, nici acum nu eşti urâtă.

— Doar atât poţi să-mi spui?

— E… mamă, au trecut atâţia ani, am moşit atâţi copii… de unde să-mi mai amintesc eu? Am uitat.

— Improvizezi?

— Nu. Am spus doar cât mi-am amintit, nimic în plus. Şi asta, fiindcă eşti fata lui Marioara, vecină ici, colea, casă de casă cu mine.

Am lăsat-o în pace. Avea dreptate femeia. De unde atâta aducere aminte? Numai la mine, nu-i stătea ei gândul.

Soarele, îşi pulveriza razele-i incandescente peste micile lacuri de ploaie, încropite printre rosturile pietrei de râu, ce tapeta din loc în loc strada noastră, secându-le.

Ghemuită asupra uneia, plesneam cu putere noroiul rămas încă moale, împrăştiindu-l în jur. Îl adunam apoi în pumni, îi dădeam forma unei tigăiţe, îi subţiam cât puteam de mult fundul şi o pocneam plină de năduf de caldarâm. Scotea un sunet strident.

Era jocul preferat al copiilor din cartierul nostru, după ploile repezi de vară, joc după care mă dădeam şi eu în vânt, cu mare plăcere.

— Hei, ce faci aici? M-a întrerupt nenea, fratele meu cel mare. Uite, în ce hal eşti de murdară! Vino în casă, să te speli.

— Nu vreau.

M-a luat de acolo vrând, nevrând, trăgându-mă grăbit în curte.

Poarta din şipci de lemn văruite-n alb, nici nu se închisese bine în urma noastră, când l-am auzit strigând cât îl ţinea gura.

— Hei, mamă, tată, ieşiţi afară, s-a terminat războiul. Gata, uraaa… am scăpat de el.

— Da!… Ducă-se de unde a venit, i-a răspuns

mama, întâmpinându-l. Să le cadă la inimă celor ce l-au început, a mai adăugat ea, cu obidă.

— Mamă!

— Lasă, lasă, că ştiu eu ce ştiu, tu eşti încă tânăr. Într-adevăr, războiul, şarpe vlăguit, se retrăsese la sânul celor ce-i declanşase virulenţa ucigaşe printre oameni nevinovaţi.

Se retrăsese la matcă, sâsâindu-şi mulţumirea printre colţii veninoşi, privind cu sarcastică plăcere, cum stăpânii lui, îşi împărţeau tremurând de nerăbdare, hălcile bogăţiei, iar sărăcimea împuţinată, se lupta cu disperare să înlăture excrementele mizerabile, eliminate de el.

Fiind prea mică, imaginea războiului, a poposit prea puţin pe meleagurile retinei de copil. S-a estompat în negura spiritului de conservare. Repercusiunile lui însă, le-am suportat.

Din tot ce agonisise tata, om simplu, cu frica lui Dumnezeu, nu mai rămăsese în picioare, de cât casa. Faţă de alţii, eram totuşi bogaţi. Aveam un culcuş.

Atelierul lui de tâmplărie, ajunsese firmituri în gura unei bombe înfometate. De lucru în altă parte, nu găsea. Cinstea, nu-i permitea îmbogăţirea pe căi necurate. Şi slavă domnului, atunci era momentul. Alţii, n-au avut scrupule, au profitat de haosul creat şi şi-au legat averi.

„Bogăţia, făcută pe suferinţa altora, este boală, nu ştii când te seceră. Şi-apoi… decât bogat, pradă hoţilor şi tâlharilor, mai bine sărac şi dorm liniştit pe căpătâiul meu de pernă”. Aşa îi spunea el, din când în când mamei, scuzându-şi într-un fel firea.

Dar Dumnezeu, nu l-a lăsat, nu ne-a lăsat mai bine zis. A reuşit prin muncă cinstită, până la urmă, să dea de mâncare celor şapte guri, de la masa familiei.

Mama, în perioada aceea grea de după război, când majoritatea oamenilor săraci, nu găseau capătul de fir al stabilităţii materiale, mă înscrisese pe mine şi pe sora mea, la un cămin de copii.

Frumos amenajat, înfofolit în verdeaţă, cu patru bazine de înot, se găsea la o aruncătură de băţ de casa noastră.

Ne duceam dimineaţa la ora opt şi plecam spre casă, seara după ce apunea soarele.

Sora mea, se acomoda foarte uşor cu oamenii. Eu, nu. În prezenţa străinilor, îmi pierdeam toată îndrăzneala. Deveneam timidă, stând mai mult singură, pitită în cine ştie ce colţ.

Aceasta, până în clipa când m-a descoperit domnişoara Narty, educatoarea noastră.

Parcă o văd, parcă îi aud şi acum glasul limpede, precum susurul unui pârâiaş de munte.

— Ia vino tu şoricel mic, încoa. Ce stai ascuns prin vizuini?

M-a apucat de şorţuleţ şi trăgându-mă uşor spre lumină, m-a aşezat cu faţa în bătaia crudă a soarelui.

Superb chip, am auzit-o murmurându-şi. Superb chip. Fără a-şi dezlipi privirea de pe mine, m-a întrebat abia şoptit.

— Vrei să te pictez, îngeraş? Voi încerca să-ţi prind în penel delicateţea obrazului, paloarea lui aproape transparentă. Voi lăsa amintire viitorului, un mugur de lumină şi speranţă. Ce zici, vrei?

— Aplecându-se apoi, aproape îngenunchind, pentru a-mi atinge înălţimea, m-a întrebat cu voce tare şi mirare în glas.

— Tu… tu nu mănânci? Bei doar apă!?

Eram atât de emoţionată, încât trupul, fibrila sub tulburarea sinceră a inimii. Nodul ce mi se pusese în gât, abia dacă îmi dădea voie să respir, dar să mai răspund.

Din clipa aceea, m-a ţinut tot timpul pe lângă fusta ei. Cum ajungeam dimineaţa la cămin, mă ajuta să-mi pun cipiceii şi-mi dădea imediat să mănânc.

Mă îndopa, cu toate bunătăţile. De unde le lua, numai ea ştia. Cât mâncam, se foia în jurul meu şi până nu vedea farfuria goală, nu mă slăbea din ochi.

Mă înconjura cu atâta dragoste, cu atâta

protecţie şi blândeţe, încât amintirea ei, va sălăşui veşnic în sufletul meu.

Avea mlădierea spicului din câmp, avea noaptea ascunsă în buclele părului, avea fineţea petalelor de măr, ţesută-n pielea trupului.

Avea mâini fine, cu degete lungi, subţiri, terminate fiecare în petala roz-albă, a unei unghii frumos arcuite.

O văd, învăluindu-mă în hlamida catifelată a ochilor săi castanii, îi aud glasul duios.

— Aşa! Deci, stai cuminte pe acest scăunel şi joacă-te în gând, cu jucăriile acelea de pe raftul din faţa ta.

— Pot să le ating, puţin?

— Nu. Nu-i voie.

— De ce?

— Sunt cumpărate pentru vitrină. Dacă umblăm la ele, se supără doamna directoare.

Le priveam trist, cu ochi încărcaţi de dorinţa atingerii lor. Le voiam tovarăşe reale, de joc. Dar, nu aveam voie, aşa că stăteam cuminte pe

scăunel, privindu-le îndelung.

Erau jucării pe care mama mea, nu ar fi avut posibilitatea să mi le cumpere, niciodată.

Ea, îmi încropea păpuşi din cârpe. Le delimita conturul obrazului cu aţă neagră, le ajura buzele cu aţă roşie şi le făcea rochiţe multe, viu colorate. Apoi, mi le arunca grăbită în poală, spunându-mi:

— Gata, joacă-te, îmbracă-le dar nu le face baie.

— În timp ce imaginaţia mea se juca, dând viaţă fiecărei păpuşi din raftul interzis, domnişoara Narty, mă picta.

În clipele acelea, aproape nu o mai recunoşteam. Se transforma. Faţa îi devenea albă, lună pierdută într-un cer fără stele. Ochii îi jucau, perle sidefii, cu străluciri stranii.

Atunci, mi se oprea respiraţia. Mă speria. Dar stăteam, stăteam pironită locului. Făceam abstracţie de imaginea prezentă, înglobând în jocul meu pe cea adevărată, pe cea grijulie, pe cea

blândă.

Această femeie, mă iubea enorm. Afecţiunea ei pentru mine, era de neclintit chiar şi atunci când o supăram. Şi o supăram în fiecare după amiază. De ce?

Programul educaţional era strict. Din tiparul lui, nu aveam voie să ieşim. Lucru, ce nu se armoniza, cu felul meu de a fi.

Spre exemplu, somnul de după amiază sub umbrarul de brazi, era pentru mine un supliciu. Acest ritual în aer liber, îmi furnica inima.

Toţi copii dormeau, de parcă erau la ei acasă. Eu, nu. Nu reuşeam să adorm, cu niciun chip.

Lumina zilei, încărcată cu umbrele brazilor, pătrundea printre ramuri, conturând imagini groteşti, a căror expresie emana gânduri ameninţătoare.

Mă simţeam singură, descoperită, în nesiguranţă şi la mâna oricui.

Înfricoşată, ochii mi se deschideau, urechile se ciuleau, încercând a prinde cel mai neînsemnat

zgomot.

Domnişoara Narty îmi sesiza neliniştea, mă privea cercetător, ofta, apoi îmi răsfira părul ud, printre degete.

Şedea pe marginea patului meu zi de zi, fără să crâcnească. Îmi spunea poveşti, încerca să mă liniştească cu vorbe blajine, dar de geaba.

Vedeam cum umbra întristării, îi cuprindea obrazul. Îmi părea rău. Aş fi vrut să dau geană de geană, numai pentru mulţumirea ei. Încercam din tot sufletul, să pot.

Strângeam cu putere pleoapele până când, junghiuri ascuţite se întretăiau prin ochii. Dinţii îmi scrâşneau de ciudă. Dar nu, nu era posibil. Umbrele se închegau, prindeau viaţă, zburlindu-mi pielea.

Când tabloul a fost gata, domnişoara Narty, a strâns tot personalul, inclusiv pe noi copii, întrebând sfioasă.

— Ei, ce spuneţi? Vă place? L-am reuşit? Priviţi-l. Priviţi şi originalul, aici de faţă. Ce ziceţi?

Aştept.

— Ne place, strigau cu toţii, de-a valma.

— E superb. Unde-l aşezi? A întrerupt vacarmul, doamna directoare.

— În holul de la intrare. Vreau să fie văzut de toţi oamenii ce păşesc pragul acestui cămin. Puritatea, luminozitatea, misterul emanat de chipul acestei fetiţe, vreau să le încălzească inimile să le descreţească frunţile, să-i pună pe gânduri.

Aceste întâmplări ale copilăriei m-au făcut oare, să cred într-o departajare a mea, de restul lumii? Ele mă făceau să cred într-o soartă, ce mă favoriza? Ele poartă vina ideilor de măreţie, de învingătoare?

În fond, de ce eram scoasă din rând? Ce-i uimea pe oameni, când mă priveau? Ce aveam eu, deosebit? Ce vedeau ei, în mine?

Într-adevăr, trebuie să fiu „cineva”, îmi spunea gândul vanităţii, fluturându-se prin mintea mea de copil.

S-o pârăsc şi pe mama, care mă proteja ca pe un ou, să nu mă sparg? O, cine avea dreptul să-i supere odorul? Nici chiar, cei ai casei. Mă răsfăţa, făcându-mă să cred că eu, nu sunt „fitecine”.

Îi prinsesem slăbiciunea şi nu pierdeam niciodată ocazia să profit, etalându-mă întotdeauna, ca unică câştigătoare.

Cel care suferea de obicei înfrângerea, era fratele meu cel mare, nenea. Pe el, îmi plăcea să-l necăjesc. Simţeam eu, că mă iubeşte şi mă iartă uşor.

Cum îl vedeam intrând pe uşă, mă aşezam repede pe scaunul lui preferat şi bine înţeles, nu-i trebuia mult să se înfurie.

— Hai, dă-te jos de pe scaun, ghimizdrocule, sunt mai mare, fi respectuoasă, se răţoia el, la mine.

— Mmmm, nu vreau. Eu, m-am aşezat prima.

— Hai ghemule, până nu mă supăr.

— Mamăăăăăă!

— Ce se întâmplă, acolo? Costel, lasă fata,

ce-ai cu ea?

— Vreau să stau… pe scaun!

— Şi…! Cine, nu te lasă?

— Cine? Şti dumneata, cine.

— Vrea scaunul meu, mamă!

— E al meu, nu al tău, mincinoasă mică.

— Ia şi tu altul, sunt destule, n-o mai sâcâi.

— Scoate-i coarnele cât casă, şi-o să vezi tu mai târziu.

— E,. o să văd. Ce-o să văd? E mică încă. Las-o în pace. Ea, era bine intenţionată. Numai că în mintea mea, se înfoia grăuntele înfumurării. E clar, sunt aleasă, sunt cineva, nimeni nu mai este ca mine.

Pe măsură ce creşteam, au apărut şi alte întâmplări, ce păreau a fi fără importanţă, dar care au contribuit subteran la împrospătarea, la dezvoltarea ideii, că într-adevăr sunt „cineva”. Că uşile se vor deschide singure, la vederea înfăţişării mele. Că lacătele se vor descuia de la sine, lăsându-mă să păşesc unde vreau şi când vreau.

Deseori mergând pe stradă, alături de mama, femei necunoscute, i se adresau din senin.

— Ce fată frumoasă aveţi, doamnă!

— Vi se pare, le răspundea ea, uşor jenată. Toţi copii sunt frumoşi, în felul lor.

— Or fi, dar maimuţica asta, e nespus de frumuşică. Are ea „pe… vino-ncoa'"

Oare toate acestea, m-au încurajat, m-au făcut să cred că sunt unică? Din cauza lor mi-am imaginat a fi, ceea ce nu eram?

Ele m-au făcut să-mi prevăd, să-mi croiesc în gând, un drum ce nu aveam să-l fac? Ele m-au făcut să cred, că la un semn al meu, toate cărările vieţii îşi vor deschide larg porţile, aşa cum trandafirii îşi desfac petalele înrourate, sub mângâierea moale a soarelui de dimineaţă? Poate.

Dar acele… acele acelea, cu vârfurile lor însângerate, au fost, au existat, nu m-au ocolit.

Le-am intuit al naibii de bine. Şi-au înfipt vârfurile, mai dureros şi mai adânc, decât mi-aş fi dorit eu vreodată. S-au ţintuit cu alte sensuri, cu

alt viitor. S-au încrustat, finisate de valul simţurilor, val ce le-a cernut, le-a ascuţit vârfurile, înlesnindu-le pătrunderea, fără milă, fără oprelişti.

Durerea, a explodat în senzaţii de sufocare, de neputinţă, de disperare împinsă până la panică, eşuând mai apoi în revoltă şi-n cele din urmă, în blazare sau înţelepciune, dacă aş dori să deturnez, pentru liniştea conştiinţei mele, înţelesul blazării.

S-au încrustat în mine, în stânca aceea ascunsă, invizibilă, stâncă ce o purtăm în noi, stânca naşterii noastre. Şi credeam că mor şi nu mueam. Din ciocnirea dintre ceea ce voiam eu, ceea ce îmi doream eu… şi viaţa, cu hăţişurile în care mă înfunda ea, s-a născut neîncrederea, s-au născut lanţurile „de ce-urilor”, s-a născut dorinţa descifrării nepotrivirii, dintre ceea ce gândeam, ceea ce voiam să concretizez şi ceea ce de fapt până la urmă, se realiza.

Cine era potrivnic? Cine era vinovat? Revolta, îmi înfierbânta sângele şi-n faţa ochilor îmi jucau steluţe roşii. Pământul, îmi fugea de sub

picioare.

Căutam tenace, duşmanul neîmplinirilor. Unde-i? De unde să-l scot? Să vină aici, în faţa mea, să-mi dea socoteală.

Eram tare supărată. Nu mai reuşeam să-mi găsesc locul împlinirii printre oameni şi experienţa lor. Dădeam cu barda, fisurând întregul demonstrat. Propagam disonanţa în temelia experienţelor acumulate de veacuri.

Mă vedeam frunză smulsă din copacul siguranţei, aruncată în incertitudine. Mă vedeam rătăcind bezmetic, pe căi înfundate. N-aveam rădăcini. Eram mereu, în bătaia vieţii. Eram neştiinţa, eram căutarea.

Şi-am început prin a nega tot şi-am continuat, prin a accepta şi a crede, în propria-mi experienţă. Începutul l-a făcut, un mic incident.

Mă găseam în biserică, participând la un obicei religios, ce preaslăvea pe Domnul nostru Iisus Hristos. Mai precis, treceam pe sub masa Domnului Sfânt. Aşa trecea toată lumea, aşa

treceam şi eu.

Vica, cea mai bună prietenă a mea, mergea de-a buşilea înainte şi eu după ea.

Când am ajuns sub mijlocul mesei, am ridicat întâmplător privirea din podea şi am văzut, cum fundul ei grăsuţ, se unduia caraghios, în ritmul mâinilor şi al picioarelor.

Era aşa de nostimă, încât m-a pufnit râsul. M-am oprit. M-am aşezat turceşte, râzând, râzând fără oprire.

— Ce faci?! Ai înnebunit!? Mişcă-te şi vino după mine, m-a admonestat ea.

Nu era posibil. Eu râdeam. Râdeam, fără voia mea. Râdeam nebuneşte, necontrolat. Râdeam fără putinţa abţinerii.

— Dar ce ai dragă, ce te-a apucat? A ţipat ea, încruntându-se. Vrei să te ia lumea, la bătaie?

Vorbele ei răstite, m-au adus în realitate. Nu era de glumit, cu babele. Dar, nici curaj să dau ochii cu ele, nu aveam. Aşa că, m-am înfipt mai bine în podea, protejată fiind şi de

semiobscuritatea, creată de faldurile grele, ale feţei de masă.

— Potoleşte-te nebuno şi hai odată că mă scoţi din sărite!

— Erai aşa caraghioasă, fâţa, fâţa, îţi făcea fundul durduliu.

— Tu…chiar ai înnebunit! Hai să ieşim de aici, până nu-i prea târziu.

N-am auzit-o. Un nou val de râs, s-a declanşat din adâncurile trupului. Râdeam c-o poftă obraznică, pentru locul sfânt în care mă găseam. Râdeam, simţind cum râsul mă descătuşează, mă eliberează din cotidianul unor obiceiuri, neînţelese subînţelesului meu.

Intuiam, că ceea ce fac, nu era bine. Dar, cui îi păsa? Mie, nu. Mie, îmi era bine.

— Păgâno, întreci măsura. Mişcă-te de acolo şi nu mai râde ca proasta. Eşti în biserică, nu pe stradă! S-a răţoit din nou Vica, scoasă din ţâţâni.

— Da, păgâno, neruşinato, ieşi afară, ieşi afară de acolo, ieşi afară din biserică, au început

să ţipe revoltate femeile din spatele meu.

M-am întors iritată spre ele, gata, gata să le răspund, pe măsura vorbelor. Dar m-am oprit. Prea erau multe, prea erau serioase.

Ruşinea situaţiei, mi-a închis gura. Am ieşit repede, râzând totuşi, cu glas tare strident.

Da, aveţi dreptate, afară cu mine, dacă nu sunt în stare să înţeleg, să simt şi să respect ceea ce fac, mi-am zis în gând şi-am fugit spre uşă.

După câteva secunde, a apărut şi Vica. S-a înfipt în faţa mea, încruntată.

— Hai, că eşti în afara legii! Ai făcut-o lată! Tu, nu ai credinţă? Nu crezi în Dumnezeu?

— Şi ce legătură are credinţa, cu faptul că îţi balansai tu fundul ca o raţă, pe sub masa aceea? La fiecare pas, te şi auzeam: mac, mac… mac, mac. N-am putut să mă abţin şi-am izbucnit în râs.

— Erai totuşi într-o biserica, nu?

— Eram

— Nu ţi-e frică de Dumnezeu?

— Nu. Cine-i el? L-ai văzut tu? L-ai atins tu?

L-ai simţit tu?

— Ai luat-o razna, îi negi existenţa!?

— Da. Cine-i el? De fapt, de câte ori m-am rugat lui, să-mi îndeplinească o dorinţă mai mica sau mai mare, n-a dat buzna. El leagă şi dezleagă tot, numai după voinţa lui. El hotărăşte tot. Cine-i dă, acest drept? De ce dispune el de mine, aşa cum pofteşte? De ce hotărăşte el, pentru mine? Şi eu, de ce trebuie să urmez numai ceea ce el, a predestinat? Ştii ce? M-am săturat. Mai bine lasă-mă în pace.

— Şi eu credeam că te cunosc. Mama, tatăl tău, nu te-au crescut în credinţă, faţă de Dumnezeu?

— M-au crescut. Şi? Ce-i cu asta? Eu nu-l mai recunosc şi nu-i accept puterea? Mă ameninţi cu frica, faţă de el? Dar ce, el mi-e duşman? Sau ştii tu ceva, ce eu nu ştiu? Te-a informat el, că duce război ascuns, împotriva mea? După câte ştiu, nu i-am făcut nimic, nu l-am supărat cu nimic. N-am furat, n-am ucis, n-am făcut rău nimănui. De ce,

să-mi fie frică de el? Sunt fără pată.

— Eşti o eretică. Dai cu barda-n Dumnezeu.

— Cum, eretică! Poate ia stai! Eu dau cu barda, în el?

Tu m-ai ameninţat, cu barda lui. Eu mi-am vărsat, doar năduful. Dacă eşti aşa pioasă, încearcă să mă convingi concret, nu cu vorbe. Vorbele trec pe lângă mine. Şi încă odată, îţi spun. Ce are credinţa în Dumnezeu, cu târâtul nostru de-a buşilea, pe sub masă?

— Ne arătăm umilinţa, faţă de El.

— Dacă există, dacă ne iubeşte, nu cred că el ar vrea să ne vadă târându-ne ca şerpii pe pământ şi mai ales în casa în care se spune că este a lui. Hai, să o lăsăm aşa cum a căzut. Eu, am multe întrebări, multe nedumeriri, multe reproşuri. Noi suntem prietene, să rămânem prietene. Nu vreau să ne certăm. Eu am părerea mea, tu, pe a ta. Foarte bine. Le păstrăm în sinea noastră.

Din aceea clipă m-am lepădat de Dumnezeul Sfânt. Am pornit înfuriată, să-mi trăiesc viaţa, în

afara lui, dar nu în afara poveţelor primite de la mama.

Nu mai cerşeam pomană de la cer. Încercam să trăiesc numai prin propria-mi voinţă, prin propriile-mi hotărâri.

Aşa credeam, aşa credeam eu, atunci. Credeam, că eu dispun de mine şi de viaţa mea într-un totul.

* * *

Grădina Căminului de Copii, unde altă dată domnişoara Narty mă picta şi mă răsfăţa, grădină special amenajată pentru prichindeii săracilor, se transformase acum, într-un minunat loc, ce găzduia chermeze dansante pentru tineret.

Presărată cu ringuri de dans, răzleţite printre brazii ce odinioară mă înfiorau cu umbrele şi verticalitatea lor, împodobită cu ghirlande şi becuri multicolore, înghiţea nesăţioasă, exuberanţa tinereţii.

Cele trei bazine de înot, stingeau focul din trupurile învolburate ale băieţilor iar fetelor, le trezea simţiri ascunse.

Totul se schimbase. Căminul, devenise restaurant. Ospătarii, luaseră locul educatoarelor. Adolescenţii, locul copiilor.

Şi unde era dans, hop şi noi. Cine? Eu şi Vica. Cine altcineva! Nu exista loc de dans, fără prezenţa noastră. Acum eram aici, în această feerie, în acest paradis.

Orchestra îşi făcea de cap, aruncând în văzduh, întregul ei suflet. Noi dansam. Dansam ca nebunele, unduindu-ne în ritmul fiecărui ton şi tonuleţ, exteriorizând expresiv, valul melodios al cântecului.

Aici, în acest loc şi în această noapte, vreascuri nebănuite ale unor sentimente necunoscute, s-au aprins vâlvătaie, făcându-mi inima scrum. Cum? Simplu. Am întors privirea şi-n faţa ochilor s-a profilat.

— Vica! Vicaaa, vino să-ţi arăt un băiat. Hai,

vino repede. E… aşa… frumos.

— Unde-i?

— Acolo lângă bazin. Acela brunet. Îl vezi? Observi, cum îi strălucesc ochii?

— Da. Ţi-l aduc eu imediat. Câte prietene ai tu?

— Una.

Şi-a dispărut, strecurându-se agil, printre perechile, pierdute-n vraja unui tangou.

— Aloo, damele invită, am auzit-o Şi până să zic pâs, m-am trezit cu el în braţe.

Apoi, mi-a făcut ştrengăreşte cu ochiul, dispărând în braţele altui băiat.

Da, aceasta era Vica. Era partea lipsă mie. Era viteaza, era îndrăzneaţa. Era exuberanta.

Mărunţică, capul ei îmi ajungea până la umăr, avea pielea albă şi ochi negri. Genele lungi îi confereau un aer misterios, lasciv. Sprâncenele frumos arcuite, încondeiau o frunte fără nicio cută. Părul lung, până peste genunchi, îl purta pe

spate, împletit într-o coadă superbă.

Dacă l-am iubit? Simţeam cum mă sfârşesc şi lingura nu-mi mai ajungea, la gură. Mi se aşezase aşa, pe inimă şi suflet.

De câte ori venea Vica la mine şi venea destul de des, nu pierdea ocazia să mă tachineze.

— Măi, mai… dar… ce te-ai îngrăşat aşaaaa, ca fusul popii? Nu cumva, te-ai îndrăgostit?

— Vezi, că-i boală molipsitoare…

— La mine! n-are spor. Ce-ar fi să-i ceri, o fotografie! O

aşezi noaptea sub cap şi-l uiţi pe loc. Poate astfel, mai pui şi tu puţină carne pe tine. Ce zici?

— Râzi de mine… da! Bine. N-ai de cât.

— Eu râd! Te-nşeli. Tu exagerezi. Ai rămas doar piele şi

— Os. Ce naiba ai văzut, la el?

— Ce, nu vezi tu.

— Ai dreptate. În felul tău, ai dreptate. Iubeşte-l fetiţo. Eu ce pot să fac? În curând te vei strecura prin gaura acului. Dar, nu contează,

iubeşti doar. Cine mai e, ca tine?

— Tu. Îţi vine şi ţie rândul, şi atunci să te ţii, nu te uit, ai să vezi?

— Fii serioasă. Chiar de-ar fi aşa, eu nu cad în oala cu romantism. Eu voi cânta, toată ziua. Uite-aşa…

— Au! Opreşte-te. Mulţumesc, gata, ajunge.

— Ce, nu-ţi place cum cânt?

— Doar, cum dansezi.

— Nesuferito.

Îl iubeam cu atâta intensitate, încât îmi tremurau picioarele, numai când mă gândeam la el. Ochii, mi se pierdeau în neant…

Şi-l revedeam… Umbră-n sclipiri de apă Cum se-nehega în chip De muritor. Cum raze de cristal Din trupul lunii Îi clipoceau în ochi, Tremurător.

Cum braţu-i, undă de iubire în ritm de vals înfiripa, Simţiri ce-n dulce ameţire încet mă cufunda.

Şi eu pluteam şi el plutea Eram un tot sublim Suflet în suflet se topea Unite-ntr-un destin.

Mama, prinsă în treburile ei gospodăreşti, dând tot timpul impresia, că nu-i păsă de nimeni şi de nimic, într-una din zile şi-a încruntat sprâncenele şi m-a luat în răspăr.

— Mai dă-l naibii de ţigan. Doar n-ai de gând, să mori de dorul lui?

— De ce îl faci ţigan? L-ai cunoscut?

— Nu-i ţigan, e ursar.

— Nu-i ursar, e oltean.

— Ha…ha… cu 24 de măsele. Iubăreţi foc, oltenii ăştia.

— În fond, ce ai cu mine, de ce mă necăjeşti?

— Păi tu, nu te vezi! Te topeşti pe picioare. Ce vrei, să mori pentru el? Ăsta-i zburător prin viaţa ta. Până când te măriţi tu, ai să cunoşti mulţi ca el.

— Ce uşor îţi este. Tu, n-ai iubit?

— Nu.

— De ce?

— Eram orfană, crescută la uşa cumnată-mii. Dacă ridicam ochii la cineva, îmi tăia picioarele

fratele meu. Şi nu glumea. O vorbă îi trebuia şi-mi era de ajuns.

— Dar pe tata?

— Mi l-a prezentat baba Andreica, cu ştirea şi acordul lor.

— Acum, îl iubeşti?

— Am învăţat să-l iubesc pe parcurs, trăind alături de el.

— V-aţi căsătorit imediat?

— Nici nu se putea altfel. Dar eu, aveam 22 de ani atunci, pe când tu, eşti încă o copilă, ai 17 ani. Nu trebuie să-ţi închizi viaţa, de la vârsta asta.

— Nici, nu mă vrea.

— Cu atât mai bine, ducă-se. Vine el acela, care te vrea.

— Ce uşor e pentru tine, am repetat.

Îmi era greu şi nu o înţelegeam. Eu, pe el îl voiam în vecii vecilor. Timpul, se oprea în loc la el.

— Aşa-i mai bine şi pentru mine şi pentru tine, mi-a spus el, într-o zi.

— Da!… am răspuns. Şi am plecat fiecare spre casa lui.

De ce? Care a fost motivul? Nu-l ştiu. Nu mi i-a spus şi nici eu, nu l-am întrebat.

Doar gândurile mă rodeau şi inima se topea sub arşiţa mistuitoare, a iubirii neîmpărtăşite.

Dacă el, se poate despărţi de mine fără explicaţii, îmi ziceam, înseamnă că aşa simte, iar eu nu pot da năvală în sufletul lui.

Dacă el, nu-mi poate da iubire, nici eu, nu-mi pot umili iubirea în faţa lui. Nu merită. De ce aş scormoni eu răspunsuri, ce m-ar dezamăgi? N-aş suporta.

— Dar eu îl vreau, mi-e dor de el şi îl iubesc, urla sufletul în mine.

— El nu te vrea, nu-i este dor şi nu te iubeşte, îi tăia elanul, raţiunea.

La ce bun eram frumoasă şi atrăgătoare, dacă cel pe care îl voiam, nu mă voia! Degeaba mă iubea altcineva, dacă nu era, el. De ce? De ce, atâta neîmplinire?

Când dorul de el mă decima, mi-l aduceam voit în minte şi retrăiam aievea, toate clipele dragi mie, petrecute împreună, aşa cum făceam cu visele mele frumoase, din copilărie.

În copilărie, când noaptea visam un vis frumos şi doream să îl visez şi în noaptea următoare, închideam ochii şi începeam a mi-l depăna conştient în minte, până când, la un moment dat, prindea viaţă, prindea colorit şi începea să-şi deruleze singur firul.

Şi multe, multe vise frumoase am avut. Trăiri sincere, ale unui copil, ce nu purta în cârcă zgura sălcie a vieţii, crescut de oameni blânzi, iubitori, oameni cu mult bun simţ.

Dar timpul, nu stătea pe loc, păşea ritmic înainte, tot înainte, aşternând cu nepăsare praful uitării, peste cea mai dulce icoană. Icoana primei mele iubiri. Dezamăgire scumpă, fixată în retina vieţii.

* * *

Mama, aşa cum am mai spus, era cea mai ocupată fiinţă din familie. Trebuiau îngrijite şi hrănite şapte guri. Eram oare, lăsaţi de izbelişte? Nu. Hotărât, nu.

Ne-a educat, prin exemplul comportamentului ei faţă de noi şi lumea ce ne înconjura. Ne-a indus iubirea faţă de oameni, prin dăruirea prea plinei ei iubiri. Ne-a indus sinceritatea, prin cutezanţa, faţă de mincinoşi şi farisei.

Mama, ajuta pe cei în necaz, fie ei şi duşmani. Şi mulţi, nu au pregetat să profite.

Părea rece, distantă şi nu era. Dacă încerca cineva să ne facă rău... au! sărea ca arsă cu fierul roşu şi vai de cel ce cuteza.

Dar timp necesar pentru fiecare în parte, nu avea. Nu avea timp nici de mângâieri, nici de strângeri în braţe.

Într-una din zile, nu am mai rezistat şi am dat năvală peste ea şi treburile ei. M-a repezit, cât ai

zice, peşte.

— Lasă-mă, nu vezi câtă treabă am?

— Are o iubită, mamă, am întrerupt-o, plângăreţ.

— Cine!? a ridicat ea mirată, privirea către mine.

— Cum cine!? Gele, prietenul meu.

— A!… Gele, prietenul tău! Păi, cine-i este iubită în fond, tu sau ea?

— Pe ea, o idolatrizează.

— A… ha!… Şi cum ai aflat?

— Chiar el mi-a spus. Îşi destăinuia secretul, cu atâta emfază, de parcă îmi dezvăluia existenţa unui ou de aur. Oare nu-şi dădea seama, că mă jigneşte? După atâta timp petrecut împreună, se împăuna, fluturându-şi cu neruşinare, caracterul duplicitar.

— Poate se lăudă, aşa mai fac băieţii.

— Aşa am crezut şi eu la început, dar după felul cum a descris-o…” este o fiinţă nepământeană. Blondul întregii ei făpturi,

luminează până la stele. Ochii ei se odihnesc într-ai mei, până la contopire. O atracţie de neîmpotrivit a trupurilor, ne leagănă într-o îmbrăţişare nesfârşită,”

— Gata, gata, opreşte-te. Sunt minciuni.

— Nu-s minciuni, mamă! Sunt împreună… de trei ani.

— Ţi-a confirmat, el? Dacă o iubeşte aşa de mult, de ce o înşală, de ce nu s-a căsătorit cu ea, în tot acest timp?

— Nu ştiu. Dar m-a rugat să nu mă supăr, dacă o aduce, într-o sâmbătă la dans.

— Şi. o aduce, mâine?

— Nu. Ce-ţi povestesc acum, s-a petrecut sâmbăta trecută. Întâmplător, era tocmai o fostă colegă de şcoală primară. Într-adevăr blondă, delicată, diafană.

— Nu cumva, este un mic şiretlic, să te facă geloasă?

— Aşa crezi!

— Nu. Presupun. De ce, ar fi altfel!

— A neglijat-o, cât a fost seara de lungă, iar ea, a plâns tot timpul. Plângea sincer, crede-mă mamă.

— Te cred…ce ţi-e şi cu băieţii, ăştia! O fi avut el, vreun motiv… Vr-o poliţă de răzbunat. E… zi bărbat şi taci din gură.

— Îmi inspira milă. Am tras-o într-un loc mai discret şi-am rugat-o să-mi povestească, care este de fapt adevărul. A răspuns, tot c-o întrebare.

— Îl iubeşti?

— Îmi place, i-am răspuns. E spiritual, nu mă plictisesc în preajma lui. Când suntem împreună, toate fetele mă privesc cu invidie. Mă simt bine, cu el. Poate îl iubesc şi nu-mi dau seama! Nu înţeleg totuşi, când vă întâlneaţi voi, pentru că sâmbetele, duminicile sau oricând voiam eu, el era prezent! Nu aş fi bănuit nici în ruptul capului de existenţa ta. Vă iubiţi într-adevăr, de trei ani? Aaaa! Locuiţi cumva, împreună!?

— Îl iubesc, a răspuns ea. Am legat tot viitorul meu, de el. Îl iubesc, indiferent de felul

cum procedează acum. Şi-l voi iubi întotdeauna. Este prima mea iubire. Dacă vrei să ai conştiinţa încărcată cu despărţirea noastră, n-ai de cât, rămâne-ţi împreună. Acum, nu mă vrea, dar se va întoarce.

— Ţi-l trimit chiar eu, am sărit, văzându-mi ameninţat orgoliul. Nu am nevoie de un asemenea ins, acum când ştiu câţi bani îi face pielea. Păstrează-ţi-l, i-am replicat ţâfnoasă.

— Ai face tu, asta!? I-au scăpat, vorbele.

Vedeam cum îi sfârâie speranţa în suflet. O clipă, o singură clipă, lumina fericirii i-a scăldat ochii, ca mai apoi tristeţea s-o resoarbă.

— N-are rost, a continuat, tu îl trimiţi şi… dacă el nu vrea! Nu, n-are rost, renunţi de geaba.

Orchestra intona un tangou lent, cernând în fluidu-i unduios, regrete, speranţe de iubire. El, m-a invitat la dans.

— Şi… asta-i tot?

— Nu-i de ajuns!?

— Ai dreptate, nu-i niciun şiretlic prin care

să-ţi testeze iubirea. În esenţă însă, este un mare scenarist. Auzi tu, trei ani de duplicitate, regizată exemplar!

— E un escroc sentimental mamă, asta e.

— Exagerezi. Tu, îi oferea-i ceva, ea altceva. Nu-i cunoşti, adevărul inimii.

— L-am cunoscut, mamă. Minciuna.

— Motivele ce i-au determinat purtarea, îl priveşte. Povaţa mea, este să renunţi la el. Astfel îi dai o şansă fetii şi nu-ţi încarci conştiinţa, cu măgăria lui. Ce zici, poţi?

— Pot. Aşa şi merită.

— Mă rog, merită, nu merită, nu pune la inimă. Vine el, şi-al tău.

— Apropo, să-ţi povestesc, ce vis am avut azi noapte.

— Te-ascult.

— „Era o dimineaţă de vară. Soarele somnoros încă, urca lin, în înalt. Îmbrăcată într-o rochiţă albă, şedeam pe marginea unui trotuar, sprijinindu-mi capul în palme. Aşteptam pe cineva.

Pe cine anume, nu ştiam. La un moment dat, Liana, iubita lui Gele, ivită misterios de nici unde, s-a aşezat lângă mine. Şi-a pus capul în poala mea, întinzându-şi trupul de-a lungul rigolei. Tăcea. Mă privea gânditoare. Mă privea intens, cu reproş.

— M-ai păgubit, redă-mi ce mi-ai furat, spuneau ochii ei, scrijelându-şi suferinţa în tăbliţa sufletului meu. Îl iubesc, îl vreau, lasă-mi-l.

— Ţi-l las, îi răspundeam şi eu, în aceeaşi limbă. Ţi-l las. E liber. Din partea mea, e liber. Ia-l.

Dintr-odată, cerul s-a întunecat. Un vârtej, fuior necruţător, s-a apropiat de noi, a smuls-o din braţele mele, târând-o în josul rigolei. O ploaie repede şi multă, s-a revărsat din cer. Pe ea, o vedeam cum şuvoiul format, o ducea, o tot ducea, până când într-un târziu, nu am mai văzut-o. M-am trezit. Ei, ce zici?

— Vise de noapte, fetiţo.

— Da, vise de noapte. Numai că eu, m-am trezit cu un simţământ de eliberare. Parcă o barieră fusese ridicată, lăsându-mi drum deschis,

cât vedeam cu ochii.

— Lasă prostiile, ce speri?

— A!… nu, nimic. Renunţ la el, aşa cum ţi-am promis.

— Renunţă. Nu destrăma cu bună ştiinţă iubiri. E păcat.

— Dar, n-am ştiut!

— Acum ştii.

— Bine, renunţ.

Pecetluind înţelegerea, tocmai ne pregăteam să ne vedem de treburile noastre, când dintr-odată am auzit poarta scârţâind. Am sărit amândouă la fereastră.

Gele, era deja în mijlocul curţii. Piţura, lătra să-şi dea duhul la intrusul ce-i trecuse pe sub nas, fără pic de consideraţie.

În clipa următoare, lac de sudoare cu părul vâlvoi s-a înfipt hotărât, în faţa mamei.

— Sărut mâna doamnă, iertaţi-mi năvala. Te sărut, Rodica. Doamnă, am venit să vă cer fiica în căsătorie.

— Cum!

— Simplu. O iubesc şi-o vreau de nevastă.

— Pe ea, ai întrebat-o?

— Nu.

— Întreab-o.

— Rodica.

— Stop. După cele întâmplate cu serafica ta blondă, mai ai curaj, să apari în faţa mea?

— Da. Am terminat cu frumoasa blondă.

— Am terminat eu, cu tine.

— Nu se poate, te iubesc.

— Eu, nu sunt blondă. Blondul întregii mele făpturi, nu luminează până la stele.

— Te iubesc.

— Ai mers în paralel, trei ani. Ce încredere să am în tine? Om serios, eşti tu?

— Rodica, ascultă-mă, te iubesc.

— Ce garanţie îmi oferi? Mâine, poimâine îmi faci la fel.

— Garanţia iubirii. Ascultă-mă, pe tine te iubesc, pe tine te vreau. Ia-mă de soţ. Mă le-i?

— Da.

Luasem eu, vr-o hotărâre? Nu-mi aminteam. Am ascultat eu, de sfatul mamei? Niciun pic. Mi-am ţinut promisiunea făcută în vis şi-n realitate, faţă de frumoasa blondă? Clar nu.

De ce? Cine, mi-a luat minţile? Cine m-a împins pe un drum ce… judecând corect, trebuia să-l las alteia. Ea plângea. Ea mă implora. În ochii ei plutea deznădejdea iubirii. De ce am zis da, excluzând un suflet? De ce!… Nu ştiu. Am zis da, pur şi simplu.

Şi iată-ne, eu o drăgălaşă şi minionă brunetă, la braţul unui falnic blond, cu părul bucle aurii, căzându-i uşor pe fruntea înaltă, ascultând smeriţi pledoaria maestrului de cununie civilă.

Aşa trebuia să fie? Nu ştiu. Gândirea lucidă, era blocată de un prag. Dincolo de acel prag, era o pagină albă. Trebuia scrisă.

*

Am luat de la mama, tot ce era al meu şi m-am mutat la soacra mea.

Frumoasă şi bună soacră am avut. Nu mi-a trebuit mult, s-o adopt. A fost şi va rămâne pentru mine, o a doua mamă. Cine-i era fiu, cine-i era fiică, cine-i era noră, nu se observa, nu se simţea.

Mică, rotofee, bob blond din spic de grâu, rânduia şi ordona într-o clipită casă, lăsând în urmă armonie şi lumină. În ochii ei verzi, zâmbetul căpăta sclipirea mării sub mângâierea lunii.

Gele, Gele, pagina de timp, ce o am în amintire cu tine, este aceea, a unei zile de toamnă târzie, cu frunzele pastelate în toate nuanţele cafeniului, până la auriul cel strălucitor. Este mângâiere, este refugiu, este belşug şi mulţumire.

Atât timp, cât ai fost pasagerul proprie-mi vieţi, nu ai întunecat cărarea ce Dumnezeu, da, acel Dumnezeu pe care l-am hulit şi îndepărtat, negându-i existenţa, mi-a dăruit-o.

Nu am dat atunci importanţă visului, de fapt nici nu l-am înţeles. Dar, un vis ne-a unit, un vis

ne-a despărţit şi un vis am trăit în prezenţa ta. Visele au lacăte, ce le găseşti cu greu cheia descifrării şi uşor le poţi denatura mesajul.

Îţi aminteşti Gele, primul nostru concediu petrecut în staţiunea Cheia? Staţiunea aceea, nou înfiinţată, ce încă mai păstra izul vitelor întoarse de la păscut. Ţi-o aminteşti?

Urcam agale cărăruia ce şerpuia leneş printre brazi, singura călăuză, ce ne îndruma discret paşii, spre Vila Cerbului. Vilă ce trebuia să ne fie pentru două săptămâni, loc de relaxare şi odihnă.

Vreascurile strivite sub paşi, gemeau din când în când, a reproş. Răcoarea izvorâtă din verdele pădurii, era apă vie, ce ne răcorea trupurile. Respiram cu nesaţ şi ne minunam, cât de proaspăt şi de curat, era acel loc.

Dar, la un moment dat, de unde şi cum, un val de tristeţe mi-a pălit inima. Se prelingea, infiltrându-şi mâhnirea în cea mai minusculă fibră a corpului. Energii necunoscute, mă trăgeau

înapoi, la poalele dealului. Respiram, din ce în ce mai greu. Când am ajuns sus, eram epuizată.

Nu ţi-am spus, atunci. Eram prea uimită. Raţiunea era prinsă în invizibile iţe. Nu ţi-am spus, nici mai târziu. Dar dacă vei ajunge vr-odată, să citeşti aceste rânduri, poate ai să înţelegi.

Deci, în timp ce urcam amândoi scara aceea din stejar tocit, inima a luat-o razna. Voia să fugă, voia să-mi spargă pieptul, s-alerge oriunde, numai în susul scării, nu.

Ai deschis uşa, şi-am încremenit în prag. Pielea s-a încreţit pe trup. Camera, mobila, tot, absolut tot, îmi erau cunoscute. M-am retras, nu voiam să intru.

O forţă invizibilă însă, mi-a ademenit privirea spre fereastra, deasupra patului. O recunoşteam!? Îmi era cunoscută!?

Plasată la extremitatea exterioară a zidului enorm de gros, mă chema, îmi incita curiozitatea.

Am intrat, m-am urcat pe pat, m-am săltat şi mi-am întins trupul pe pervazul lung, privind avid

afară. Ceea ce vedeam, ceea ce simţeam, îmi tăia respiraţia.

Acea panoramă, acea splendidă panoramă, luminată de soarele ce părea, a privi cu tristeţe înapoi, o cunoşteam, exista în mine.

Rezonanţe triste, întâmplări trecute, mă destrămau. Negura timpului se dezvăluia înlăcrimată în mine şi afară. Scene dureroase, voci disperate, au prins viaţă, perindându-se printre umbrele copacilor. Durerea ce până atunci mă încorseta, a izbucnit în lacrimi.

Să fug, să fug, m-am auzit în gând. Să fug, să fug, silabiseam în şoaptă.

Am sărit arsă de sentimente contradictorii, nebuloase ilizibile. Am alergat nebună, pe scări în jos.

Ajunsă la şosea, mi-am tras în sfârşit sufletul la loc. M-ai ajuns din urmă. N-ai comentat nimic. Ai zâmbit înţelegător, ai predat cheile şi ai schimbat locul de cazare.

Simţindu-mă în siguranţă, au dispărut din

mine instantaneu, toate senzaţiile nefireşti ale sufletului. S-a închis uşa, aşa cum s-a deschis. Am uitat şi am profitat cu puterea tinereţii, de tot ce mă înconjura.

Drumul cu decovilul, printre dealurile blânde, până la mănăstirea Suzana, popas de spovedanie şi liberă cugetare, susurul pâraielor, clopoţel de argint rostogolit printre boabe de pietriş, chiuiturile noastre ce străbăteau pădurea-n lung şi-n lat, m-au preluat în stăpânirea lor.

Limpezimea cerului şi reavănul pământ au înghiţit întunericul şi durerea, consolidând cărare stabilă sub paşii mei.

Fiecare fibră a trupului şi sufletului, rezona în puritatea dumnezeiască, a tot ce mă înconjura. Eram fericită, eram fericiţi. Ţi-aminteşti Gele? Ca noi, nu mai era nimeni. Ne vedeam bătrâni şi împreună, ne făceam planuri pentru viitor.

Cum de s-au stricat lucrurile, atât de radical? Cum, de nu am putut trece peste hotărârea, unui alt vis? De ce nu m-ai oprit, tu? Cum de am putut

da la spate, atâţia ani de căsnicie? Cum?

Dacă aş fi ştiut, că o simplă propunere, va pune capăt căsniciei noastre, poate nu aş fi fost de acord niciodată, să mergem în vizită, la Petrică. Ce dacă era cel mai bun prieten, al tău? Dar… de, dacă omul ar şti când moare, şi-ar săpa groapa cu mult înainte.

Întâmplător atunci, avea şi alţi musafiri. Doamne, când mă gândesc cât de zăpăciţi şi fără griji eram. Şi… tocmai când era mai bine, când firescul spărsese rigiditatea dintre noi, i se năzare aşa… din senin gazdei, să ridice paharul deasupra capului şi să strige, cu gura până la urechi.

— Atenţie! Toată lumea, atenţia la mine. Noi, adică Petrică şi eu, Bibi, soţia lui, am hotărât să fim naşi.

— Nu vorbi! Ai cui? S-a auzit, un glas vesel.

— Rodica, Gele, sunteţi de acord? E timpul să treceţi şi voi, în rândul creştinilor. Ce zice-ţi?

— Cum să nu, ai răspuns tu, încântat. Sărut mâna naşă, eşti bucuria petrecerii şi îngerul

căsniciei noastre.

— Dar tu, Rodica, nu spui nimic? m-a întrebat ea.

— Contrariată de tăcerea mea. Nu te bucuri?

Eu… ce era să spun, eu nu mai eram acolo. Dacă m-ar fi lovit cineva, cu o bâtă în cap, cred că nu aş fi simţit durerea ce am simţit-o, la auzul vorbelor ei. În fond, era una din cele mai generoase propuneri! De ce-i ofileam frumuseţea, prin tăcere? De ce? De ce, am răspuns până la urmă, glacial, distant, încât i-a rămas propunerea în gât.

— Poate dă-mi timp de gândire.

Am stricat toată bucuria serii. Ofensa răspunsului, lipsa de condescendenţă, i-a îngheţat pe toţi. Mă priveau deplorabil. Îmi pierdusem locul, din ochii lor.

M-am ridicat. Te-am luat de mână şi am plecat acasă, lăsându-i pe toţi cu gurile căscate.

Pe drum, starea aceea hilară, creată de Bibi, persista sâcâitor. Dar, ca întotdeauna, când

apăreau situaţii fără răspuns, intrigante pe moment, tu… mă lăsa-i în banii mei. Lăsa-i lucrurile, în limpezire. Aşa că, tăcerea instaurată între noi, reprezenta fundal de catifea, ce-mi prelua discret tensiunea neprevăzutului instalat. Fundal în care nemulţumirea situaţiei se pierdea, estompându-se.

Ajunşi acasă, ne-am culcat, retras fiecare în gândurile lui. Nici nu ne-am observat, prezenţa.

A doua zi, când am deschis ochii, m-ai întâmpinat cu un „bună dimineaţa „vesel, cât casa de mare.

— Ei „ţi-a trecut supărarea?

— Nici eu nu ştiu, ce am avut aseară. Câte odată, nu mă înţeleg nici eu.

— Când stabilim cununia? Trebuie să-i anunţăm, nu?

— Niciodată

— Cum, niciodată!

— Niciodată, absolut niciodată nu mă voi căsători religios, cu tine.

Nu-ţi venea să crezi, că ceea ce auzeai, poate fi adevărat. Licărul ghiduş din ochi, ţi s-a stins. Te-ai închis la faţă, atât cât se putea închide pielea ta, albă. Sprâncenele ţi-au căzut, nori negrii peste verdele ochilor. Ai tăcut şi tăcută ţi-a rămas şi inima.

Acum, îţi destăinui motivul, pentru care am refuzat atât de hotărâtă, cununia noastră religioasă. Deci.

În noaptea aceea, m-am culcat, cu sufletul plumb topit în flacăra unor simţăminte, ce nu le înţelegeam. Simţăminte ce se iveau brusc şi dispăreau brusc. Nu le dădeam importanţă, nu le intuiam mesajul. Mă intrigau neplăcut, deoarece induceau în mine, săgeţi invizibile de teamă, de mister. Le respingeam, încruntându-mă împotriva lor. Dar ele, mă ignorau. Mă eliminau. Apăreau fulgerător, acţionând numai şi numai după voinţa lor. Mă dezorientau.

Ne-am culcat. „Imediat aripile visului m-au slobozit în întunericul de smoală, al unei nopţi de

vară. Noapte fără stele, fără luminători.

Mergeam desculţă, pe asfaltul călduţ al unei străzi, ce… când urca, când cobora. Braţul unui tânăr îmi încercuia cu blândeţe mijlocul. Nu-l vedeam, nu ştiam cum arată, îi simţeam doar trupul arzând. Nu erai, tu. Era ceva nou, alt sentiment.

După o fracţiune de secundă, m-am văzut singură, mergând pe muchia unui zid vechi, ros de vremuri. Încercam din răsputeri să-mi menţin echilibrul, deoarece tălpile îmi alunecau necontenit pe muşchiul umed, crescut din abundenţă printre crăpături.

Fără voie, priveam când în dreapta, când în stânga mea. În dreapta, se deschidea hăul întunecat al unei prăpăstii fără sfârşit, ce-mi încreţea inima. În stânga cerul se lumina, fâşie albă, descoperindu-mi în faţa ochilor, un imens câmp cu iarbă, abia încolţită. Verdele crud îşi unea ajurul cu albastrul decolorat al cerului.

Doamne, îmi spuneam, dacă alunec în

prăpastia asta, praful se alege de mine.

Nu am căzut, nici în dreapta, nici în stânga. M-am trezit dintr-odată, în interiorul imens al unei biserici, ce avea pereţii acoperiţi cu icoane, înnegrite de vreme. Cupola înaltă, scăldată în lumină, se pierdea în infinit.

Eram îmbrăcată într-o superbă roche de mireasă. Volănaşe albe, susţinute ici colo de perle, imitau aripile fluturilor în zbor. Petalele trandafirilor din coroniţă, străluceau sidefiu, sub sclipirea candelabrelor aprinse.

Mă admiram uimită, în ochii iubitori ai celor din jur, în clipa când, din uşa altarului, s-a desprins figura unui preot. Se apropia… plutind!

Lângă mine, s-a ivit ca din pământ, silueta unui tânăr. Îi acceptam prezenţa, fără curiozitate, fără întrebări.

Preotul ne-a cercetat iscoditor, suprapunând în gând, imagini numai de el ştiute. Convins că nu greşeşte, ne-a întrebat cu glas blând.

— Tinerii, au făcut slujba de logodnă?

— Nu, a răspuns o voce.

— Atunci, mireasa să-şi lase voalul pe faţă, şi mai întâi, ţinem slujba de logodnă.

Am luat pala de voal, din spatele coroniţei şi am lăsat-o să cadă liberă, peste obraz.

Şi… glas de argint, vibrând în eter, a imprimat unirea a doua suflete, în fila lipsă a destinului. Apoi, cu acelaşi glas dulce, mi s-a adresat.

— Acum mireasa, să-şi ridice voalul şi să-şi sărute mirele. Am ridicat voalul, aranjându-l cu grijă, în spatele superbei pariuri, ce-mi împodobea fruntea. Fără grabă, cu mişcări lente, m-am întors spre tânăr.

— Nu se poate! Am exclamat. Acesta… acesta nu e Gele, este… şi i-am pronunţat numele, ce îl poartă în realitatea de toate zilele.

Preotul m-a privit tăcut, continuând impasibil, slujba căsătoriei. Slujbă ce m-a unit cu un drac, nu cu un om. Născut şi menit pentru a mă urî, pentru a fi duşmanul din casa şi patul meu.

Da. A fost pecetluită slujba răzbunării şi a pedepsei.

M-am trezit în acea dimineaţă, uşoară ca un fulg. Dispăruseră toate lacrimile sufletului. Buzele mele murmurau hotărâte, o singură frază. „Niciodată, nu mă voi căsători religios, cu tine”. Frază ce ţi-am repetat-o mecanic, frază ce a generat, despărţirea noastră.

Întregul s-a fărâmiţat, boabe spulberate în vânt, de puterea unui vis.

Şi acum încă, mă mai întreb. Cum de am avut puterea să renunţ la tine? De ce, nu am intuit repercusiunea unui asemenea gest? De ce nu am analizat lucid, visul? De ce m-am lăsat sub influenţa hotărârii induse de el? Unde eram eu, măreaţa, grozava de altă dată, care mă luam la harţă cu Dumnezeu, căruia îi judecam hotărârile şi nu i le acceptam? Unde eram?

De ce nu am revenit ulterior, înaintea ultimului pas, ce ne destrăma căsnicia? De ce, m-am complăcut într-o dulce lenevie, aşteptând ca

totul să vină de la sine? De ce? De unde, o asemenea amnezie?

Azi, acum, pot spune cu hotărâre, că am greşit hulindu-l pe Dumnezeu. Iar El, mi-a dovedit în felul lui, nemernicia. M-a făcut să-mi cunosc adevăratul loc, în agregatul viu al universului. M-a învăţat să-mi cunosc, lungul nasului.

Visul, ca vis de noapte, s-a topit în abisul uitării. Eu, am luat răspunsul subconştientului, punându-l hotărâtă, stavilă între noi. Decizie ce în timp, s-a şlefuit în clipa regretului. Tu, ţi-ai schimbat drumul de la inima mea.

În ziua în care îmi strângeam lucrurile, concretizând faptic despărţirea noastră, mamei tale, îi jucau lacrimile în ochi. M-a luat de mână, rugându-mă să mă aşez o clipă pe scaun.

— Rodica, mi-a spus ea, lasă lucrurile, ai destul timp să le strângi. Poate, nu va fi cazul. Hai să stăm puţin de vorbă. Să stăm strâmb şi să judecăm drept. Spune-mi, cine sau ce te-a făcut, să rupi această căsnicie? Eu nu văd între voi,

motive de divorţ. Ce se întâmplă cu tine, ce se întâmplă în căsnicia voastră?

— Nimic.

— Cum, nimic?

— Simplu. A dispărut liantul. A dispărut iubirea. Între noi, s-a deschis prăpastia indiferenţei.

— Şi Gele, ce spune? E de acord?

— După cum vezi. Dar tu?

— După mine, ar trebui să nu vă grăbiţi. Iubirea pierdută, dacă aveţi puţină răbdare, se înlocuieşte cu altfel de iubire. Una mai profundă, mai calmă, mai cu milă. Dar, n-am dreptul să mă bag. E căsnicia voastră, e hotărârea voastră. Îmi va fi greu fără tine. În sinea mea, încă mai sper într-o revenire.

Ea, nu cunoştea visul care aşezase între mine şi Gele, băiatul ei, prăpastia nedefinită, a despărţirii. Viermuşorul negru, ce trebuia să erodeze unirea noastră, în aşa fel, încât să ajungem, unul în munte şi altul în baltă.

În clipa când şi-a dat seama, că nu are nicio putere, ne-a catalogat plină de indignare.

— Sunteţi nişte tâmpiţi. Puneţi pe făraş o căsnicie frumoasă. Când o să vă daţi seama, regretele vor fi prea târzii. Faceţi cum vreţi. Cum vă aşterneţi, aşa dormiţi. La mine, să nu vă plângeţi. Rodica, gândeşte-te bine, eşti fată, suferinţa ta va fi mult mai mare, a mai adăugat ea, c-o ultimă speranţă.

Nu am ţinut cont de nimic, am plecat împinsă de soartă, să-mi tipăresc restul filelor din cartea vieţii.

* * *

Acasă, nimeni nu m-a certat, nimeni nu mi-a reproşat nimic. M-am întors acasă şi atât. Locul meu mă aştepta, exista şi nimeni nu mi-l putea ocupa. Eram acasă la părinţii mei, eram în leagănul, unde mă născusem.

Viaţa continua ca şi înainte. Eram fata lor,

copilul lor, indiferent de vârstă. Ei, nu se schimbaseră. Mă vedeau cu aceeaşi ochi. Ochii părinţilor.

În schimb, eu nu mai eram aceeaşi fetiţă de odinioară, nu mă vedeam aşa. Eram femeia, ce-şi consumase primii ani ai tinereţii, femeia măritată şi divorţată.

Mă vedeam singură şi fără căpătâi. Mă vedeam dintr-odată, nici cal, nici măgar. Nici cu fetele, nici cu femeile măritate. Simţeam pământul moale, sub tălpi.

Eram pe muchea acelui zid vechi, cu mici insule de muşchi verde, suculente, plăcute la vedere, ademenitoare prin colorit, dar nesigure. Doar orgoliul, îmi echilibra incertitudinea.

Nimeni nu-mi spunea direct, simţeam doar stigmatul. Societatea cu legile ei nescrise, mă izola. Aici ţi-e locul, niciun pas mai mult.

Bărbaţii, pentru că aşa se numeau acum, nu mai erau băieţii de odinioară, lipsiţi de curajul atacului când plăceau o fată, ci bărbaţi ce priveau

o femeie ieşită din tiparele stricte ale căsniciei. O femeie, care era a nimănui, o femeie bună de prăduit.

Mă priveau pofticios, cu arogantă îndrăzneală, considerând că le sunt cuvenită în fapt şi drept. Nu-mi acordau niciun statut, abordându-mă cu stil sau fără, siguri fiind, că oricând se pot debarasa de mine, fără nici cea mai mică remuşcare, fără nicio responsabilitate.

Acesta era culoarul de societate în care mă aruncasem orbeşte. Era un culoar oferit subversiv, de misteriosul vis. Eram nevoită să trăiesc în el, dar nu să-l şi adopt.

Acest culoar, mă revolta prin impertinenţa şi lipsa lui de respect, faţă de femeie. Faţă de femeia liberă, femeia care nu trăia sub umbrela nici unui bărbat.

Eram electronul liber de valenţă, ademenit pe termen scurt.

În

orice culcuş şi oriunde.

Primele, care m-au scos din rând, au fost chiar soţiile fostelor cupluri prietene. Au dat cu bâta, fără nicio ezitare. Se considerau alese. Se considerau apriori.

— Ştii, mi-a spus într-o zi, una dintre ele, îmi pare rău de tine, dar te rog, nu mai veni pe la mine în vizită. Tu eşti liberă, eşti frumuşică foc şi nu vreau să-mi pierd bărbatul. De ce să primesc, ispita în casa? Oala acoperită, nu dă gunoiul în ea.

— Cum! Tu mă consideri gunoi! I-am răspuns. Ai impresia că vin în vizită, pentru bărbatul tău!

— Îmi pare rău, asta este. De azi înainte, îmi cunoşti părerea.

— Nu ţi-e jenă, să-mi vorbeşti aşa? De ce mă umileşti? Mă cunoşti de azi, ori de ieri!? Dacă aveam gând să-ţi iau bărbatul, ţi-l luam până acum. Ar fi fost soţul meu, nu al tău. Eşti o proastă lipsită de educaţie. Am greşit, considerându-te prietenă. Oricum, aşa merit dacă m-am băgat în troc. Dar nu uita, viaţa este imprevizibilă. Nu ştii

ce te aşteaptă mâine. Ai grijă cum vorbeşti şi cum te porţi. S-ar putea, să-ţi cadă-n sân.

Comportarea ei mă revoltase, peste măsură. Nu-mi venea să cred, că sunt băgată la cazan, chiar de prietene. Pur şi simplu, mă excomunicau din cercul lor.

Norii cerului, înnegriţi de supărare, aruncau cu mii şi milioane de boabe reci, în geamurile ferestrelor de la casă. Biciul lor, smulgea şi ultimele frunze de pe ramuri.

Mă simţeam singură, plictisită. Gânduri sumbre, fără viitor mă năpădeau.

Dormitorul meu se zbârlise de teamă şi frig. Învălurit în griul plumburiu al stropilor, mă expulza, mă elimina din interiorul lui.

Ce-ar fi să merg în vizită, la Bibi? Mi-am zis. N-ar fi rău, am răspuns tot eu. Oare ea, va proceda la fel, ca celelalte? Voi vedea. Gata plec, am hotărât.

M-am îmbrăcat gros, am luat umbrela din cuier şi am ieşit în răpăiala rece.

Cu toate că drumul până la ea, era destul de lung, am simţit nevoia să merg pe jos.

Picăturile, cernute prin sita văzduhului, se năpusteau asupra mea, scoţându-mi sângele în obraji. Respiram cu nesaţ aerul primenit, primenindu-mi trupul şi gândurile. Sub cascada biciuitoare a cerului, renăşteam.

Ajunsă la blocul ei, am urcat scările şi am apăsat soneria. Uşa s-a deschis. În prag, a apărut Bibi.

Când m-a văzut, a făcut ochii, cât farfurioarele de cafea. Apoi, a pufnit-o râsul. M-a tras cu grijă în hol, ferindu-se de parcă venise Niagara peste ea.

— Dar bine dragă, ce-ţi veni să pleci pe o vreme ca asta? Arăţi ca o paparudă. „Paparudă udă, vino de mă udă”… a început să cânte.

— Mă plictiseam în casă. Mă primeşti, în vizită?

— Ce-ai vrea să fac, acum? Să te dau afară? Nu eşti murată, îndeajuns! Ţi-e frig?

— Nu. Mi-e bine. Eşti singură?

— Petrică, este în sufragerie. Pregătesc o cafea caldă? Îţi dau şi-o ţuiculiţă, dacă vrei.

— Doar o cafea.

— Bine, mergi în sufragerie, vin şi eu imediat.

— Nu. Stau cu tine.

— Dar… ce dragă, Petrică mănâncă oameni?

— Nu. Dar vreau, să-ţi povestesc ceva şi el e bărbat.

— Dacă spui tu, hai cu mine în bucătărie. Uite, ia loc pe scaun şi dă-i drumul.

— Săptămâna trecută, am fost pe la Anca.

— Ei!

— Şi… m-a tratat ca pe o femeie uşoară.

— Ce, a înnebunit?

— Mi-a închis uşa în nas.

— Asta-i culmea! Ce ţi-a zis?

— Că, sunt frumuşică şi-i ademenesc bărbatul. În concluzie, n-am ce căuta la ea.

— Stai, stai. Nu o judeca prea aspru, ştii cum

sunt bărbaţii.

— Mai mult sau mai puţin. Ştiu cum era, Gele.

— Când erai în prezenţa lui. Dar, când nu erai?

— M-a jignit. Nu-i corect din partea ei. Eu, n-aş fi procedat aşa.

— Fără intenţie, cred. Ascultă, hai să facem o experienţă.

— Cu cine?

— Cu Petrică al meu. Îl cunoşti bine, da? Sau crezi, că îl cunoşti. Ascunde-te în cămară, să nu te vadă. Lasă uşa, uşor întredeschisă şi mai vorbim.

— Bine.

Am intrat printre borcanele de gem şi murături, ciulindu-mi urechile şi privind curioasă, prin crăpătura uşii.

— Petrică, vino puţin la bucătărie, am făcut cafea.

— Vin imediat. Cine, e la noi?

— Dar vino dragă şi lasă întrebările.

— Sunt aici. Şi… cine zici, c-a fost la noi?

— Nimeni. Era vecina, voia un pahar de ulei. De ce, n-ai răspuns la telefon? A trebuit să las femeia baltă şi să răspund, tot eu.

— I-ai dat ulei?

— Da.

— Şi la telefon, cine era?

— Rodica. Trece pe la noi, mai pe seară.

— Rodica lui Gele?

— Da.

— A divorţat, proasta. Avea şi ea un statut. Acum.

— Acum, ce? Pentru mine, tot Rodica e.

— Pentru mine, nu

— De ce?

— N-ai văzut, ce bucăţică bună este.

— Adică cum, bucăţică?

— Faci pe naiva, şti tu cum.

— Bine mă, nu ţi-e ruşine, a fost soţia celui mai bun prieten, al tău!

— Şi… mai este? Ce…mi-ar strica şi mie o

jumătate de oră, singur cu ea.

— Voi bărbaţii, sunteţi nişte porci.

— Te cred. Doar din slănina noastră, vă hrăniţi voi.

— I-aţi cafeaua de aici şi marş, m-ai supărat. Să nu te prind diseară, că-i faci cumva avansuri, că… o jigneşti şi-i păcat.

— Pe dracu’, o jignesc. Îi fac o favoare.

— Ai plecat, sau

Înalt, cloncan cocoţat pe picioarele-i subţiri, din doi paşi a dispărut, la fel cum apăruse.

Fără zgomot, cu teamă, să nu-i vină cine ştie ce idee şi să se reîntoarcă, am ieşit din ascunzătoarea mea.

— L-ai auzit?

— Da. Dar, tot nu scuză comportamentul Ancăi. Nu avea, acest drept. Bun, aşa sunt bărbaţii. Am văzut şi am auzit, dar cu multele, cu prea multele femei, care împart aceeaşi fâşie de teren cu mine, care le ies în cale la tot pasul şi nu cu gânduri curate, cinstite cum le am eu faţă de

voi, ce o să faceţi? O să-i păziţi cu măciuca?

— Depinde de femeie. Fiecare are metoda ei.

Nu mai era nimic de discutat. Avea dreptate. Aşa erau bărbaţii şi basta. Acestea erau nevestele de carieră şi punct. Eu, nu le împărtăşeam felul. Am plecat acasă.

Pe drum, gândul a scos la iveală o frază, neluată în seamă la timpul ei. O frază înregistrată mecanic, stocată mecanic şi păstrată în custodia minţii.

„Nu vă încurcaţi mamă, cu femei măritate, le spunea mama, fraţilor mei. E păcat să destrămaţi căsnicii. Femei nemăritate… pe toate drumurile”.

Fraza prinsese viaţă, se autorepeta, conturându-şi înţelesul, precizându-mi clar locul pe scara societăţii.

Sunt nemăritată, am concretizat, sunt de umplutură. Sunt sursa de plăceri neîngăduite în patul conjugal. Sunt fantezia, pândită de lupul flămând, ascuns sub haina soţului decent, respectat. Sunt banca de popas găsită-n drum,

lăsată-n drum. Ce să fac Doamne şi cum să fac pod, peste ceea ce sunt?

Podul exista. Şi pasul ce m-a trecut de partea cealaltă, a fost iubirea. Când vine ea, pe nepusă masă în viaţa ta, când simţi cum ţi se usucă gura de emoţie, când simţi cum îţi pierzi vocea, în prezenţa celui pe care îl iubeşti, atunci o, Doamne.

Dumnezeule.

Totul a început într-o Duminică. Pentru a ieşi dintr-o lungă monotonie, pigmentasem acel început de toamnă, cu o excursie la Sinaia. Evadam pentru o singură zi din cotidianul insipid. Evadarea în sublim, n-o bănuiam.

O luasem agale spre Piscul Câinelui, lăsându-mi gândurile şi paşii să colinde fără stăpân.

La un moment dat, am aruncat sacul anilor în urma mea, aciuindu-mă fără jenă, în căuşul înfrunzit al unui copac, ce-mi ademenise privirea.

Ocrotită, brodam pe muzica ascunsă a pădurii, speranţe şi dorinţi. Mă simţeam puternică, invincibilă. Pe ecranul ochilor, ideile

defilau, fapte realizate. Tăcerea, declanşa energii ascunse, şi-mi dădea aripi.

Sunete ciudate însă, au început să se perinde prin văzduh, zgâriind strident împrejurimea. O primejdie mă pândea? Poate.

Cu respiraţia oprită, cu mişcări precaute, am coborât din cuibul închiriat abuziv.

Ajunsă jos, am luat-o cu paşi prevăzători pe cărăruia ce ducea la şosea. Integrându-mă printre oameni, pielea trupului şi-a recăpătat netezimea.

Diferenţa orelor, până la plecarea trenului, le-am consumat pe terasa Cabanei Furnica, unde am tras, cât am putut de mult, de o biată cafea.

Apropiindu-se ora întoarcerii acasă, am pornit-o cu paşi rari, spre gară.

Peronul, în faţa căruia se aşterneau ordonat şinele de tren, mă aştepta învăluit în negura înserării. Înalt, slab luminat, lipsit încă de larma drumeţilor, mă întâmpina ostil.

Cu gând să păcălesc timpul aşteptării, am cumpărat de la o ţigancă, seminţe de floarea

soarelui. M-am aşezat pe o bancă înnegrită de timp şi fum, delectându-mă cu miezii albi, gustoşi.

El, venit tiptil, s-a aşezat lângă mine, eliminând intenţionat micul spaţiu ce se găsea între noi, apoi cu nonşalanţă, a început să ciugulească din palma mea, sămânţă după sămânţă. Îl priveam contrariată, de îndrăzneala lui.

Avea pielea măslinie, păr negru, ochi tăciune de foc. Mustaţa, uşor căzută la colţurile gurii, lăsa să se întrevadă dinţii albi, perlaţi, acoperiţi de conturul delicat al unor buze subţiri, învolburate de roşul sângeriu al tinereţii.

Sub presiunea ochilor mei, s-a sculat brusc, dând la iveală, supleţea unui trup înalt. Arcuindu-se felin asupra-mi, a şoptit.

— Iartă-mă, eu sunt Gelu. Aştept trenul de Bucureşti.

— Tu, nu ai bani?

— Am, de ce?

— Mergi şi cumpără-ţi seminţe.

— Nu merg.

— Atunci, nu consuma, ceea ce nu-ţi aparţine.

— Bine, nu consum, dar nici nu plec.

— Cum vrei.

Întâmplarea, da întâmplarea, aşa cum este ea şi de unde vine ea, a făcut să împărţim acelaşi vagon şi acelaşi compartiment.

M-a învăluit îndrăzneţ în privirea lui, mi-a cuprins talia şi m-a atras aproape, tot mai aproape, de el… Iar eu… iar eu… m-am lăsat încolăcită de strania senzaţie, ce unduia plăcut în toată-mi fiinţa.

Mă topeam, mă dezintegram sub mângâierea atingerii delicate, diafană întrepătrundere în suflet şi trup.

Avea mâini fine cu degete lungi, ce se terminau în pătratul rigid, al unei unghii retezate scurt. Oare, cine era? De unde, venea? Ce era, el? Era iubirea!?

Din unda cărui timp te-ai întrupat De ce-ai

venit în timpul vieţii mele? Ce dor neîmplinit, te-a alungat Din pat de cer? Şi-n văluri de iubire şi mister Mi-ai înţesut fiinţa…

De ce, căci simt cum pier?

Cum graiu-mi se topeşte Şi-n mine se prelinge Cum tremur de dorinţa La pieptu-ţi a mă strânge. Cum clipa fără tine-i pustiu, Izvor secat.

Trăire fără viaţă sub cer întunecat.

Ce pagină de timp dorită-n revanşare

Ai revenit s-o scrii

Cu dor şi-nflăcărare?

Ce pod s-a rupt cine-antrerupt

Spre mine a ta cărare?

Am hălăduit, înlănţuiţi de iubire trei ani, trei ani de împlinire totală. Trei ani, locuitori ai aceluiaşi lanţ, lanţul de aur al iubirii de foc.

Numele lui: scântei arzânde în vatra sufletului. Ochii lui: cărări de lumină, spre leagăn de iubire. Buzele lui: jăratec în trup de muritor.

Viaţa mă răsfăţa. Nimic nu era negru, nimic nu mă umbrea. Trăiam în ireal. Trăiam, fascinaţia

iubirii desăvârşite.

Numai că Dumnezeu, simţea şi gândea altfel. Ce şi-o fi spus, el? Stop. Prea mult îşi scaldă sufletul şi trupul în îndestulare. Pentru o muritoare, e prea mult, a zis şi a întors foaia.

Mergeam în noapte strânşi, lipiţi unul de altul. Gândurile ni se împleteau gemene, ca spicele aurii ale aceluiaşi snop. Era cald, era plăcut. Drumul urca şerpuitor, când pe vârful rotunjit, al unui deluşor, când cobora spre vale, ca mai apoi să urce din nou. Era drumul contopirii sufletelor şi trupurilor noastre. Era drumul iubirii.

Dintr-odată însă, am tresărit. Inima se zbătea sub impulsuri astrale. Atmosfera se anima, ritmând bătăi de dincolo de timp.

Gândurile fibrilau în spaţii ancestrale. Amintiri stocate, se buluceau în prezent.

În faţa ochilor s-a derulat pentru o fracţiune de secundă, crâmpeie de vis. „Mergeam în noapte, desculţă, pe o stradă, ce urca, cobora, Braţul unui tânăr îmi încercuia cu blândeţe, mijlocul,”

Am îngheţat. Norii timpului, îşi scuturau lacrimile asupra-mi.

Nu se poate, nu se poate… Îl pierd!? Doamne, ce ţi-am făcut, am îngenunchiat eu, în faţa neputinţei.

— Hei tremuri, ce s-a întâmplat?

— Nimic. M-au furat gândurile.

— La mine nu-s, pe unde umblă? Într-adevăr, pierise toată frumuseţea, toată speranţa.

— Îmi amintesc… am încercat eu să încropesc o scuză.

— Lasă amintirile. Amintirile, sunt clipe din timp trecut.

Noi trăim acum şi aici. Trecutul îl lăsăm viitorului, când anii bătrâneţii, n-au cum să-şi umple golul zilelor. Hai să profităm, prezentu-i viaţa. Lasă-ţi năsucul acesta cârn, să adulmece plăcerea trăirii prezente. Ştii unde sărbătorim, revelionul?

— Unde?

— La Păltiniş – Sibiu.

— Este frumos?

— Este munte, este iarnă, este splendid. Ai să vezi.

Am văzut! Nu, am simţit. Am simţit pişcătura aerului îngheţat, pătrunzându-mi obrazul îmbujorat. Am simţit zăpada geruită, scârţâind sub greutatea paşilor. Am simţit, cum fur din răsuflarea de cleştar a brazilor, turle de biserici, înălţate către cer. Am simţit anafura fulgilor de zăpadă, mari, enorm de mari, pe buzele-mi însetate. Am simţit cum iubirea, neîncăpând în trup, ţâşnea săgeată către cer.

Te iubesc, teee iubeeeesc, strigam în liniştea totală. Te iubesc pe tine şi tot ce mă înconjoară. Şi aripile văzduhului, îmi prelungea iubirea în eter.

Creaţie a Dumnezeirii, îndumnezeieşti pe om, am strigat. Îţi mulţumesc pentru toată această frumuseţe, pentru minunatul dar, de a trăi, de a exista, de a respira în oceanul vieţii şi al concretului pământ. Te iubesc, Doamne Dumnezeule.

Şi-atât a fost. Aici s-a terminat ultima cărare magică, restul a fost realitate. Iubirea a dispărut, aşa cum apăruse, fulger trăsnet şi iar fulger.

În seara aceea vizionasem un film în secvenţele căruia, iubirea îmbrăcase roche de mireasă, prelungindu-se într-o fericită căsătorie.

Impresionată de finalul încântător al celor doi protagonişti, dorind cu trup şi suflet acelaşi deznodământ, iubirea şi-a formulat speranţa continuităţii, întrebând.

— Gelu, vrei să ne căsătorim? Şi ochii minţii, deja vedeau braţele timpului, legănându-ne bătrâneţea.

— Nu.

— Cum, nu!

— Simplu. Nu.

— Plec acasă.

— Dacă aşa vrei, pleacă.

— Da, aşa vreau.

Am plecat. El, nu m-a oprit.

Şocul răspunsului m-a tăiat. Iubirea şi-a

întors faţa pălind. Arcul voltaic s-a frânt. Două destine şi-au întors spatele. Cu iuţeala fulgerului, totul s-a înglobat în uitare.

Ajunsă acasă, m-am aruncat în pat, dorind din tot sufletul să mă înec în lacrimile dezăgăzuite. Să dorm…să dorm.

Somnul, mi-a luat inima, ia spălat scrumul încă arzând şi ia dat drumul în vadul nepăsării. Zadarnic a sunat la uşa mea, a doua zi, iubirea. N-o mai recunoşteam.

— Am glumit, tu nu ştii de glumă?

— Nu.

— Te rog, înţelege-mă! Am glumit.

— Pleacă. Pleacă, te rog. Nu te vreau. Nu… te mai… vreau.

— Dar, mă iubeşti!

— Te-am iubit.

— Vrei să plec, cu adevărat!

— Cu adevărat.

— O să-ţi pară rău.

— Crezi?

— Vorbeşte supărarea, nu tu.

— Vorbesc eu, nu supărarea. Gata, s-a terminat.

— Păreri de rău? Nici vorbă. Prea năprasnic a fost tăişul, prea neaşteptat. În atâta frumuseţe, nu era de conceput. Secerase până şi rădăcina iubirii, nu numai floarea ei. Sângele a curs, platoşă de foc, cauterizând rana. A doua zi, era vindecată.

Lăsase însă în urma ei, o senzaţie de scârbă, de revoltă faţă de bărbaţi. Prezenţa lor, îmi încreţea pielea, în silă. Nu le puteam suporta, nici măcar apropierea vizuală. Toţi aveau priviri urduroase, băloşite în speranţa posesiunii. Toţi aveau inimi, sterile.

Era oare nefirească, această stare a mea? Nu. Era rezultatul iubirii înşelate. Era scrumul iubirii, în atingere cu realitatea. Trupul, îi manifesta efectul.

* * *

Aproape un an şi jumătate, n-am mai scos nasul din cărţi. Citeam şi trăiam aievea întregul lor conţinut.

Golul lăsat de iubire, se umplea aproape neobservat cu talentul celor mai de seamă romancieri, oameni ce şi-au înscris geniul în cartea universală a cerului.

Nimic nu-mi mai trebuia, mă simţeam întregită. Eram absentă pentru toţi şi pentru tot.

Trăiam într-o lume, ce nu mă leza personal. Evenimentele lor, nu mă puteau atinge, decât imaginar.

Se pare totuşi că mama, nu prea era de acord cu felul meu, de a-mi trăi viaţa. Aşa că, se tot foia, agitându-şi prezenţa prin preajmă, din ce în ce mai des.

Atitudinea ei mă deranja, mă sâcâia. O alungam, ca mai apoi să-mi pară rău. Îi ceream iertare. Ea, nu era supărată.

Într-una din zile, n-a mai mers. S-a înfipt în

faţa mea, mi-a luat cartea din mână şi a zvârlit-o cât ai clipi, după uşă.

— Lasă dracului cartea asta din mână, c-ai să înnebuneşti, de atâta citit. Tu nu vezi, cum trece viaţa pe lângă tine şi îţi pierzi tinereţea? Ăştia au scris, pentru a trăi. Tu ce faci, să-ţi trăieşti viaţa? Ieşi afară din casă, ia contact cu oamenii, du-te la un film, la un teatru. Ce, te-ai sechestrat de bunăvoie? Te-

ai

autocondamnat? Eu pentru asta, te-am născut? Sau Ce ar fi să vii cu mine, la croitoreasă?

— Nu vin.

— Teee iau cu forţa, vrei să ne păruim?

— Ce să fac, la ea?

— Dă-i la cusut materialul ăla de bluză. Îl ţii în şifonier, de mai bine de un an.

— Tu, de ce mergi?

— Îmi cos o roche. Ia priveşte, ce material frumos am cumpărat.

— Lasă, nu-l desface, am să-l văd când

ajungem acolo.

— Mergi!

— Merg.

Dacă aş fi ştiut dacă aş fi ştiut, nu aş fi mişcat nici măcar un deget. Da… de, când e să fie, este. Când e să fii prost, „este”. Clipe ce sfârşesc cu păreri de rău, clipe ce nu le poţi evita. „Este”, ceea ce trebuia să fie.

Aşa că, am străbătut amândouă braţ la braţ, cele două catete ale triunghiului, ce îngloba în el ambele case.

— Bună ziua, coană Valerie

— Sărut mâna, i-am zis şi eu, femeii între două vârste, ce ne-a deschis poarta.

Era cochet îmbrăcată iar buzele ei groase, frumos arcuite, clăteau un surâs jovial.

— Bună ziua. Ce treabă, vă aduce pe la mine? Intraţi, vă rog.

— Ce treabă! Doar cu treabă, trebuie să venim, coană Valerie? Suntem vecine de ani de zile, nu? Iaca am venit şi noi în vizită, nu-i de

ajuns? A zis mama, zâmbind.

— E… Doamne fereşte, îmi face plăcere. Dar cu meseria mea… merg să fac o cafeluţă. Vreţi?

— N-am refuza, mulţumim.

Intrasem într-o minusculă cămăruţă, aranjată totuşi cu gust, care în fundal, în loc de perete, avea o perdea din stambă înflorată. Coana Valeria, s-a făcut repejor nevăzută, în dosul ei.

— Acolo, are bucătăria! Am întrebat-o eu pe mama, văzându-ne singure.

— Tu ce zici?

Nu mult i-a trebuit mirosului plăcut de cafea, să penetreze zidul improvizat, baletându-şi incitant savoarea, pe sub nările noastre pofticioase.

Cămăruţa a prins viaţă, căpătând o tentă leneşă, confortabilă.

— E plăcut la ea, cu tot spaţiul acesta de păpuşă.

— Şi ei sunt mărunţei, şi-au făcut oamenii casă pe măsură.

— Eşti răutăcioasă.

— Gata, am sosit, ne-a întrerupt coana Valeria, aşezând pe o măsuţă rotundă ceştile pline cu lichidul aburind. Vă rog serviţi-vă, a mai zis, luând loc pe un taburet dolofan, ce se găsea în faţa noastră.

Privind-o mai îndeaproape, m-au frapat ochii ei, neobişnuit de negrii şi dinţii rari, ce-i dădeau aerul unui animal de pradă.

— E prea fierbinte, coană Valerie. O mai lăsăm puţin la răcit şi între timp îţi arătăm, materialele noastre. Ce zici?

— Nu zic nimic. Bănuiam eu, motivul. N-ai dumneata timp de vizite, pe degeaba. Ia să văd?

— Ăsta-i materialul meu. Priveşte-l. Îmi iese o roche din el? Am trei metri, lat de 90.

— Iese. Iese sigur. Dumneata eşti slăbuţă. Frumos material. O vrei cu mânecuţă scurtă?

— Da. Lungimea fustei, doar cât să-mi acopere genunchii, nu mai lungă. Croiala, o vreau în clini lărgiţi spre poate. Decolteul, pătrat. Să nu

fie prea strânsă, pe corp.

— Bine. Şi celălalt?

— E al fetii. Fă-i şi ei, o bluziţă.

— Tu, cum o ţi-o faci? Vrei o revistă, să-ţi alegi un model? M-a întrebat ea, privindu-mă cercetător.

— Nu, nu-i nevoie. Aş dori să-mi faceţi gulerul rotund, încheiat la baza gâtului iar în rest simplă.

— Bine. În timp ce vă iau măsurile, sorbim şi câte un strop de cafea. E bine? Cred că deja, s-a răcit.

Şi mai o gură de cafea, mai o vorbuliţă două, ne-am trezit cu ziua în amurg.

— Aoleu maică, a sărit mama ca arsă, ne-a prins noaptea-n

— Sat. Hai acasă fata mea, ne omoară taică-tu. L-am lăsat singur, atâta timp! La revedere, coană Valerie. Când venim la probă?

— Păi… ştiu eu, azi e duminică, peste vr-o trei zile, ce ziceţi, miercuri e bine?

— Rămâne pe miercuri şi hai, a zis mama, trăgându-mă de mână spre uşă.

— Staţi, se auzi un glas apăsat, bărbătesc. Staţi, mai staţi puţin.

Am întors capul. În crepusculul soarelui ce inundase camera, un tânăr nici mărunt dar nici prea înalt, mă privea.

Bucle întunecate, îi alunecau leneş, pe ceafa puternică. Ochii, de un negru strălucitor, insistau asupra mea. Pe obrazu-i alb, se jucau ultimele raze trandafirii, ale unui soare ce se retrăgea la culcare.

— Staţi, a mai rostit el ferm, staţi!

Ne-am aşezat cuminţi, toate trei, pe locurile de unde abia ne ridicasem. Parcă eram, hipnotizate.

S-a strecurat pe după perdeaua, ce acum îşi etala viu petalele florilor, îmbăiate în albia de lumini şi umbre ale soarelui în asfinţit.

Dintr-odată, liniştea nefiresc instalată, a fost întreruptă de mai multe voci.

— Ce-i asta!? Ai musafiri coană Valerie? Sau… ce! Cine-i dincolo?

— Nu vă recunoaşte-ţi, vocile? V-am înregistrat pe casetofon, l-am auzit, lăfăindu-şi satisfăcut, cuvintele.

— Cum, tu ai stat tot timpul în bucătărie!?

— Da, ascuns după perdea.

— Şi… când ne-a luat măsurile?

— Mai ales atunci. Am tras un colţ de perdea la o parte, atât cât să nu fiu observat dar îndeajuns pentru a nu pierde niciun amănunt.

— Bine dar, nu-i frumos, nu-i

— Mie mi-a plăcut, eşti frumoasă.

— Nu ţi-e ruşine, obraznicule! Ieşi afară de aici, l-a admonestat maică-sa, de parcă îl vedea atunci, pentru prima oară.

— Nu ies, ia replicat el.

— Ieşi nesimţitule, că te spun lui taică-tu, a continuat ea. A ieşit ţanţoş, înfigându-şi zgomotos tocurile pantofilor, în covor. S-a postat apoi în afara uşii, descriind cu mâna, o curbă largă, ce

voia să spună; pe aici, vă rog. I-am urmat gestul, grăbite

Dar nici nu am ajuns bine la poartă, că am simţit, cum o mână puternică, m-a tras brutal, spre interior.

— Tu nu pleci, tu rămâi, mi-a şoptit decisiv el, la ureche.

— De ce! Îmi impui tu? L-am fulgerat, supărată.

Şi-a apropiat repede, obrazul de al meu, unduindu-şi şoaptele mieros, rugător.

— Te rog, te rog din suflet, rămâi.

— Nu. Plec cu mama.

— Nu pleci. Eu… te plac. În rest, nu contează. Deci, nu pleci.

— Ce-ai să faci, mă sechestrezi?

— Nici vorbă, rămâi de bunăvoie.

— Ce faci dragă, nu vii! Ce şuşotiţi acolo? A intervenit, mama.

— Vine mai târziu, coană Marioaro, am auzit-o pe maică-sa şi a închis poarta, în urma ei.

— Vă rog, daţi-mi voie să ies!

— Imediat, am uitat să-ţi iau măsură la decolteu, vino înăuntru şi termin într-o secundă.

În timp ce îmi lua şi ultima măsură, chipurile uitată, privirea lui, îmi lingea centimetru cu centimetru, trupul. Părea un lup, ce-şi privea prânzul interzis.

— Deci, mai rămâi puţin după ce termină mama?

— Nu, poate altă dată, i-am răspuns simţindu-mă, încolţită.

— Rămâi acum, pentru că… acum vreau eu.

Ochii lui şi-au mătuit strălucirea, înfigându-se îndrăzneţi, rugători, dincolo de prezent, adânc, cât mai adânc în subconştientul meu. M-am auzit răspunzând, plat.

— Bine, mai stau puţin.

De ce m-am răzgândit, de ce nu am plecat, numai Dumnezeu ştie. Inima îmi spunea pleacă, dar n-am plecat. Îndrăzneala, insistenţa lui m-au încâlcit, dezorientându-mă.

Îl priveam, mă privea. Liniştea se lăţea între noi, searbădă clipă, a unui compromis. La un moment dat, iritată l-am întrebat.

— Am rămas. Cu vrere sau fără, sunt aici. Vorbeşte acum, spune ce ai de spus?

Mă privea nesăţios. Dorinţe ascunse, îi mâncase graiul. Gândurile îi ţeseau fantezii, împăienjenindu-i ochii.

Pe masa din blăni de lemn, de sub mărul din mijlocul curţii, am zărit un joc de table.

Aceasta e salvarea, mi-am spus, ignorându-i transa. M-am îndreptat spre masă, aşezându-mă pe un scaun.

— Vrei să jucăm table?

— Da, şi-a descleştat, gura înţepenită.

Parcă-i picurasem apă vie în mâini. Juca cu iuţeală şi mă fura din ochi. Trişa la numărătoare c-o insolenţă batjocoritoare. Pe faţă îi flutura un zâmbet viclean. M-a făcut „marţ” din doi timpi şi trei mişcări.

— Nu joci cinstit, mă enervezi.

— Nu eşti tu atentă. Joc corect.

— Corectitudinea, nu prea face casă bună cu tine, plec.

— Ţâfnoasă mai eşti. Una, două, pleci.

— Da plec. Nu mă simt bine, în prezenţa ta.

— Ai dreptate, pe mâine. Sper că nu-i prea târziu?

— Prea târziu! Numai dacă sunt nebună, accept întâlnirea.

— Deci, pe mâine. Te aştept la poarta instituţiei.

— Hai, încearcă tu şi-ai să vezi!

A doua zi, îmbrăcat ca un ginere, înfipt în dreptul porţii de la institut, îşi flutura nasul coroiat şi ochii negrii, când în stânga când în dreapta, decis să nu-i scap printre degete.

Nici vorbă de aşa ceva. Cât ai zice peşte, m-am şi trezit cu braţul lui, după al meu, împingându-mă cu putere în afara oamenilor din jur.

— Am luat bilete, la cinematograful Patria. Mai sunt doar zece minute şi începe filmul. Sunt cu motocicleta, hai repede.

Înainte să se scurgă cele zece minute, ne găseam aşezaţi confortabil în sala cinematografului. Nu am avut timp nici să respir, dar să mai scot un cuvânt.

M-am lăsat dusă de val şi nu mult după terminarea filmului, mă găseam încă alături de el, şezând faţă în faţă, la masa unui restaurant-gradină din parcul Herăstrău.

Cerul dormea de mult, cocoloşit la sânul de abanos al nopţii, expulzând din când în când, câte o stea ce-şi consumase existenţa. Mă simţeam bine, relaxată.

Dintr-odată, ritmul unui rook, a ţâşnit de pe strunele orchestrei, înnebunind inimile şi picioarele.

Ringul de dans se lăsa masacrat cu stoicism, de tălpile tinere ale dansatorilor. Corpurile se

unduiau drăcesc. Sufletele, le priveau de sus, ca pe nişte copii, lăsaţi de capul lor.

Şi eu, unde eram? Bine înţeles, nu la masă. Dansam cu el, în braţele lui. Dansam nebuneşte.

Fiecare fibră a corpului şi sufletului trepida sub biciuirea scurtă, mereu schimbătoare a undelor melodice. Era sublim, era o nebunie deconectantă. Eram şi eu nebună şi mă simţeam bine.

Când totul era lis, când gheaţa faţă de el era topită, cu iuţeala fulgerului, mi-a luat capul în palme. Buzele lui nesăţioase, m-au acoperit frenetic, în sărutări. Sărutări, ce au lăsat în urma lor, un adevărat lac de salivă.

M-am scuturat îngreţoşată, ca la atingerea unui melc, ce m-ar fi confundat cu drumul lui prin ploaie. L-am împins.

Brusc, m-a plesnit cu putere peste fund, m-a lipit de corpul lui, strângându-mă cu atâta putere, încât aproape mi-a tăiat răsuflarea.

E nebun, mi-am spus, zbătându-mă din

răsputeri să-i scap. Am reuşit şi am alergat într-un suflet, la masă. Am căzut pe scaun, dezamăgită.

Lacrimile umilinţei spălau revoltate, cleioasa umezeală, secretată de pasiunea unui animal sălbatic, sperând şi ele într-un fel, să-mi uşureze ruşinea unui gest degradant.

— Cine crezi tu că sunt? Şi ce sunt eu pentru tine? L-am întrebat, în clipa în care s-a aşezat potolit, pe scaunul din faţa mea. Eşti iraţional sau mă confunzi cu femeile printre care te învârţi. Indiferent ce spui, nimic nu-ţi scuză comportamentul. M-am lămurit definitiv ce fel de om eşti şi la ce mă pot aştepta, din partea ta.

— Perfect, hai acasă.

— Nu merg. Nu am încredere în tine. Cine ştie ce mai

— Păţesc?

— Cum, nu mergi? Hai acasă! Cu mine ai venit, cu mine pleci.

Eram descumpănită. Smulsă cu bruscheţe din conduita stilului meu de gândire, de

comportament, nu găseam drum lăuntric, pe a cărui cărare să păşesc.

Eram zvârlită brutal, din lumina fascinantă a raiului, în vâltoarea de smoală, a iadului. Drum de mijloc, nu mi se lăsa.

— Hai acasă! Cu tine vorbesc. Coborî din cerurile tale pe pământ. Mişcă-te odată sau te ridic cu forţa.

L-am privit. Figura lui încruntată, nu permitea contrazicere. Frica, m-a făcut colăcel. Afară era noapte şi eu mă găseam pe mâna unui lup.

— Bine merg, am răspuns moale. Sper să ajung întreagă. Sper să nu păţesc nimic.

— Păţeşti pe dracu'. Ce să păţeşti? Trăieşti cu mintea în nori. Trăieşte realitatea vieţii, nu fantasmagoriile citite de tine, în cărţi.

— Aşa vezi tu, realitatea vieţii? Nu-ţi este ruşine, să ai asemenea ieşiri în public? Eşti bădăran, n-ai pic de educaţie.

— Bădăran ai spus! Bun. Te angajez pe tine

profesoară, să-mi predai bunele maniere, a răspuns, râzând sarcastic. Hai, mergi acasă sau dansam? Poate, te-ai răzgândit. Şi aşa am pierdut mult, venind cu tine aici. Zi odată, mergi?

— Merg.

Am plecat, fiecare în încruntarea şi nemulţumirea lui.

După un drum, în care nu se auzea de cât sforăitul uniform al motocicletei, am ajuns în sfârşit, în faţa curţii mele.

— Somn uşor, ne vedem mâine.

— Să nu te prind la poarta mea, ai auzit? Să nu te prind. Eşti ultimul om pe care aş dori să-l văd. Purtarea ta, îmi face greaţă.

După atâtea întâmplări ieşite din comunul meu, am adormit cu lacrimile-n ochi. Şi…

„Aripile visului, m-au transferat, într-o superbă noapte de vară, a altui timp a altui spaţiu.

Eram singură. Întunericul, nu mă speria, ci din contră, îi simţeam căldura, hlamidă protectoare.

Lăsasem hăţurile paşilor slobode. Deconectându-mi prezentul, gândurile se răsfăţau necontrolate în eter.

Mergeam agale, pe spinarea unui deal, cu două cocoaşe. Valea dintre ele, era străbătută de şinele unei căi ferate, sfori negre, paralele, fără speranţa contopirii. Doar o calamitate neprevăzută, le-ar înnoda mersul. Dar atunci, ar fi dezastru, gândeam privindu-le.

La un moment dat, slab la început dar mai apoi din ce în ce mai conturat, hohote de râs, pline de voie bună, au întrerupt liniştea. Întorcându-mi capul, Doamne!!!!

Erau… sunt în faţa mea!…Un fior electric mi-a rarefiat părul capului. Am îngheţat. Erau, erau, doi draci.

— Nu te speria, au spus ei într-un glas, privindu-mă şugubăţ şi amuzându-se copios la vederea amorfă, a expresiei mele. Nu te speria. De noi, ai scăpat cum ai scăpat, dar de cel de dincolo…nu scapi.

Le-am urmărit privirea Pe cealaltă cocoaşă a dealului, în partea dreaptă a drumului de fier, se contura silueta unui bărbat, ce mergea contrar sensului meu de mers. Întorcea din când în când capul spre mine, cercetându-mă.

Drăcuşorii s-au făcut nevăzuţi şi odată cu ei şi eu. Eram acum acasă, dormind în patul meu.

Deodată, hârşâitul slab al uşii, mi-a ciulit urechile. Intra cineva în cameră. Intra hoţeşte.

M-am făcut mică, mică de tot, ascunzându-mă cu totul sub plapumă. Aveam impresia stupidă, că acolo sunt apărată.

Scurt, fără menajamente, pojghiţa protectoare, s-a făcut sul

În

spatele meu. Îngrozită, priveam silueta celui de dincolo de drum.

După o cercetare sumară a camerei, şi-a înfipt lumina ochilor asupra mea, undă incisivă, nituind în juru-mi, cămaşă de forţă.

Mă sufocam, mă sufoca. Încercam să mă

ridic, să fug. Nu era posibil, el mă privea. Nituia, nituia nit după nit, îngrădindu-mi orice speranţă de eliberare. Puterile mă părăseau, sleindu-mi corpul.

Sufletul şi gândul însă, nu avea cum să le bată în cuie. Erau libere, erau în afara puterii lui de încarcerare.

Fulger de duioşie, mi-a trecut prin minte, chipul mamei. Mama! Mama, mă salvează!

— Mamă, mamă, ajută-mă mamă, am strigat. Strigam din răsputeri şi nu-mi auzeam glasul. El mă ţinea crâncen, în cârligele privirii, zicându-mi, zeflemitor.

— Nu te aude, strigi în van, nu vine.

— Mamă, am strigat adunându-mi forţele, mamă, am strigat iar cu disperare.

Deasupra patului, tavanul s-a despicat. O scară din lemn şi-a desfăşurat treptele, spre podea. Mama, cobora calmă, fără grabă, cercetând minuţios dormitorul

Văzând-o, şi-a boţit gura, scrâşnind. Părea

luat prin surprindere. Nu se aştepta. Încruntat şi-a modulat veninul, în cuvinte.

— Nu-i nimic, plec. Dar de mine, nu scapi, mă întorc, a zis, trântind furios uşa, în urma lui.

Mă credeam salvată. Aşa credeam. Dar, nu. Mama, după o sumară rotire a ochilor, m-a întrebat mirată.

— De ce, m-ai chemat? Nu-i nimeni la tine! Cine-ţi face rău?
Încercam să vorbesc, să-i spun şi nu puteam. Buzele, erau cusute. Încercam să-i arăt, s-ondrum spre uşă, dar ochii, erau împietriţi.

Mama, nevăzând, nesesizând niciun pericol, a dispărut. Am rămas iar, la discreţia lui.

Uşa s-a deschis, s-a deschis singură, fără ajutor. Îl invita… îl invita să intre! Uşa, îi era complice!

Fibrele, caier de argint, mă atenţionau, mă restricţionau. Îmi încorsetau viitorul.

— Ascultă, se auzi din spatele ei, o voce. De ce ţi-e frică, nu scapi. Ce trebuie să vină, v-a veni.

Şi nimeni nu va fi şi nimeni nu va avea puterea, să schimbe ceea ce trebuie să fie.

Senzaţia de neputinţă de neschimbare indusă, m-a răzvrătit. Nu, nu trebuie să fie aşa. Nu vreau.

Dar el, intrase. Era lângă mine. Săbiile ochilor, nituiau din nou nestingherite, groaza neputinţei.

Mă sufoca încet, conştient, cu siguranţa omului ce nu avea oprelişti. Vocea lui repeta ritmat, continuu, agasant.

— De mine, nu scapi; de mine, nu scapi.

— Sufletul, pasăre neajutorată, se zbătea în colivia prea strâmtă a trupului, când…

— Mamă, mamăăă, mamăăăăăă, a ţâşnit într-un ultim efort disperarea din el, străbătând noaptea, străbătând visul.

Din afară, ciocănituri înfundate, despărţeau greu perceptibil, visul de realitate. Vocea mamei, ecou îndepărtat, reverbera slab.

— Deschide, fata mea. Deschide

Atent, fără a mă scăpa din ochi, se retrăgea tiptil, tiptil. Otrava, îi înverzise chipul.

— A revenit, dar nu-i nimic. Momentul, e al ei. Acum mă duc. Tu însă, ţine minte: „De mine nu scapi; de mine nu scapi” Şi-a dispărut.

Eliberată, am sărit din pat şi din doi paşi am fost la uşă. Am deschis-o şi m-am aruncat în braţele salvatoare, ale mamei.

— Doamne, eşti sloi nu alta! Eşti transpirată toată! Stai. Stai puţin. Îţi dau altă cămaşă. Poftim. Schimbă-te, să nu răceşti. Parcă a turnat cineva o găleată de apă pe tine. Gata? Bagă-te, în pat.

— Vino şi tu lângă mine. Rămâi la mine, dormi cu mine, mamă. Te rog, te rog mult.

— Bine înţeles că rămân. E şi normal să rămân. Ce-ai visat, de eşti aşa înspăimântată? Ai ţipat ca din gură de şarpe. Că, doar n-a intrat nimeni peste tine în casă. După cum văd, eşti singură.

— Nu, n-a intrat. Şi totuşi… a intrat cineva peste mine şi sufletul meu. A intrat cu forţa, cu

barda, cu o putere căruia nu-i voi face faţă. A intrat un om, care ştie doar de frica ta. Îţi pândeşte slăbiciunea şi gata, mă înhaţă. Ştie ce vrea, nu renunţă. Calmul aşteptării nu-i lipseşte. Aici e miza răzbunării, mamă. În joc, e răzbunarea.

— Ce tot vorbeşti! Ce miză! Ce răzbunare! Cui, ai făcut tu rău?

— Nimănui şi totuşi

— Ce-ai visat? Lasă prostiile.

— A fost coşmar, nu vis. S-a strepezit carnea, pe mine. Încet, încet, simţeam cum prezenţa mamei, dezleagă fir cu fir, iţele ochilor lui. Simţeam cum sufletul, ridica zăgazul lacrimilor, permiţându-le să-mi răcorească spaima.

— Plângi!

— Bine plângi, apoi încearcă aşa cum poţi, să-mi povesteşti visul. Povestindu-l, îşi pierde din intensitate.

Rar, secvenţă cu secvenţă, i-am derulat frica,

neputinţa, lipsa apărării, disperarea încarcerării invizibile.

— Gata?

— Da.

— Vise de noapte fetiţo, mi-a spus ea, hotărâtă să-mi diminueze frica. Nu-i de cât un vis. Visele sunt vise, n-au valoare. Dispar până dimineaţa şi în două-trei zile, le uiţi. Ele, nu-ţi fac rău. Dacă e să te temi, teme-te de oameni. Ei sunt imprevizibili, ei îşi urmăresc interesele până la sânge. Hai, linişteşte-te. Poate ai mâncat mai mult înainte de culcare sau te-a speriat cineva. Lipeşte-te de mine şi până mine dimineaţă, vei uita tot.

Intuia ea ceva. Într-adevăr mă speriasem de cineva şi de felul lui de a fi, dar îmi era ruşine să-i povestesc. Aşa că am înghiţit în sec şi m-am cuibărit la sânul ei. Am adormit.

Zorii zilei se revărsau luminoşi, îndrăzneţi, prin fereastra dormitorului. Încercau cu acurateţea lor, să-mi alunge ultimele riduri ale nopţii.

Numai că eu, nu eram încă în stare să-mi deschid ochii. Somnoroasă, trăgeam plapuma peste cap, lipindu-mă cât mai strâns de corpul mamei.

Complice cu ei, năbădăioasa Piţura, sfredelea liniştea, lătrând ca scoasa din minţi.

— Cine-o fi venit, cu noaptea-n cap? Cine, nu are somn? S-a formalizat mama, desfăşurându-şi trupul, într-un căscat prelung.

— Nu ştiu. Cât o fi, ceasul?

— Stai să mă uit. E cinci şi jumătate, abia. Scoală-te, ori cum trebuie să mergi la serviciu. Eu merg să văd, de ce latră nebuna asta de căţea.

Ochii, nu voiau să se deschidă. Încercam, dar pleoapele îmi cădeau la loc. Parcă aveam nisip în ei, aşa mă înglodeau. Şi-apoi, era aşa de bine, în aşternuturile calde

— Hei, tot în pat eşti? Scoală-te, ai musafiri, a zis mama, întorcându-se de la poartă.

— Eu! La ora asta! Cine-i?

— Scoate-ţi capul din plapumă şi priveşte.

— Mihai! Tu!

— Bună dimineaţa. Am venit să te iau la serviciu.

— Ce ţi-am spus eu aseară la despărţire, ai uitat? –?

— Nu merg la serviciu, sunt obosită.

— Cum nu mergi, la serviciu! Te scoli, te îmbraci şi plecăm.

— Eşti nebun! Vorbeşte-i pe tonul acesta maică-ţi, nu mie. Nu merg şi basta. Te rog, ia-ţi motocicleta din faţa porţii şi vezi-ţi de drum.

— Am lăsat-o mergând.

— Foarte bine, nu-ţi trebuie prea mult să dispari.

— Hm, de astea-mi eşti bine, merg să închid motorul.

Revin. Stau lângă tine, până te răzgândeşti.

— Ce-i între tine şi Mihai, braţul croitoresei? M-a întrebat mama, după ce a ieşit. N-ai scos o vorbă, de el!

— N-am scos. N-ai vrut tu să merg la

croitorească? Am mers. Poftim acum.

— Dar.

— M-ai lăsat acolo, de parcă îl fura cineva pe tata. Mi l-am pus în cap, asta e.

— Păi

— Gata, am oprit-o, ne-a întrerupt Mihai, intrând cu sufletul la gură. Dacă totuşi sunt aici, nu-i păcat să lipseşti de la serviciu? A continuat el. De ce să-ţi ciunteşti salariul, cu o zi lipsă? Ce zici, nu gândesc bine?

Mama ne privea descumpănită. I se citea nedumerirea pe obraz. Nu înţelegea încă, supărarea mea.

Era şi normal. De unde să ştie ea, câte se petrecuseră din acea duminică. Duminică, ce-mi schimbase radical drumul vieţii.

— Mergi afară, vin şi eu, i-am răspuns, călcându-mi sufletul în picioare. Oricum, nu mai pot dormi. Ai venit tu, să faci pe cărăuşul, aici.

— Voi doi, v-aţi… a încercat mama, să-şi

lămurească lucrurile, după ce Mihai a ieşit.

— Rămâne aşa cum a picat mamă, am oprit-o eu. Nu m-am şi nici nu vreau să am prietenie cu el, numai că se ţine scai de mine. Nu scap de el cu niciun chip. E mai rău ca râia.

— I-ai spus, părerea ta?

— I-am spus. Nu vezi, cum reacţionează!

— Pot interveni? Dacă ştiam aşa ceva, nu plecam atunci. Merg la părinţii lui. Eşti de acord? Trebuie să-l potolească, într-in fel.

— Cine să-l potolească, mamă? Maică-sa? Îi e complice. E mama lui, nu? Iar taică-su, e bărbat, nu se bagă. N-ai nicio şansă. Lasă, poate mă descurc până la urmă. Îţi cer eu ajutorul, când va fi nevoie. Asta este, acum.

Nu exista poartă, prin care să-mi strecor trupul, pentru ai evita prezenţa. Dimineaţa, era la poarta casei, la prânz era la poarta instituţiei, în timpul programului, era pe telefon.

— Unde l-ai găsit pe omul acesta? M-a întrebat într-o zi, exasperat şeful? Mare belea pe

capul tău. Renunţă Rodica la el, cât mai ai timp. Rezolvă-ţi singură problema, până când nu-l reped eu, de-i zboară fulgii. Îţi semnez bilet de voie, chiar acum. Întâlneşte-te cu el şi pune lucrurile la punct. Nu-l mai suport. Înţeleg, sună omul o dată, de două ori pe zi, dar ăsta-i mai rău, decât un temnicer. Ce vrea de la tine? Să te ţină-n buzunar?

Am făcut imprudenţa şi nu l-am ascultat. Am rămas în birou şi la primul apel, m-am repezit la receptor. Bine înţeles, tot el era.

— Tu, n-ai de lucru, nu ai şefi?

— Am.

— Atunci munceşte, nu mă mai bate pe mine, la cap.

Ce nesocotinţă din partea mea, ce prostie cât capul meu de mare. N-au trecut nici zece minute de linişte şi telefonul a început iar să zbârnâie.

— Alo, da, a răspuns şeful.

Mi se făcuse inima, cât un purice. Sângele se zvârcolea prin vine.

— Rodica, mergi la poartă, te aşteaptă

cineva. Vezi!... nu mai ascultat, a mai adăugat el cu reproş.

Colegii se vânzoleau, chicotind pe sub sprâncene. Uraaa, noutăţi, probabil îşi spuneau ei.

Le sfârâia curiozitatea, în priviri. Eram cap de afiş, nu? Mă scosese Mihai, în văzul lumii.

Şeful, un evreu subţire, cu un suflet cum rar întâlneşti la un şef, mă privea părinteşte pe sub ochelari. Te ajut, nu eşti singură, păreau a-mi spune.

— Ia vino la mine. Ţi-am semnat biletul de voie, ia-l, poţi pleca. Ai grijă, cum te descurci.

Cinci etaje, le-am coborât treaptă cu treaptă, încercând să-mi potolesc sângele, care o luase razna.

Voiam să-l sfâşii, să-l fac bucăţele pe acest intrus, care-mi provoca atâtea neplăceri.

Căutam în minte firul ce trebuia rupt, pentru a-l lăsa, dincolo de mine, de partea cealaltă de drum. Dar...nu găseam nimic. Mă blocasem.

Eram pusă în faţa unui temperament

alunecos, impregnat cu îndrăzneala necizelată, brutală, a bărbatului ce-şi cunoştea ţelul şi nu accepta înfrângere. Care adopta ca ultim refugiu de cucerire, pojghiţa delicateţei şi a eleganţei omului stilat. Trecea de la una la alta, agil ca o panteră. Poseda viclenia animalului din codru, plecat la vânat.

Cum să-l înfrunt şi în ce fel să-l scot din viaţa mea? Acţiona

ca

fulgerul. Mă lua prin surprindere, trecându-mă prin toate apele.

Când l-am văzut în uşa instituţiei aşteptând, săltându-i nerăbdarea pe obraz, m-am înfipt în el, sperând în naivitatea mea, să-l îndepărtez odată pentru totdeauna.

— Eşti lipsit de bun simţ. De ce-ai venit? Nu-ţi dai seama, că îmi provoci necazuri la birou? Ce ţi-am făcut? Ţi-am turnat jar pe suflet? De ce nu-ţi vezi de treaba ta? Te-am tot rugat, dă-mi pace. Dar, parcă vorbesc la pereţi. Vezi-ţi de drumul tău

şi lasă-mă. Eu nu te vreau, înţelegi? Nu te vreau. Nu te vreau.

Auzi?

— Ascultă mironosiţo, mie nu-mi vorbeşti aşa. Ai face bine să laşi fasoanele la o parte. Cu mine nu-ţi merge? Îmi placi şi nu scapi tu, aşa uşor. Aşază-te contra vântului şi-ai să vezi cine sunt. Nu-ţi doresc acest lucru.

— Cine eşti? Pentru mine, eşti un nimeni, un nimic. Pleacă sau chem paza să-ţi arate drumul. Nu-ţi închipui tu, că ai să-mi fi prieten cu forţa. Am văzut cine eşti, m-am lămurit. De neciopliţi

— Ca tine, este plin pământul.

Flăcări întunecate îi jucau în ochi. Îşi strânsese gura cărnoasa, în semn de ameninţare. Sprâncenele, bice negre, umbreau şi mai mult culoarea ochilor smoliţi. Credeam că acum, acum, se năpusteşte asupra mea.

Dar… minune, tot aşa de brusc s-anseninat. Strălucea tot. A zâmbit larg, împăciuitor. Mi-a sărutat mâna galant, ridicând-o uşor până în

dreptul ochilor, şoptindu-mi catifelat.

— Ai dreptate, sunt un necioplit, un iresponsabil, am greşit.
Te rog nu te supăra, nu mă îndepărta. Da? Uite plec.

Cu paşi rari, trăgându-mi cu greu înfrângerea în susul treptelor, am ajuns în birou.

Privirile colegilor încercau să desluşească de pe faţa mea, deznodământul. Era previzibil.

Şeful, mă scruta şi el, pe după ochelari. Şi-a plecat capul, nemulţumit.

Aş fi vrut să-i dau alt răspuns. Bunătatea lui, merita acest lucru, dar… ce răspuns să-i dau? Nu aveam răspunsuri nici pentru mine. Pluteam în derivă, pe valurile viclene ale vieţii, fără pic de vânt.

În grea cumpănă eram. Omului acestuia, nu-i găseam locul, în niciunul din tiparele logicii mele. Mă îngrozea. În faţa lui, eram vulnerabilă.

M-am aşezat cuminte la biroul meu şi m-am afundat în lucrări, încercând să-i anulez existenţa.

Ar fi fost bine, numai că socoteala din târg, nu se potrivea cu cea de acasă.

La sfârşitul programului de lucru, stătea proţap, în faţa uşii de la institut.

Văzându-l, îmi venea să iau liftul înapoi, să dorm la birou, dacă ar fi fost posibil. Dar, chiar de ar fi fost, tot nu aş fi avut timpul necesar. Nu.

S-a strecurat cu iuţeala fulgerului printre colegi, m-a prins puternic de braţ, şuierându-mi precipitat la ureche.

— Fi atentă la ce-ţi spun: un cuvânt, un gest dacă faci de împotrivire, te fac de râs în faţa întregului institut. Nu glumesc.

— Nu mă împotrivesc, am zis, minimalizându-i vorbele. Mă

— Îndepărtez puţin.

— Dacă poţi.

— Pot.

Şi-am făcut spontan, un pas înapoi. Neinspirată mişcare. Un ţipăt a spintecat aerul.

— Ajutor… curva, prinde-ţi curva, striga el,

arătându-mă cu degetul.

Am înlemnit. Vedeam dispreţul oamenilor, scăldându-mi trupul.

Profitând de ilaritate, îşi croia cărare spre ieşire, târându-mă după el şi repetând într-una.

— Curva, curva, prinde-ţi curva.

Când a ajuns afară, m-a îmbrâncit fără pic de respect, spre motocicletă.

— Sus. Sus acum. Motocicleta-i pornită. Şi să nu-ţi aud gura. Pe şosea… zbura, nu mergea. Roţile, nu atingeau asfaltul.

Era nebun. Nebun de legat.

Ce mă fac Doamne, cum să fac să scap de el, gândeam, dacă mai eram în stare să gândesc lucid, în clipele acelea.

— Ei, ce zici, ţi-am spus să nu te pui cu mine? Sunt necioplit, sunt iresponsabil, sunt bădăran, sunt fără scrupule, când vreau ceva, înţelegi? Sper să înţelegi. Şi nu uita, îţi mai repet odată. Nu te pune contra vântului, că dai de dracu’, iar eu, nu-s departe de el. M-au podidit lacrimile.

* * *

La început, am crezut că mi se pare. Mai apoi, zgomotul motocicletei, s-a distins clar. Un fior de greaţă, m-a electrocutat. Pielea s-a răcit pe mine.

Ştiam, venise. Venise, să-mi ia şi ultima suflare de libertate. Venise cu noaptea-n cap, să nu evadez cumva. Zorii zilei, nici nu-şi înghiţise bine gălbenuşul şi el era la mine. Era la poartă.

Ce dacă era duminică, ce dacă era sărbătoare, ce dacă aş fi vrut şi eu să dorm? Nu conta. Pe el, nu-l interesa. El mă voia, indiferent de vrerea mea. El era la poartă, cu motocicleta lui, cu tot.

— Mergi de-i deschide Rody, a spus mama, că latră Piţura asta, de scoală tot cartierul. Ne facem naiba, de râs. Hai, repejor.

— Nu mă duc mamă, mi-e somn. Fă tu ceva şi scapă-mă de el. Acum te rog eu, ajută-mă, scapă-

mă de el. Spune-i ce-i vei spune şi scapă-mă de el.

— Bine, bine, mă duc.

În grabă, a uitat uşa deschisă. Stăteam cu sufletul la gură şi urechile pâlnie. Încercam să nu pierd nicio vorbuliţă din conversaţia de afară. Speram din tot sufletul, să-l alunge. Speram, să nu-l mai văd în faţa ochilor în vecii vecilor. Speram, să mă elibereze.

— E bolnavă, a răcit cred, s-a perpelit toată noaptea. Acum o jumătate de oră, a adormit. Vino şi tu mai târziu.

— Da! Cunosc eu răceala ei. Pot să intru? Doar un pic. N-o deranjez, pe cuvântul meu. O privesc puţin şi plec. Doar o privire, nu mai mult.

— De ce nu înţelegi, omule! De ce insişti! Dă-i pace, acum. Vino mai târziu, ţi-am spus.

— Poate are nevoie să-i cumpăr vreun medicament, s-o ajut într-un fel.

— I-am cumpărat tot ce-i trebuie. Nu are nevoie de nimic.

— Lăsaţi-mă vă rog, numai puţin, doar o clipă

şi plec. Hai, vă rog frumos, vă rog din suflet.

— Apăi, de tine nu scapă omul, nici în ruptul capului. Eşti ca râia. Bine, intră. O clipă, nu mai mult şi ai grijă, n-o trezi.

Cât ai trage odată aer în piept, atât i-a fost necesar, pentru a fi în casă.

— E palidă, nu vi se pare? Ce-ar fi să meargă cu mine, la Mănăstirea Cernica? Aerul proaspăt, o să-i facă bine. Nu sunt eu doctor, dar e mai bun decât orice medicament. Într-o oră, ne întoarcem.

— Sssstt. Nu vorbi, te-am rugat să n-o trezeşti!

Degeaba îi făcea mama observaţie, nici prin gând nu-i trecea s-o asculte. Se apropia încet, pe furiş, încercând să nu fie văzut.

Ajuns la marginea patului, s-a aplecat asupra mea, strecurându-mi câteva vorbe printre dinţi.

— Nu ţi-a fost de ajuns, ziua de ieri? Vrei să-ţi fac la fel şi-n cartier? Hai, obligă-mă.

— Are dreptate mamă, merg la Mănăstirea Cernica, am sărit în sus, ca arsă. O gură de aer

curat, e balsam pentru sănătate.

— Ce-ai înnebunit! Până acum te-ai văitat şi-acum eşti gata de plecare!

— M-am răzgândit. Decât în casă, mai bine în mijlocul naturii.

— Asta-i culmea! Nu mai înţeleg, nimic!

— Nici nu trebuie, i-am răspuns.

Bunul Dumnezeu, m-a scăpat atunci. Numai El, m-a scăpat. Din prostie îl hulisem. Din prostie, am aruncat cu pietre în El.

Abia mă aşezasem în şa şi motocicleta a zvâcnit ca din puşcă. Încolăcea fuiorul şoselei, împinsă de focul iadului. Înspăimântată, m-am lipit strâns de spatele lui.

— Ce iubitoare poţi fi! S-a exteriorizat el, sarcastic. Îţi trebuie doar un mic impuls.

Am oftat. Dacă nu mor acum, mi-am zis, înseamnă că mi-a murit moartea sau într-adevăr există un Dumnezeu.

La un moment dat, motocicleta şi-a temperat viteza. Inima se pregătea să-şi reia locul, când în

următoarea fracţiune de secundă, m-am trezit cu genunchiul drept, hârjâind asfaltul. Apoi s-a înclinat invers, hârjâindu-mi-l şi pe celălalt.

M-am îngălbenit. Gata, atât mi-a fost. Înfricoşată m-am înfipt în el, zgâlţâindu-l cu putere.

— Ce s-a întâmplat!? Opreşte! Opreşte! Am strigat. – ?

Înălţată fortuit de o denivelare, am văzut ghidonul liber. Nu-l stăpânea nimeni. Mergea de capul lui! Mergea, absolut de capul lui.

— Ce s-a întâmplat, ţi-e rău!? Trage pe dreapta. Opreşte. Te rog, opreşte.

— Pe dracu'… mi-e rău, sunt beat, nu mi-e rău. Sunt beat mort. A catadicsit el, să-mi răspundă.

— Cum! Pune şi tu mâinile pe ghidonul ăla, până nu intrăm într-un şanţ.

— Daaaaaaa

Şi m-au trecut toate sudorile.

A schimbat viteza, luând-o iar în zbor. Cât ai

clipi, a terminat şoseaua, a intrat pe aleea mănăstirii, oprind scurt, sub coroana unui stejar bătrân.

— Doamna, a ajuns la destinaţie. Doamna, e în siguranţă.

Coborâţi, vă rog

Nu i-am băgat în seamă, ironia. Mai mult moartă, decât vie, am descălecat bolidul, care-mi provocase atâtea bătăi de inimă. Mi-am răsfirat părul către ceafă, oftând şi mulţumindu-i în gând, Marelui Dumnezeu.

El, a ridicat motocicleta pe cric, apoi a căzut pe spate. În timpul căderii, cred că deja dormea, deoarece când a făcut contact cu pământul, sforăia.

Cu mintea ştearsă de spaimă, am luat-o agale spre apă. Pe mal, sălciile îşi mlădiau crengile, sărutându-i luciul. M-am lăsat să alunec printre ele, urmându-le exemplul. Răcoarea undelor m-a stins, deschircindu-mă din frică.

Timpul, zefir diafan, a presărat discret,

balsam de uitare, asupra-mi. Sufletul şi-a descreţit fruntea.

Soarele se desprinsese de mult din înalt rostogolindu-se obosit pe după zare. Se retrăgea în vederea unui nou răsărit, într-o altă lume, într-un alt spaţiu. M-am desprins şi eu din vraja dumnezeiască a firii, îndreptându-mă calmă, refăcută, spre stejarul ce vremuia în curtea mănăstirii.

Mihai, se trezise. Ne-am întors acasă, la fel cum am plecat: doi străini.

Renunţasem să mai lupt. Nu aveam nicio şansă în faţa lui. Luptam cu morile de vânt.

Renunţasem şi la ajutorul, mamei. N-avea rost s-o necăjesc. Am lăsat totul, la mila Domnului. Fie ce-o fi. Şi m-am culcat.

Dar, cu el, nu se putea. Trebuia să tulbure apele într-un fel. Trebuia să nu-mi dea pace.

De câte ori lătra Piţura, se zbârlea carnea pe mine. Şi-acum, lătra. Lătra iar. Lătra, de-şi dădea duhul.

O fi venit din nou!? Poate nu. Poate o fi vreun beţiv pe stradă, mi-am zis, privind adormită pe fereastră.

Afară întunericul, învelise cerul. Noaptea, trecuse de miezul ei. Cel puţin, aşa intuiam.

— Rodica, bate cineva în poartă. Mergi de-i deschide.

— E noapte, mamă.

— Este dar aud glasul unei femei.

— Hai, amândouă.

— Hai.

— Ce-i cu d-ta, coană Valerie, în miez de noapte?

— Iaca amărăciune, pe capul meu.

— Ce s-a întâmplat? De ce plângeţi? Am întrebat-o.

— Îmi moare băiatul Rody, vino repede la noi.

— Ce-a păţit? Ne-am despărţit buni zdraveni!

— Aşa-i, dar a venit Firică, un nenorocit de prieten al lui şi-au plecat împreună. Au avut accident, mamă. Îmi moare băiatul Rodica, îmi

moare băiatul.

— E la spital!?

— Nu. Dar e desfigurat la faţă, mâinile probabil sunt rupte, picioarele lovite, să-l vezi să nu-l mai vezi, în ce hal arată. Mă rog cu cerul şi pământul, să meargă la spital şi nu vrea.

— Poate-i plin de sânge şi v-aţi speriat dumneavoastră. Poate nu-i chiar atât de rău.

— Este

— Bun. Şi eu, ce să-i fac?

— Convinge-l, tu.

— Du-te Rodica, vezi despre ce-i vorba, a intervenit mama. În cazuri de-astea, ajuţi şi un câine, dar un om.

— Faci ce faci şi mă bagi sub blana lui, mamă. Dă-l naibii. Nu merită.

— Du-te, du-te. După ce-l ia salvarea, vii acasă.

Bunătatea-i prostie iar mila şi mai rău. Ţi-e milă de dracu’ şi dracul îşi bate joc de tine. Dar… de. Până nu-ţi loveşti capul de sus, nu-l vezi pe cel

de jos.

Frumuseţea este că înveţi şi devii mai înţelept după fiecare greşeală, după fiecare buşitură. Dar greşeala următoare, are altă culoare, altă faţă şi nu apuci să-ţi pui în practică înţelepciunea anterioară. Concluzia? Greşeşti, înveţi, greşeşti, înveţi şi până la urmă, tot prost eşti.

Obosit, dezamăgit, îmbătrânit, ajungi să sufli şi-n iaurt. Îţi zboară elanul, ţi-e frică şi de umbra ta. Respingi încercarea.

Şi-atunci? Şi-atunci, viaţa devine plată, fără miez. Apă stătătoare, mâloasă, lipsită de limpezimea curgerii.

De cât aşa, mai bine calci din strachină în strachină, te tai, te răneşti, plângi de durere, te badijonezi şi mergi mai departe.

C-am aşa gândeam eu, înainte de a lua hotărârea să merg cu maică-sa.

M-am dus. Mare greşeală am făcut. Imensă. Eu am fost bună şi în final, m-am ales cu un pui în

burtă.

L-am milit, l-am îngrijit, să-i fie lui bine, să treacă uşor peste necaz. Cum a reacţionat? Nici nu-mi vine să destăinui. O fac totuşi, poate va fi învăţare de minte pentru tinerele viitoare.

— Sunt gravidă, i-am spus.

— Cu cine?

— Cum, cu cine!

— Cu mine, în niciun caz.

— Cum îndrăzneşti!

— Ascultă târfă, poţi pune tu broboadă oricui, mie nu. Ce ştiu eu pe unde ai umblat tu, toată dimineaţa?

— Am fost la serviciu.

— Te-am dus eu acolo? Nu. Sunt bolnav. Iar motocicleta este în garaj. Deci, pe unde ai umblat?

— Nicăieri, am fost la serviciu!

— Minţi curvă. Ia spune-mi, cu cine ai făcut trotuarul? Dispari din faţa mea, nu cresc eu bala altuia. Ai plecat? Sau îţi dau un pumn în gură, de-ţi rup dinţii.

Am alergat într-un suflet acasă. Cred că înnebunisem. Am intrat val-vârtej în dormitor, am urlat precum lupii în codru, mi-am dat palme, m-am bătut cu pumnii.

Aşa tâmpito, aşa meriţi. În lume sunt destule proaste, dar tu, le întreci pe toate. Nu meriţi să trăieşti, încurci lumea. Plesnesc Doamne, plesnesc. Ia-mi viaţa, nu mai pot rezista la atâta umilinţă.

Şi Dumnezeul acela pe care eu l-am renegat şi-l mai renegam încă, m-a ascultat.

Ochii, iazuri secate de vulcanul sufletului erupt, s-au umplut până la refuz cu lacrimi. Lacrimile şi-au găsit vad peste obrazul încins, răcorindu-mi ruşinea din mine.

Le-am şters, au curs, le-am şters şi iar au curs, până când arcul voltaic ce-mi strivea pieptul s-a răcit, eliberându-mă într-un somn adânc, adânc ca moartea.

Refăcută oarecum, cu sufletul pansat de somn în bandajul dezamăgirii, a doua zi, i-am

împărtăşit mamei, isprava mea.

— M-ai trimis, i-am făcut bine, poftim ce bucurie ţi-am adus. Sunt ruşinea familiei.

— Eu te-am trimis dar tu ai exagerat, a răspuns ea calm.

— Mi-a fost milă şi el a profitat de naivitatea sufletului meu.

— Asta este. Nu eşti nici prima, nici ultima femeie nemăritată, căruia i se întâmplă asta. Ce-ai de gând?

— Nu-l vreau. Copilul acesta, este o greşeală. Şi-apoi, nu vă pot face pe voi de râsul lumii, la vârsta voastră. Nu, nu pot.

— Nu ne faci de râs. Nu-l creşte lumea, îl cresc eu. Gura lumii, n-o astupă nici pământul. Tu crezi, că vei scăpa de forfecarea ei? Nu fetiţo. Te-a forfecat, încă din clipa când ai divorţat şi ai venit acasă. Nu te lua tu după lume. Eu zic, să nu faci pasul, e păcat.

— Nu-i păcat de loc. Gata. Mi-a fost de ajuns. Tu nu ştii, cum s-a purtat cu mine. E un mizerabil.

Asta e. Nu merită, să fie tată.

— Treaba ta. Nu te oblig să-l păstrezi. Gândeşte-te bine, la ce vrei să faci. Hotărârea e a ta, păcatul tot al tău.

Aripile sufletului s-au ars în spuza neomeniei. Paharul era prea plin cu amărăciune. Copilul din mine, prea mic să riposteze. Cine avea să mă oprească? Dumnezeu? N-a vrut. Mi-a lăsat alegerea. Iar eu am hotărât: nu-l vreau.

În vremuri de interdicţie, am reuşit să tai firul unei vieţi. Nu am avut păreri de rău. Nu am avut milă, n-am împărtăşit nici conştiinţa păcatului înfăptuit. Nu voiam copilul şi gata.

Ulterior, nesăbuinţa s-a transformat în regretul înfrângerii. Cum! Mi-am primit răsplata. Păcatul s-a înfăptuit, fără rost.

Degeaba mi-am murdărit sufletul. Nu am scăpat de Mihai. Este posibil? Da. Poate fi posibil oricând şi oricui.

Cât am stat în spital, totul a fost, cum nu se poate mai bine. Îngrijită, tratată cu respect, cu

dragoste şi condescendenţă, m-am simţit în largul meu. Era ca şi cum sărisem pe o fereastră, în altă lume, în alt climat. Alţi oameni, altă gândire, alte sentimente. Numai că eu, nu eram hărăzită acestei lumi. Trebuia să plec. Trebuia să las loc liber.

Special alesesem întunericul. Special alesesem noaptea. Voiam să intru în casă, nevăzută, neauzită. Subconştientul îşi proteja vinovăţia. O ascundea de ochii lumii.

Păşeam pisiceşte, pe treptele antreului. Ultimul pas însă, nu l-am mai făcut. M-am împiedicat. Treapta, era ocupată. De cine?

— Auuuu, a gemut o voce, mă doare…

— Cine-i!?

— Eu, Mihai.

— Ce cauţi, aici!

— Dorm.

— Aici!

— Aici doarme de când ai plecat tu, a completat mama, căruia nu-i scăpa niciun zgomot.

— Cum! De ce doarme, aici? N-are casă?

— Întreabă-l şi tu. Am chemat-o pe maică-sa, l-am chemat pe taică-su, n-au reuşit să-l clintească. Şi nici înăuntru nu vrea să intre. Doarme ca un câine de pază, pe treptele scării. Am mai văzut oameni, dar ăsta-i catâr, nu om.

— Hai, pleacă la tine acasă sau mai bine la Spitalul de nebuni din Bălăceanca, l-am repezit furioasă. Doar sanatoriul de nebuni, îţi vine ţie de hac. Pleacă scrântitule, din curtea mea.

— Ce-ai făcut cu el?

— Ce te interesează. Ce m-ai obligat să fac. Pleacă sau merg la fraţii mei, să te zvârle în stradă. Trebuie să scap într-un fel de tine.

— Ei şi… cheamă-i, dacă aşa vrei. N-au decât să mă bată. Facă ce vor din mine. Eu de la tine, nu plec. Vreau să ne căsătorim.

Culmea ironiei. Câte tone are o avalanşă? Ei bine, toate au căzut în capul meu. Poţi muta munţii din loc dar încăpăţânarea şi răutatea, nu o poţi strămuta. Ele se nasc cu tine şi în tine rămân,

până la moarte. Cum o gândi acest om? Ce-o fi în mintea lui?

— Eşti nebun de legat, nu alta! Nici în ruptul capului, nu mă mărit cu tine, i-am răspuns revoltată.

— Te înşeli. Nu-s nebun. Vei fi soţia mea. Ascultă, de mine, nu scapi. Plec, dar ţine bine minte ce îţi spun. De mine, nu scapi. Asta vreau, asta fac.

Furia situaţiei, probabil îmi întunecase mintea, altfel nu pot concepe, cum la auzul acestor vorbe „de mine, nu scapi” n-am tresărit. N-am reuşit să fac legătura cu visul meu, nici măcar o secundă.

Şi iată-mă mireasă, mireasă în faţa altarului. Cu cine? Cu el.

Cine a înnodat două drepte paralele, la o intersecţie de drum, deturnându-le mersul? Cine? Că-i împotriva firii.

Aveam o rochiţă, spuma mării prinsă-n perle. Voalul bogat, lung îşi unduia faldurile la fiecare

mişcare, aşa cum valurile ei îşi unduie crestele înspumate sub strălucirea scânteietoare a lunii.

Şedeam în dreapta lui, aşteptând. Din altar s-a desprins preotul.

Se îndrepta către noi cu paşi lini, plutind parcă. Privirea lui cercetătoare, iscodea străfunduri, suprapunând în gând imagini numai de el ştiute. Convins că nu greşeşte, ne-a întrebat cu glas blând.

— Tinerii, au făcut slujba de logodnă?

— Nu. A răspuns soacră-mea.

— Atunci mireasa, să-şi lase voalul pe faţă şi să ţinem mai întâi, slujba de logodnă.

Am luat pala de voal din spatele coroniţei şi am lăsat-o să cadă liberă, peste obraz.

Şi vocea lui, glas de argint sub clopot de cer, a imprimat unirea a doua suflete, în fila lipsă a destinului.

Apoi cu acelaşi glas duios, ecou astral al cine ştie căror destine, mi s-a adresat.

— Acum, mireasa să-şi ridice voalul şi să-şi

sărute mirele. Am ridicat voalul, aranjându-l cu grijă în spatele superbei pariuri, ce-mi împodobea fruntea.

Fără grabă, cu mişcări lente, m-am întors şi o voce din interiorul meu, a exclamat

— Acesta, nu e Gele, este Mihai! Şi într-o miime de secundă, visul şi-a derulat firul pe ecranul minţii.

Doamne, cum de nu mi-am dat seama? Cum de nu am făcut conexiuni? Cum? Cum am uitat până şi numele de Mihai, nume rostit în vis?

Visul se concretizase, acum şi aici. Se integrase în realul vieţii, curgând simplu, ca apa prin vad. Visul, nu era doar un vis de noapte, era secvenţă din destin.

Am ridicat voalul şi ochii minţii mi-au înnodat irealul cu realul. Am ridicat voalul ce obtura pătrunderea spre adevărul sugerat. De ce acum? De ce nu înaintea evenimentelor succedate? De ce? Trebuia transpus în realitate, fără împotrivire?

A urmat apoi slujba înnodării pe viaţă, a doua

suflete cu aceiaşi polaritate, suflete ce nu au avut, nu au şi nu vor avea nici cea mai mică interferenţă. Ce contează pentru univers, antagonia lor Cătuşele au fost puse. Aşa trebuia să fie.

La ieşirea din biserică, m-am oprit un moment, pe aleea pavată cu piatră de râu. Pe marginile ei, străjuiau irişi galbeni, flăcări pâlpâinde, ce făceau cărare subţire între biserică şi poartă.

Involuntar, am îndreptat privirea în dreapta şi în stânga mea. Un gând al inimii, îşi căuta amintirile.

Am regăsit prăpastia, şarpe zdrenţuit de drum, ce urca, cobora, urca cobora, rupt brusc în pragul căsuţei ce a înghiţit lacom, un vis de iubire.

Am regăsit şi iarba verde, întreruptă ici, colo de căpşoarele timide ale albăstrelelor, pistrui de cer, scăpate pe pământ. M-am revăzut şi eu, mergând pe drumul dintre drumuri, împinsă de destin.

Adevăratul zid, zidul din visul meu, zidul străvechi, ros de timp, ce m-a adus în biserică, nu exista. El era înscris în cartea vieţii, era înscris în mine. De când? De cine?

Ce răspuns aveam să dau eu, o atee? Eu, ce-a veşnic revoltată. Eu, ce nu acceptam decât concretul pipăibil, masă densă, sprijin sigur sub picioare. Eu, care voiam să-mi fiu propriul dumnezeu. Eu, care aruncam eşecul neputinţei în cârca Lui, renegându-i existenţa. Ce fundament are El, îmi spuneam, dacă nu-l pot simţi sub atingerea palmelor mele?

Vorbele preotului, nu-mi dădeau pace. Ecou al cine ştie cărei vremi, îmi stăruia insistent în urechi. „Mireasa, să-şi ridice voalul şi să-şi sărute mirele”

Şi… m-am zăpăcit de tot. Nu mai ştiam ce-i real şi cum de irealul, devenea real? Ce se întâmplă? Ce, nu înţeleg?

Evenimentele năucitoare ale trecutului, petrecute în peisajul prezentului, în staţiunea

Cheia, renăscute şi trăite de mine la intensitatea trăirilor anterioare, sentimentele ciudate, ce se întretăiau prin inimă şi trup visele, secvenţe ireale, trăite în somn iar mai apoi retrăite ca fapte reale în viitorul proprie-mi vieţi!... Ce erau, toate acestea?

Există cumva în noi, un concret invizibil, un înscris ce conţine trecutul, prezentul şi viitorul? Şi dacă există, pentru ce există? Cine suntem noi? Din ce suntem compuşi? Şi de ce? Şi pentru cine? La ce folosim? Ce trebuie să îndeplinim fără abatere? Cui îi foloseşte?

E clar, există acest înscris, din moment ce eu trăiesc, simt şi retrăiesc acest înscris.

Cineva mi-a deschis poarta unui alt nivel existenţial, nu odată, de mai multe ori. Nerozia şi încăpăţânarea, m-au orbit. El, nu a renunţat, m-a iertat şi-a mers mai departe în lucrarea sa, lăsându-mă să întrevăd fluidul nemuritor al vieţii, curgerea lui. Lăsându-mă să întrevăd pentru o milionime de secundă, că în acest fluid suntem

cuprinşi şi noi, indiferent de locul sau depărtarea ce există, faţă de izvor.

Am simţit cum îmi ard obrajii de ruşine, am simţit imensitatea drumului dintre micime şi atotînţelepciune.

Mă vedeam melcul, ce abia îşi scotea cu sfială ochii din întunecata cochilie, cercetând somnoros ce se petrece în jur.

— Hei miresico, vino să te fotografiezi cu naşii, m-a scos din transă, soacră-mea.

M-am integrat în prezent, jucându-mi rolul mai departe. Zarurile fuseseră aruncate, nu de mine, de destin. Nu mai era, nimic de făcut.

* * *

În cursul zilelor următoare, gândurile nu m-au părăsit. Umblau şovăitoare prin cărările minţii, formulând întrebări după întrebări şi răspunsuri după răspunsuri. Adevărate? Numai Dumnezeu ştie.

Care sunt tainele de nepătruns ale sufletului, ale spiritului? De ce Dumnezeu, a dezvăluit în vis, în şapte miimi de secundă, întâmplări, acţiuni ce s-au derulat apoi pe parcursul a şapte ani de existenţă reală? Întreba un gând.

Visul a fost concis, răspundea un altul. A fost un schelet, pe a cărui trăire reală s-au grefat amănunte ce au lăsat amprente adânci, „adânc scrijelate” aşa cum spunea, plin de orgoliu, gândul tinereţii tale.

Da, destinul există, am conchis eu în final. Odată născut în el, ieşi numai şi numai prin el. Trebuie străbătut totuşi, labirintul propriilor tale hotărâri, hăţiş generator de plâns şi bucurie, de bine şi rău, contraste ce te prind în zbaturile lor, te macină te cerne, precum grâul prins în moară.

Văzându-se detronată, înrădăcinata concepţie a materialităţii dense, prinţesă atotputernică şi unică coordonatoare a stilului meu de viaţă, nu-i convenea. Nu avea gând să-şi cedeze, cu atâta uşurinţă împărăţia.

Îi era foarte uşor să minimalizeze concretul invizibil, intervenind şi prezentându-mi-l, ca pe nişte fantasmagorii, fete morgana.

Avea la îndemână lipsa îndrăznelii mele, de a accepta conştient, trecerea graniţei ce departaja două lumi complet diferite. Una cu limite bine determinate, cu început şi sfârşit şi o lume incomensurabilă, o lume ce-şi extindea continuu trăirea în infinit.

Ştia că pentru mine, gândul trăirii infinite este de neconceput. Doar perceperea înţelegerii lui, îmi fura pământul de sub picioare şi îmi crea spaimă, dar însuşirea lui, fără niciun fel de rezervă.

Visele, sunt întâmplări dezlânate, ale unui creier lăsat să zburde liber pe meleagurile somnului, zicea ea. Vino-ţi în fire fetiţo, revino pe pământ.

Şi… totuşi, nu ai dreptate. Am retrăit existenţa unui trecut înscris în adâncul sufletului. Am retrăit un viitor, dezvăluit în vis. Nu, n-ai

dreptate, o contraziceam eu.

Ceva există! Există „ceva”, ce eu nu am reuşit să-l desluşesc, să-l înţeleg! Mi s-a deschis o cale de pătrundere şi înţelegere. Numai că eu, nu sunt investită cu o capacitate prea mare de inteligenţă şi nu pot penetra, acest „ceva” dar, nici nu pot trece cu vederea, peste ceea ce am simţit şi am văzut petrecându-se în viaţa mea.

Trebuia să curm această frământare, acest talmeş-balmeş din mintea mea. Trebuia să înţeleg adevărul. Aşa că, într-una din seri, am prins curaj şi m-am rugat, Marelui Dumnezeu.

Doamne Dumnezeule, dacă exişti, te rog arată-te în vis. Vreau să te văd, vreau să te ating, Vreau să-ţi aud vocea.

Am repetat această rugă, formulând-o în fel şi chip, până când am adormit. Când am intrat în vis, nu ştiu. Ştiu că…

„Eram într-o pădure. Aveam senzaţia că m-am rătăcit, că am greşit drumul. Căutam cu ochii o cărare, ce m-ar fi scos de acolo. Mi-era teamă şi-

mi era frig.

Mă aşezasem pe ciotul unui trunchi ars, şi eram gata să plâng, când nu departe de mine am zărit o pajişte, covor de iarbă verde, aruncat la poalele unui munte. Simţeam, cum nădejdea îmi umple sufletul.

Am alergat până la poalele lui, ca atrasă de un magnet. Voiam să-l ating, voiam să-l mângâi, voiam să-i aud vocea, de parcă ar fi fost Dumnezeul însă-şi, nu piatră.

— Lasă-mă să vin la tine, am strigat, înălţându-mă în vârful picioarelor.

— Vino, a răspuns un glas puternic.

— Vin.

Şi repede, uşoară ca un fulg, m-am căţărat pe una din stâncile prăvălite alături de el. De pe ea, sigură pe mine, am sărit într-o scobitură a lui, platformă parcă anume creată.

Voiam să urc mai departe, când din senin, am simţit cum piatra se apleacă şi picioarele îmi alunecă în prăpastia subţire, formată între el şi

stâncă. Din întuneric, am strigat speriată.

— Nu-mi dai voie!

— Urcă.

— Sub margine de cer, am observat curgând plete albe de zăpadă, ce se răsfirau moi spre pajişte.

Pe aici, m-a împins gândul şi am păşit prin zăpada pufoasă, făcându-mi scări cu latul tălpilor.

Urcam şi bucuria înaintării mă lumina. Dar nu mi-a fost dat. Zăpada se rarefia, pierzându-şi consistenţa, iar eu, mă afundam încet, uşor, puţin câte puţin, până când într-un târziu, m-am trezit din nou la poalele Lui.

M-am ridicat, reluând cu încăpăţânare urcuşul. N-am reuşit. Zăpada, pe măsură ce urcam, devenea gheaţă, gheaţă lucie. Urcam, alunecam, urcam, alunecam.

— Vreau să te văd! Am strigat, înciudată.

— Nu ţi-e posibil.

— De ce?

— Aşteaptă.

— Ce?

— Visele tale, reprezintă voinţa mea. Exist. Regăseşte-mi existenţa în stropul de dumnezeire din tine. Urmează-l.

— Cum!?

Lumina crudă a zorilor şi-a strecurat albul pe sub pleoapele ochilor. M-am trezit. M-am trezit, alta.

Ceva se schimbase în mine. Altfel vedeam lumea, altfel vedeam viaţa. Aveam un suport. Nu aici, ci undeva, într-un loc. Un loc ce nu-l puteam localiza, nu-l puteam descrie, dar exista. Mă simţeam legată de el. Eram puternic legată de El. Un fir, o undă, ne unea. O undă, ce nu cunoştea spaţiu şi timp. O undă, ce mă ţinea în echilibru. Nu aveam frica desprinderii. Aveam rădăcini dar nu sub picioare ci deasupra capului.

Ştiam acum, că există cu adevărat un Dumnezeu, îi simţeam prezenţa. Simţeam că El este Creatorul vieţii universale.

Ştiam că sunt părticică creată de el, din o

anume necesitate, cu un anume scop, bine localizată, cu un destin, o menire bine determinată. Simţeam, că sunt legată de propriul lui interes, că trebuie să merg în acelaşi sens cu el. Îi simţeam grandoarea, îi simţeam măreţia. Voiam acum, din proprie voinţă să-l urmez.

Da, Doamne Dumnezeule, exişti. Ai redeschis cărarea către tine, unui suflet ce îşi uitase propriile rădăcini. Mă rătăcisem. Iartă-mă, că am trăit atâta vreme fără tine, iartă-mă că te-am alungat, ignorându-te.

Abia acum îmi dau seama, că nu pot realiza absolut nimic, fără ajutorul tău. Sunt cuprinsă într-o grandioasă interdependenţă universală, vie, calculată minuţios de tine. Te iubesc, te respect şi dă-mi putere de înţelegere asupra ta.

Şi tu mă iubeşti din moment ce mi-ai creat posibilitatea să-ţi simt existenţa. Ai deschis porţile pătrunderii mele către tine. M-ai adunat de pe drumuri rătăcite. Iartă-mă.

Cu aceste gânduri limpezi am păşit pe noua

cărare a vieţii. Psihic, l-am acceptat. Sufleteşte, era prezent în mine. Priveam lumea, mult mai complex.

Dar aici şi acum, eram cununată în faţa Lui, din voinţa Lui, cu cel pe care mi-l sortise. Dar… ce fel de soartă, îmi dăruise El? Ce puteam să cer eu viitorului, când deja cunoşteam sufletul celui de care mă legase? Ce rol trebuia îndeplinit, sacrificându-mă?

Speranţa, avea aripile retezate din start. Zborul limitat. Zalele fuseseră sudate. Voi reuşi eu oare, să fac faţă menirii?

* * *

Ghemul căsniciei începuse să-şi deruleze firul, începând din casa a-lor mei. Dacă eu, plecasem totuşi la drum, cu un firav gând de speranţă, imaginându-mi că acum, când mă avea „în buzunar”, se va schimba, m-am înşelat. Trecusem de cealaltă muche a speranţei,

alunecasem spre prostie.

A reuşit, aşa cum a ştiut el mai bine, să-mi arate, că omul nu se schimbă, ci, doar îşi ascunde virulenţa defectelor înnăscute, sub poleiala finisată a interesului.

Interesul, mai mic sau mai mare, indiferent de nume, de scop, nu contează, el este acela ce poartă fesul. El este acela, ce conduce lumea.

Aceasta e vrerea lui Dumnezeu, îmi spuneam. Aşa trebuia să fie, pentru a corespunde „binelui ceresc”.

Dar indiferent de cauza menirii, rezultatul erodării, era în defavoarea mea. Balastul sedimentat în suflet şi-n trup, greu de suportat.

Voi reuşi eu oare, să petrec până la capăt încercările, fără revoltă? Improbabil. Căile de trecere, lăsate libere de Dumnezeu, erau total încâlcite şi-n final se terminau într-o fundătură.

Într-adevăr, încurcate sunt căile tale Doamne, mă jeluiam eu, mie. Şi nu am destulă înţelepciune, destulă răbdare să le primesc tabu

pe toate, aşa cum mi le dai Tu.

Mă revoltam, ştiind că greşesc. Aş fi vrut să fac un salt peste experienţa lipsa, să ajung cât mai aproape de înţelepciunea dumnezeirii, fără efort şi suferinţă, dacă ar fi fost posibil. Dar, nu era. Nu era posibil un asemenea salt. Eram un simplu om, o femeie.

După nuntă, mama, de bună credinţă, dorind din suflet, a ne fi de ajutor, ne-a propus să locuim o perioadă la ea.

— Staţi aici, până reuşiţi şi voi să vă faceţi un rost. E mai bine, decât pe uşile străinilor.

— Tu ce zici, Mihai? L-am întrebat, eu.

— Dacă vrei, stăm şi aici.

— Vrei să locuim sau nu vrei să locuim la ai mei, vorbeşte sincer!

— Pentru moment, stăm cu ai tăi.

Eu, m-am mutat în căsnicie, luându-mi toate obligaţiile ei. El, se mutase la hotel şi era voiajor.

Apărea doar noaptea la culcare şi pe deasupra beat. Nu cerea de mâncare, nu se culca.

Se lua de cingătoarea mea, invocând motive ireale de scandal. Avea o dexteritate înnăscută să le inventeze şi îi făcea o plăcere deosebită, să mă bage în sperieţi, jucând rolul satrapului.

Se repezea, înaintând de-a curmezişul spre pieptul meu, ridica pumnul şi lovea, de parcă eram o redută ce trebuia cucerită, anihilată şi stăpânită, nu femeie.

Ochii-i, fluide negre, nămolite în ură, mă îngrozeau. Nu era om, era câine turbat.

— Aia-i, mâncare? urla el.

— Nici nu ştii, ce am gătit! Nici măcar, n-ai gustat-o!

— Ce să gust fă, spălătura ta de vase?

—!

— Mă contrazici, jigodie? Ia uită-te la ea, delicata javra dracului, scârba împuţită. Sunt bădăran fă? Da? Vino să te finisez eu pe tine. Unde ai fost astăzi, curva? Ai amanţi, da?

Şi pe măsură ce trivialităţile îi ieşeau şerpi veninoşi, împroşcând salivă în colo şi încoace, mă

lovea cu pumnii şi picioarele, unde nimerea.

Încercam să mă apăr, dar în loc de mâini, avea ciocane iar unde lovea, sărea sângele. Mă înspăimânta. Apoi cădea pe fotoliu, răpus de băutură şi oboseală

Nu exista modalitate, de a-l face să-şi înţeleagă comportamentul inuman. Răspunsul venea prompt.

— Zi bogdaproste, eu sunt unul dintre cei mai buni, sunt alţii şi mai răi. Ţi-am dat şi eu o palmă. Ei… şi… ce?… Eşti din porţelan?

— De ce, când eşti treaz, nebăut, nu acţionezi brutal?

— Pentru că, mă controlez cât de cât. Beat fiind, spun tot ce gândesc şi fac tot ce simt.

— Acesta-i adevăratul om din tine? Adevăratul tău suflet! Groaznic. Cum poţi să te suporţi? Eşti inuman. Scoţi la suprafaţă murdărie sufletească, parşivenie, egoism, răzbunare. Emani izul şi aciditatea haznalei. Îţi lipsesc cu desăvârşire sentimentele omeniei.

— Asta-i viaţa mea şi aşa înţeleg eu s-o trăiesc.

— Aşa vrei tu să o ducem, toată viaţa!?

— Da.

— Ei bine, eu nu.

— Înghite-ţi cuvintele, să nu-ţi pară rău.

— Să-mi pară rău! De ce? Acesta-i iad, nu căsnicie.

Şi-aveam dreptate cât carul. Dar, de! N-am avut putere să bat cu pumnul în masa destinului. N-am ridicat niciun deget, să-mi salvez căsnicia cu Gele. Îmi pica greu, binele. Acum încasam răsplata.

Degeaba se preaslăvea Mihai, a fi unul dintre cei mai buni soţi, poate doar în limita propriei gândiri. Eu, aveam experienţa unei altfel de căsnicii, plină de lumină, înţelegere şi iubire. Ceea ce îmi oferea el acum, nu era iubire, era egoismul brutal, al omului rău, posesiv.

Trebuie să fac ceva, trebuie să scap din ligheanul gândirii lui. Ajută-mă Doamne, dă-mi

putere. Am căzut din cer în iad! Dă-mi Doamne putere, să părăsesc acest drum.

Zadarnic mă rugam, nu mă auzea, nu voia s-audă. Rezolvarea, rezolvările le făcea în felul Lui. Numai şi numai în felul Lui.

Ceea ce s-a întâmplat însă, în una din serile următoare, a stopat orice speranţă de convieţuire.

S-a năpustit c-o furie de nebun asupra mea, rupându-mi carnea cu dinţii. Unde muşca, curgea sângele. Îngrozită, am început să ţip. A venit imediat, tata.

În viaţa mea nu l-am văzut pe tata, mai furios ca atunci. Uşa s-a izbit cu putere de perete. Dintr-un pas, a fost lângă noi.

L-a înşfăcat de piept şi l-a aruncat ca pe o cârpă, în pat. Şi-a înfipt mâinile în gâtul lui. L-a strâns cu atâta obidă, încât i-am văzut ochii, ieşindu-i din orbite. Gura i se deschidea şi limba învineţită, se mărea. Slabele firicele de aer extrase prin capilarele rămase întâmplător libere, se vălătuceau în vaiete disperate. Un râuleţ subţire

de sânge se prelingea cu grabă spre rădăcina gâtului.

— Tată, tată, lasă-l tată, îl omori! Am ţipat.

— Cum să-l las? Ăsta-i animal, nu om.

— Dă-i drumul tată, vrei să intri în puşcărie, pentru el? Capul lui Mihai se bălăbănea moale, când într-o parte, când în alta. L-a omorât. Doamne, l-a omorât! Ce mă fac?

Dintr-odată, tata i-a slăbit strânsoarea, intuind probabil tragicul deznodământ.

Pisică cu noua suflete, a sărit ca un arc, de parcă nu i s-ar fi întâmplat nimic, alergând spre uşă.

Tata, l-a prins repede de gulerul cămăşii, trăgându-l cu putere înapoi.

— Fu – ţi şeru mătii, fugi… da! Stai, stai. Păi tu, te-ai căsătorit, doar ca să-mi omori fata, mă!? Te omor eu, pe tine. Noi am crescut-o s-o batjocoreşti tu, canalie? Să pleci din casa mea, să nu-ţi mai văd piciorul pe aici. Auzi? Ai auzit? ţipa tata la el, zgâlţâindu-l din toate încheieturile.

— Lasă-l tată, lasă-l, dă-i drumul.

— Ducă-se învârtindu-se. Şi pe tine, să nu te mai prind cu el, ai auzit? Divorţează. Să nu-l mai văd în casa mea.

A doua zi, când m-am întors de la birou, dormitorul era gol. Luase tot, absolut tot, inclusiv lucrurile mele intime.

— De ce l-ai lăsat mamă, să ia tot?

— Mi-a fost frică să mă pun cu el.

— E treaba mea, e treaba mea ce fac cu lucrurile neveste-mii. Nu te băga.

— Parcă era turbat. Ce era să fac! L-am lăsat.

—!

— Ce ai de gând?

— Duminică plec în delegaţie, când mă întorc, divorţez. Nu pot face casă, cu el. Nu am omorât eu pe Dumnezeu. Ducă-se la dracu', acolo-i este locul. Îl urăsc mamă, acesta nu-i om, e drac. Vreau, îmi doresc să scap de el. Mi-e scârbă, numai când îl privesc dar să-l şi mai aud. Când se apropie de mine, mi se încreţeşte carnea. Căsnicia

mea, nu este căsnicie, e o siluire continuă. Mi-e frică de el, mamă. Batjocoreşte tot, nu are nimic sfânt. N-are graniţe în răutate. Şi-apoi, acesta-i în stare să ne facă necaz mare, la uşă.

— Dă-l pe mâna poliţiei, sperie-l.

— Nu-i speriat destul! Nu-i este de ajuns, prin ce-a trecut, aseară! La poliţie am fost, nu acum, altă dată. Ştii, ce mi-a răspuns?

— Ce?

— Ţi l-am dat eu de bărbat, cucoană? Descurcă-te, divorţează. N-avem lege pentru el. Mergi acasă, avem cazuri grele, nu prostiile dumitale!

— Hai, la frate-tu, poate…

— Nu-i nevoie. Asta mai trebuie, să-i scape şi nenea o palmă cine ştie cum. Abia am scăpat de necaz. Nu. Frica de el m-a căsătorit, tot ea trebuie să mă divorţeze. Când mă întorc, deschid acţiune de divorţ şi gata.

— Bine. Aşa ai hotărât, aşa să faci. Ne culcăm?

— Ne culcăm. Dormi cu mine?

— Dorm. Am de ales?

Rămăseseră doar zece minute, până la plecarea trenului şi-mi tremura inima de teamă, să nu apară în ultima clipă. Sunase la serviciu şi primise informaţii ample, de la colegi.

Şedeam cât mai ghemotocită în canapeaua cuşetei, sperând să nu fiu observată, când i-am auzit glasul, modulându-i-se pisicos, pe lângă mine.

— N-ai venit aseară acasă şi nici azi dimineaţă.

— Acasă! acasă am fost şi aseară şi azi dimineaţă!

— Acasă, la noi.

— Eu ştiu doar una, la mama.

— Unde pleci?

— La Oradea.

— Când te întorci?

— Peste o săptămână.

— Nu pleca, te rog mult, nu pleca. Iartă-mă,

am greşit. Vino acasă şi vei constata că sunt altul.

— Cum să vin acasă, nu vezi că plec!

— E mai importantă delegaţia, decât căsnicia?

— În cazul nostru, da.

— Te rog…

— Nu eu decid. Merg în delegaţie, nu în concediu.

— La întoarcere, vii acasă? Noaptea trecută, am crezut că mor fără tine.

— Coboară repede, pleacă trenul!

Trenul abia îşi descreţea roţile din şine, înaintând greoi, când el şi-a lipit ochii de fereastra vagonului, lăsându-şi corpul să alerge în sensul de mers. Flăcări incandescente încercau să topească geamul. Glasul lui, răsuna limpede, amuţind peronul.

— Te iubesc, te iubesc, eşti a mea, o ştiu, te iubesc. Nu uita, sunt cu tine.

Buclele întunecate ale părului, fluturau în vânt, scoţându-i în evidenţă şi mai mult albul feţei.

Ochii lui negri, trăgeau din răsputeri, hăţurile trenului. N-au reuşit. Au rămas mogâldeţe triste, pe un peron pustiu.

Am plecat cu o senzaţie stranie, lipită de corp. Trezeşte-te, mi-am spus într-un târziu, eşti liberă, el este acolo, tu pleci.

Frumuseţea dealurilor împădurite, ce-şi defilau siluetele plinuţe, mi-a furat gândurile, ascunzându-le printre coroanele înfrunzite ale pomilor. Le-a spălat de mâlul înmagazinat, le-a şlefuit, cristale irizante, returnându-mi-le.

Mă pregăteam de culcare, când inima a început să-şi schimbe ritmul. Repede, mai repede, îmi zguduia ea trupul, cuprins de frisoane.

Transpiraţia abundentă îşi transforma stropii în peliculă de gheaţă şi-n clipa următoare, fierbinţeala de foc din interior, o topea. Lacrimi fierbinţi erupte din străfunduri picurau în coşul pieptului. Simţămite triste, grele, mă întretăiau.

— De unde! Doamne, ce-i cu mine? Ce am? Ce se mai întâmplă?

Erau senzaţii deja cunoscute, senzaţii ce nu mă lăsau să le pătrund înţelesul. Senzaţii cărora, nu reuşeam să le stopez misteriosul curs.

Ceva se întâmpla, dar ce, era în afara puterii mele de înţelegere. Pleoapele s-au culcat, îngreunate de pâcla densă a necunoscutului. Aţipisem.

„În fascicolul subţire al luminii ce pătrundea prin deschizătura uşii de la cuşetă, s-a ivit silueta unei femei necunoscute.

Imobilitatea privirii, înglodată în neputinţa disperării, se împlânta plină de speranţă, în toată fiinţa-mi.

Încerca cu disperare să vorbească, să spună ceva. Vocea, n-o asculta. Aluneca neputincioasă spre interior, respinsă de încleştarea dinţilor. Buzele strânse, fugeau necontrolate spre urechea stângă. Dar încerca… şi iar încerca”

M-am trezit brusc. Pielea capului mă strângea. Mii de ace minuscule, îmi străpungeau fără cruţare carnea, paralizând-o. Puterile mă

părăseau. Atârnam greoaie, în fotoliul din piele maronie, al cuşetei. N-am mai adormit.

Obosită, cu ochii încercănaţi, am întâmpinat bineţele unui soare imens, ce pătrundea călduţ prin fereastra vagonului. În spatele lui, trena zorilor de zi, îmbrăca pământul în straie de lumină.

După puţin timp, trenul şi-a strunit roţile, înfigându-se în şinele din faţa peronului.

Gata, am ajuns, m-am bucurat eu, ştergând cu buretele tăbliţa visului.

Am încălecat hotărâtă pe spinarea gândurilor, izvorâte din necesitatea nevoilor prezente, rezolvând cazarea şi biletul de avion, pentru întoarcere acasă.

Aveam acum înaintea mea, o săptămână plină, plinuţă în care să-mi ordonez gândurile, să-mi stabilesc pas cu pas măsurile necesare, dejugării.

Hotelul „Transilvania”, unde închiriasem o cameră îşi desfăşura arhitectura sub egida liniilor

moi.

Ghirlande de trandafiri, ascundeau sub frumuseţea lor, amprenta timpului. Bărbaţi musculoşi, exprimând forţa şi cutezanţa, scoteau în evidenţă perenitatea clădirii.

Camera mea, în mijlocul căreia trona un pat larg, acoperit cu aşternuturi curate, plăcut mirositoare, mă îmbia la odihnă.

Printre draperiile din catifea grena, se strecura o lumină somnolentă.

Ademenit, trupul se moleşea, cerşind repaus. Prea sunt obosită, mi-am zis, căscând somnoroasă. Mă culc.

Am făcut un duş fierbinte, după care m-am cuibărit sub pătura albastră, tivită pe margini cu şuviţa azurie a cearceafului, bine scrobit. Mulţumită, m-am eliberat într-un oftat lung, adormind.

Am adormit? Nu cred. Eram în stare de veghe? Poate.

„Uşa camerei se deschidea cu sfială şi-n locul

rămas liber, s-a ivit din nou, necunoscuta.

Nu prea înaltă, cu părul de culoarea castanei, ud, lipit de pielea capului, mă privea cu aceiaşi suferinţă în ochi.

Magnetismul eliberat, îmi sorbea sufletul, puţin câte puţin. Credeam că mor, că mă sfârşesc. Tăiată parcă de o sabie nevăzută, inima începea să picure durere”.

Am sărit brusc în realitate, lăsându-mi picioarele s-alunece grele, pe marginea patului. Priveam spre uşă, uşa, era-ncuiată.

Cămaşa de noapte, atârna flasc, îmbibată în transpiraţie. Pielea, se împuţinase pe trup.

— Doamne, ce am? Doamne, ce se întâmplă? Sufletul se îneca în jale. Aer, vreau aer, se văita el.

M-am îndreptat spre fereastra înaltă, am tras draperia şi am deschis-o. Albul strălucitor al zilei de vară a năvălit, luminând încăperea.

Cât să fi dormit? Mă întrebam, citind în acelaşi timp ora, pe cadranul unui ceas gras, de culoare aurie, ce trona încastrat în turnuleţul

clădirii din faţa mea. Abia dacă trecuse, de miezul zilei.

Îmi pierise somnul şi cheful de orice. M-am îmbrăcat, să ies. Plec! Unde? Nu contează. Spre, oriunde.

Paşii mă duceau moi, spre Băile Felix. Perfect, mi-am zis când am ajuns, surprinsă de minunăţia naturii, frumos ordonată de om.

Izvoare de apă caldă, tămăduitoare, prinse cu dibăcie, strunite apoi în bazine largi se lăfăiau sub văpaia de soare.

O salbă mândră de brazi le înconjura, paznici loiali, înălţându-şi vârfurile curioase, până în cele mai înalte zări.

Nimeni şi nimic nu mă putea duce într-un alt loc, mai bun şi mai plăcut mie. Ce poate fi mai ademenitor, decât apa? Poate doar mirajul vârfului de munte.

Şi cum liniştea trona în jur şi nici ţipenie de om prin apropiere nu era, mi-a fost foarte uşor să-mi las rochea pe margine de bazin şi să plonjez în

apa caldă, binefăcătoare.

Cu fiecare mişcare a braţelor, furam puţin câte puţin din energia miraculoasă, ofrandă a străfundului de foc.

Ce bun şi darnic este, acest pământ. Da, cerul şi pământul, mă iubeau fără rezerve. Mă iubeau pe mine, bob de nisip, hoinar prin vâltoarea lor.

Foamea îşi înfigea furioasă colţii, în stomacul dat uitării de prea multă vreme. Fortuită, m-am îndreptat spre hotel. Cum am ajuns, m-am instalat comod, la una din mesele restaurantului de la parter.

Sala, tapetată ici colo cu panouri din lemn sculptat, cu mese rotunde şi scaune ce-şi îndoiau picioarele curioase spre exterior, cu imensul ei candelabru, împăienjenit în boabe de cristal, ce radiau fascicole subţiri de lumini, m-a prins în mrejele ei.

Am comandat ospătarului o friptură împănată cu usturoi şi un pahar de vin negru.

Fără grabă, cu tact şi tabieturi am prelungit cina, până aproape de miezul nopţii.

Mulţumită şi oarecum obosită, am urcat în cameră, hotărâtă să dorm, buştean.

Aşa s-a întâmplat, până când zorile s-au luat la harţă cu ultimele văluri ale nopţii, alungându-le.

Atunci, necunoscuta s-a înfăţişat iar în spaţiul întredeschis al uşii, concentrându-şi întregul ei suflet, în ochi. Cerea ajutor. Avea imperios nevoie, de ajutor.

„Nu prea înaltă, cu părul ud, lipit de cap, cu buzele groase, fir tras puternic spre urechea stângă, încerca din răsputeri să se facă înţeleasă.

Privea intens, greu, pătrunzându-mi subconştientul. Vino, îmi inducea ea chemarea, răscolindu-mi simţurile. Vino”.

M-am trezit udă leoarcă, cu inima bătându-mi haotic. Gânduri febrile, înspăimântate se îndreptau către acasă. Mergi acasă, mergi acasă, mă îmboldeau.

Cine m-a deturnat din drumul hotărât de

mine, la plecare? Cine m-a rătăcit de el? Cine m-a împins, în nici două zile, s-alerg cu sufletul la gură, înapoi acasă? Cine m-a chemat! Cine?

Avionul uruia timpul, strecurându-se când pe deasupra norilor lăptoşi, când pe dedesubtul lor, mai încet decât mi-aş fi dorit.

Jur împrejurul lui, se contura doar albul şi albastrul imens al cerului. Aveam senzaţia iritantă, că stau în loc. Aş fi vrut să fiu gând, să zbor, şi-ntr-o clipire, să-mi potolesc zbuciumul incertitudinii.

În tumultul în care fierbeam, abia dacă am auzit glasul stewardesei, anunţând aterizarea avionului. Involuntar, am privit în jos prin ochiul elicoidal, încercând să mă asigur de adevăr.

Realitatea panoramei, m-a adus cu capul pe pământ. Înaintea ochilor, se întindea covorul de lumini al pistei, strălucind puternic prin voalul înserării.

Dacă avionul îmi părea a sta în loc, troleibuzul părea a-şi fi împotmolit roţile în asfaltul moale, al şoselei.

Greu am ajuns acasă, greu şi-a adunat timpul minutele, în căuşul orelor. Greu am suportat nesiguranţa, marelui „dacă”

În sfârşit, am deschis poarta şi am intrat în casă. În întunericul încă subţire, l-am observat pe tata, stând pe margine de pat, sprijinindu-şi îngândurat, capul în palme.

M-am întristat. Cunoşteam poziţia omului, pus în impas.

Poziţia omului, ce-şi căuta drum de ieşire. Era atât de departe, încât nici nu mi-a simţit prezenţa.

— Unde-i mama? A păţit ceva?

— Nu, nu ea. Ea e bine. Dar, ce-i cu tine acasă! Cine te-a anunţat?

— Ce să mă anunţe?

— Sor-ta. Geta, este în comă.

— Cum! De ce?

— I-a cedat inima. Ştii că-i bolnavă.

— Şi unde-i?

— La Spitalul Colentina, secţia neurologie,

salonul 2.

— Plec la ea.

— E prea târziu, nu-ţi dă voie să intri.

— Văd eu, mă descurc.

Am zburat într-acolo şi toate au mers şnur. Timpul mi-a fost prieten, nu-mi mai stătea pietroi, greu de urnit din drum.

Spitalul, o căsoaie văruită-n galben-pai, cu geamuri lungi, subţiri, cu holuri pe ale căror margini se înşiruiau saloanele, avea aerul trist al durerilor şi al speranţelor nutrite de generaţii şi generaţii de bolnavi.

Interiorul, luminat cu economie, se etala îngust, înnegurat, scămoşat de umbrele ce-şi lăţeau petele pe albul de var, al pereţilor.

Mi s-a făcut frig. Am pătruns totuşi cu grijă, căutând cu ochii, prin uşile deschise, ale saloanelor.

Într-unul din ele, am văzut-o pe mama. Picotea pe un scăunel, cu mâinile adunate în poală.

Am intrat. Sora mea Doamne, cât era de

tânără! Parcă atunci o vedeam, pentru prima oară!

Cu părul castaniu, ud, lipit în jurul capului, cu pielea satinată, ce acoperea ovalul feţei subţiat de suferinţă, părea şi nu părea a fi, femeia din vis.

Suferinţa, grevată viu pe chipul surioarei mele, era aceeaşi cu a femeii din vis. Femeia din vis însă, era mult mai în vârstă, mult mai fermă, mult mai încercată. Geta, era o copilă în comparaţie cu ea.

Priveam descumpănită trupul din faţa mea, conştientizând cu părere de rău, ideea neputinţei mele, de a le substitui.

Nu, nu eram în stare să fac o asemenea conexiune şi nici sursa chemării, nu aş fi putut-o localiza. Nici prin gând nu-mi trecea. La ori ce altceva mă gândeam, numai la Geta, nu.

Doamne! De ce nu mi-ai dat posibilitatea, s-o recunosc? Nu mai era nevoie, să revină de atâtea ori. Nu mai era nevoie, să pierd atâta timp. Aş fi plecat ca fulgerul, spre casă.

O vedeam acolo, stând întinsă, dezarmată,

puerilă, fără energia expresiilor succesive, provocate de intervenţiile mai bune sau mai rele, ale vieţii şi-mi rupea inima.

Nasul ei spartan, îşi pierduse freamătul nărilor, prelungindu-i-se ascuţit. Sprâncenele, altă dată vii, cădeau acum, triunghi negru peste arcul arcadelor. Buzele groase, îi erau trase de un fir nevăzut, spre urechea stângă.

— Sărut mâna, mamă, am zis, într-un târziu.

— Rodica, tu eşti! Slava Domnului c-ai venit. Dar cine, te-a anunţat?

— Geta.

— Sor-ta! Vorbeşti prostii. Este în comă, din ziua când ai plecat.

— Crede-mă, ea m-a anunţat. Ea, m-a chemat.

— Ai înnebunit de-abinelea, vorbeşti în dodii.

Un geamăt slab, ca un oftat, a fluturat slab dinspre pat. Ne-am întors privirile, înfiorate de aripa speranţei. Geta, ne privea. Da. Ea, ne privea. Calmă, mulţumită, lucidă.

— Ai, ve nit?

— Da. M-ai chemat, aşa-i?

— Da. Te-am che… mat. Nuuu mai tu şi nuuuu mai tu, mă poţi salva

Şi gura ei, se contorsiona strâmb, trasă de o aţă nevăzută spre urechea stângă.

Ce dacă lacrimile, voiau să-mi inunde faţa! Ele trebuiau oprite. Oprite şi-nchise în barajul ochilor. Nu acum, nu aici. Nu. Eu eram speranţa, pe mine mă chemase de la mii de kilometri, depărtare. Eu reprezentam siguranţa viitorului ei. Aici, nu-i timp şi nici nevoie de lacrimi. Am înghiţit în sec.

Ce dacă un fior rece, mi-a înmuiat picioarele! Trebuia să stau drept. Trebuia să stau pe ele. N-aveam voie să-mi pierd echilibrul. Echilibrul meu, era cărare sigură pentru ea.

M-am aplecat, i-am sărutat fruntea şi obrajii, am mângâiat-o, mi-am scos sufletul, însufleţindu-i-l pe al ei.

— M-ai chemat, am venit, lasă-te acum în

mâinile mele. Te scot eu vie de aici, n-ai tu, grijă.

— Şt… i… u.

Şi-a adormit printre vii, pentru prima oară, de când a intrat în spital.

Soarta ne vicleneşte, fără s-o bănuim. Ne deturnează din drumurile, pe care nu le cunoaşte. Ce însemnă pentru ea, liberul meu arbitru? Un zâmbet ironic, la adresa mea.

Las-o săraca, să-ncerce toate drumurile înfundate, ale labirintului. Nu-i strică o experienţă două, în plus. Numai atunci, îşi dă seama cu adevărat, că omul propune şi Dumnezeu, dispune.

Într-adevăr. Cui, îi mai ardea de divorţ? Am uitat complet de el. Un suflet îmi ceruse ajutor, străbătând spaţiu şi timp. Un suflet depindea de mine. Eu eram sursa, continuităţii lui pe pământ. Problemele mele, erau serbede, în comparaţie cu ale lui. Dumnezeu mă pusese gaj, pentru viaţa lui.

Voia era a mea? Nu. Voia era, a Sfântului Dumnezeu. Eu, eram doar canalul desăvârşirii, voinţei lui.

Doamne, cine eşti? Cum ai ajuns acolo şi eu, cum de sunt aici? Trebuie să găsesc firul, ce duce la cunoaşterea ta. Un fir, trebuie să existe. Eu îi caut capătul la noi pe pământ, tu îndrumă-mă. Nu mă lăsa în răspântie de timp, cum ai făcut atunci, când m-am născut!

Ai smuls din nemurire scânteia spiritului, i-ai dat suflet şi straie carnale, i-ai dat aripi şi l-ai trimis aici. Descurcă-te cum poţi, i-ai zis.

Eu, am deschis ochii şi-am exclamat mirată; oaaaaa, ce-o fi asta!? Şi am luat-o pe un drum greşit.

Desigur, că nu i-am mai opus lui Mihai, niciun fel de rezistenţă. A insistat să locuim la ai lui, foarte bine, locuiam la ai lui.

El, persoana lui, ieşise total din preocupările mele. Consistenţa i se destrămase, dispărând în spatele opac, al altei extremităţi de timp. Aici şi acum, importantă era Geta, un suflet geamăn, în impas. Trebuia să fac ceva.

De altfel şi lui îi convenea situaţia. Sărise

mult peste şeaua calului şi era cât pe ce să-şi rupă gâtul. Tata, nu glumise.

Necazul ivit, îl favoriza. Era răgazul de care avea nevoie, pentru a-şi limpezi apele. Sesizase breşa favorabilă şi s-a vârât în ea, aşteptând calm să obosească victima. Cine-i era, complice?

Lipsită de îndrăzneală, mai mult retrasă din fire, decât în mijlocul vâltorii, îmi părea dificil să dau la o parte pelicula de rezervă, faţa de oameni.

Dar, cum să găsesc şi de la cine să primesc ajutor? În ce chip şi unde să intervin, dacă nu la ei? Mă întrebam.

Ceasul ticăia, înghiţindu-şi orele, fără să-i pese de nimeni. Somată de la spate de limbile ce forfecau minutele, mi-am luat până la urmă inima în dinţi şi am bătut la toate uşile, am intrat pe toate ferestrele şi-am reuşit să ajung în sfârşit, în atenţia medicului, al cărui caz era Geta.

În ziua următoare, la prima oră a dimineţii, am intrat hotărâtă, în cabinetul lui. Nevoia, îmi lăsase emoţiile în prag.

Doctorul, îmbrăcat în halat alb, guguloi bine rotunjit, şedea în scaunul din faţa biroului său, studiind.

— Bună dimineaţa.

— Cine eşti, dumneata! A răspuns, ridicând mirat ochii către mine. Am lăsat vorbă, să nu fiu deranjat. Dumneata, cine mai eşti? Cum ai intrat în spital, la ora asta? Spitalul acesta, nu are portar? E sat fără câini, aici! A continuat el, din ce în ce, mai nervos.

— Are.

— Şi?

— Sora mea, este internată la dvs. pe salon. A fost în comă, până aseară. Geta Albu se numeşte. Vă rog să.

— Tocmai fişa ei, o studiam acum. A răspuns el, calmându-se dintr-odată. Doamnă, ce pot să vă spun! În calitate de medic şi om, fac absolut tot, pentru salvarea ei. Dar inima, este imprevizibilă, se opreşte de cele mai multe ori, fără să sune

— Clopoţelul, în tăcere numai cel de sus.

— Dumnezeu! Dumnezeu este de acord cu salvarea ei, ştiu sigur acest lucru.

— Serios! De unde? Ai fost în audienţă, la El? A răspuns, privindu-mă amuzat.

— Poate.

— Atunci, cu Dumnezeu înainte, dacă aşa susţii.

Era un bărbat între două vârste, durduliu, cu părul lins, dat pe spate. Cu sprâncene puternice, îmbinate la baza nasului. Onixul întunecat al privirii, scotea la iveală, din când în când, compasiune şi alianţă, cu cel în suferinţă.

Războiul dintre medic şi inima suferindă, s-a sfârşit aşa cum se sfârşeşte orice război. Nimeni nu învinge pe deplin. Ia prelungit viaţa, doar cu şapte ani. Cine? El! Inclusiv.

Geta, s-a ales cu o embolie dreaptă, cu hemiplegie stângă. Tinereţea îi era compromisă, dar trăia.

Era în viaţă? Da. Cum? Numai sufletul ei, cunoştea purul adevăr.

M-a chemat degeaba? Nu. Cine a îndrumat-o, inducându-i speranţa în sprijinul meu? Nu ştiu. Cum a ajuns la mine, improvizată în trup imaterial, uşor ca beteala norilor? Nu ştiu. Cum a străbătut spaţiu, făcând abstracţie de timp? Nu ştiu.

Unde sălaşuieşte gândirea şi unde sentimentul? În corpul fizic, nu. Altfel nu înţeleg cum Geta, a plecat gând şi suflet, străbătând spaţiu şi timp, lăsându-şi învelişul pe patul spitalului. Pentru mine, este necunoaştere, dorinţă de elucidat, jar arzând în curiozitatea conştientă.

* * *

Atitudinea lui Mihai faţă de mine, se schimbase mult, de la incidentul cu tata. Bea cu măsura şi măsurate îi erau vorbele. Inflexiunile vocii erau blânde, ocrotitoare, promiţând un viitor stabil, plin de înţelegere. Aproape nu-l mai recunoşteam.

Vezi Rody! Mă admonestam. Vezi! Nu prea te pricepi la oameni. Iaca, dracul nu este chiar atât de negru, cum îl vezi tu.

Merită o nouă şansă? Merită.

Şi… i-am dat-o. Speranţa, era şi este o boală incurabilă. Boală de familie, ereditară.

Ne-am cumpărat un apartament, nu în centrul Bucureştiului, mai în margine, undeva la sud-estul lui, apartament de care eram foarte mândri.

Aveam casa noastră, acum. Făcusem un pas, ce ne crea stabilitate, independenţă, siguranţă de sine, viitor.

Erau doar trei camere cu dependinţe, la parterul unui bloc cu patru etaje dar nici nu era nevoie de mai mult.

După câte îndurasem, nu aş fi crezut nici în ruptul capului, că vom ajunge la un asemenea punct.

Aveam casa noastră? Da. Aveam casa noastră şi mergea totul strună.

Părăsise mult din terenul pe care şi-l adjudecase şi compromisul crease linii şi spaţii, aducătoare de linişte şi înţelegere.

Privirea lui, nu mai exprima ură şi posesiunea de drept. Frica din sufletul meu îşi făcuse bagajele şi plecase. Viziunea nesiguranţei viitorului în doi, dispăruse.

Desigur, un sâmburel ignifiant, încă sălăşuia undeva ascuns în subconştient. Fără drept de apel, speram.

Doar planurile privind felul în care urma să ne decorăm casă, creau din când în când, mici disensiuni, dar se aplanau repede.

Speranţa unei căsnicii adevărate, începea să prindă contur. Aveam acum puterea, să ne bucurăm amândoi, de frumuseţea verde a peteculului de iarbă, din faţa balconului. Aveam puterea să ne sorbim gândurile din cafeaua de după amiază, într-o linişte complice.

Zilele se rostogoleau armonioase, pe după timp. Primăvara, plină de îndrăzneală feciorelnică,

hărţuia cu bună ştiinţă, ultimele răbufneli ale unei ierni urâcioase, ce nu voia cu niciun preţ, să-şi retragă straiele îngheţate, în ţara ei de obârşie.

Îi bătea obrazul cu ramurile înmugurite ale sălciilor şi-i scurta mantia zdrenţuită, cu verdele câmpiilor. Îi estompa alb-negrul, sub evantaiul efervescent al curcubeului terestru.

Curajoasă, lipsită de prejudecăţi, tăia în carne vie. Nu era timp de zăbavă, o ştia. Împărăţia, trebuia pregătită pentru cel mai înalt oaspete, Sfântul Gheorghe. Eroul de neînvins, revoluţionarul ce a luptat până la ultima picătură de sânge, pentru dreptul divin de a trăi în libertate, pentru a învinge orice limită impusă.

Freamătul naturii trezite din hibernare, o punea în mişcare şi pe mama. Ştiam. Avea şi ea un Sfântul Gheorghe al ei. Un Sfânt Gheorghe, ce trebuia sărbătorit şi el, cum se cuvine.

Aşa că, am hotărât să-i fac o vizită, sperând s-o ajut cât de cât, mai ales acum, când Geta, era cum era.

Prea târziu însă. Le rezolvase ea pe toate. Înviase arhitectura copilărească a casei noastre din paiantă, aplicându-i cu bidineaua, un strat alb de var şi tivindu-i poalele, cu un brâu negru.

Îmbrăcase tulpina pomilor, cu fusta rândunicii şi delimitase răzoarele grădiniţei de flori din faţa casei, cu iarbă cărată bucată cu bucată, de pe câmpul din capătul străzii.

Corcoduşul, mireasă înveşmântată în mii şi mii de floricele albe, patrona pur, mijlocul bătăturii. Porii pământului reverberau, mustind viaţă întregul viu, deborda în dorinţa halucinantă, a unei noi trăiri. Era sărbătoare. Era primăvară. Era lumină.

— Sărut mâna, mamă.

— Hei, tu eşti? Toate bune?

— Toate.

— Nu uita să pui crenguţe de salcie, la uşa casei.

— Doar vine Sf. Gheorghe, nu? i-am răspuns zâmbind.

— Păi, nu-i aşa?

— Serbezi, ziua lui tata?

— Veniţi şi voi?

— Normal.

— Mihai ce zice? Din ziua aceea de pomină, n-a mai dat pe aici.

— De ruşine, mamă. N-are curaj.

— Noi vă aşteptăm.

— Venim, sărut mâna. Plec, dacă nu-ţi pot fi de ajutor.

— Bine, bine.

Când am ajuns acasă, Mihai mă aştepta cu masa pusă şi cafeaua aburindă.

După ce ne-am astâmpărat foamea, ne-am aşezat comod în fotoliile de pe balcon, delectându-ne cu licoarea înmiresmată.

— Azi, am trecut pe la mama.

— Şi…

— Spoise casă, trăsese brânele, strălucea totul de curăţenie.

— Serbează ziua, lui tata?

— Ca de obicei. Tu mergi?

— Mă le-i?

— Ai curaj?

— Da. De ce, nu. Indiferent ce s-a întâmplat, eu am dat uitării. Am meritat-o.

— Sigur ai meritat-o. Şi dacă te dă afara? Nu el te-a pus în situaţia, de a intra în puşcărie ci tu pe el. Ţie ţi-a fost uşor să uiţi. Lui, nu prea cred.

— Prostii. Nu mă dă. E Sfântul Gheorghe, e sărbătoare, e zi onomastică, vor fi invitaţi, nu, nu cred. Nu-i el omul, să facă aşa ceva.

— Atunci hai, sparge gheaţa.

— Îl iau repede, îi cer iertare şi-am rezolvat-o. Poate în sufletul lui, deja m-a iertat. În fond, am greşit şi eu, înţelege, doar e bărbat.

— Este bărbat, bine înţeles dar e şi tată. Iar comportamentul tău, a fost în afara oricărei legi. Fi atent cum te porţi, vor fi acolo şi fraţii mei.

— Mă sperii? Greşeşti. Îl iubeşte şi-l respectă prea mult pentru a-i strica ziua. Stai liniştită, totul va fi bine.

— Aşa e. Văd că le ştii pe toate. Totuşi, te previn. Prevederea, este mama înţelepciunii.

Sfântul Gheorghe s-a ivit în zorii zilei de 23 aprilie, în toată splendoarea lui. Zâna Primăverii, îl aştepta cu flori minuscule, presărate prin iarba fragedă, sub un cer înalt, albastru. Întreaga fire îşi deschidea sufletul în faţa lui, primindu-l ca pe un rege.

Când eu şi Mihai am intrat pe poartă, toţi şi-au îndreptat privirile spre noi. Mama, inspirată de soarele încă plăpând, dar zâmbind larg pe cer, pregătise masa, cu tot fastul omului modest, în mijlocul curţii.

— Hei, voi vă lăsaţi aşteptaţi ca boierii, nu veniţi ca tot omul, ne-a zis Nenea, mai în glumă, mai în serios.

— Dar lasă-i în pace Costel, se repezi mama, în apărarea noastră.

— Ai răbdare, ajung eu la tine şi-ai să vezi ce refec îţi fac, i-am răspuns zâmbind, îndreptându-mă în acelaşi timp, către sărbătorit.

Mihai, deja ajunsese la tata, care trona mândru, în capul mesei. Îl urmăream cu ochii, încercând să parez ori ce incident.

I-a sărutat mâna, ascunzându-şi emoţia în spatele decibelilor ce-i însoţeau urările.

— La mulţi ani tată şi iartă-mă, am greşit, sunt şi eu tânăr. Te felicit şi plec, dacă nu vrei să mă primeşti la ziua ta.

— Ai venit, te primesc, ce să fac acum, doar n-o să te dau afară. E zi mare. Parcă te-ai mai domolit puţin, după câte am auzit?

— Învăţare de minte, tată.

— Mulţi ani fericiţi tată, i-am zis şi eu, sărutându-i obrazul îmbujorat.

Ochii îi străluceau de mulţumire iar albastrul lor, se lua la întrecere cu bolta cerului. Ştiindu-l cât era de calm, de blând, de iubitor, citindu-i în ochi înţelepciunea sufletului, aproape nu-mi venea să cred, cum acest om din faţa mea, cu aproape un an în urmă, era cât pe ce, să-i ia viaţa lui Mihai.

Acest om, de a cărui frică nu am ştiut

niciodată, pe a cărui blândeţe şi înţelegere mă sprijineam întotdeauna, într-o fracţiune de secundă, cruzimea incisivă a altuia, îl aruncase peste muchea iubirii, acţionând la rându-i incisiv.

Câte personalităţi latente, se ascund în noi, muritorii? A tuturor ascendenţilor? Se aşază cărămidă peste cărămidă, elaborând indivizi de sine stătători, necesari timpului prezent? Ce ştim noi, cu adevărat despre noi? Care este necesitatea rolului nostru, în univers? Ce ar trebui să ştim, să înţelegem, pentru a îndeplini de bunăvoie, acest rol?

Visele mi-au dovedit existenţa viului invizibil, păstrător şi creator de inteligenţă de înţelepciune. Oare acest viu invizibil, nu se erodează? Şi dacă da, cum i se menţine continuitatea, tinereţea veşnică? Poate de aceea, l-a creat Dumnezeu pe om!

A luat un pumn din materia densă, a luat un strop din inteligenţa viului invizibil, le-a dat duh şi le-a făcut creatoarele unui alt strop de viu

invizibil, împrospătând astfel, cu noi energii, viul universal. De aceea am fost înhămaţi noi, la carul viului ceresc?

— Bine ai venit surioară, m-a scos din gânduri Geta.

— Hei madam, de unde ai apărut?

— Din casă, de unde din altă parte? Am aşteptat să vă adunaţi toţi.

— Cum te simţi, mai faci gimnastică?

— În fiecare zi. Ţie, cum îţi merge căsnicia, acum când eşti, la casa ta?

— Să nu mânii pe Dumnezeu, bine. Aşa schimbare, n-aş fi bănuit în vecii vecilor.

— Vezi…tot răul, e spre bine.

— Să sperăm. Ştii proverbul" lupul îşi schimbă blana, dar năravul, ba". Dacă-mi reamintesc, prin ce-am trecut.

— Ce faci, cobeşti?

— Nu, suflu în iaurt. Ce-ai vrea, să mă ia pe nepregătite? Cu el, nu ştii niciodată.

— Îl urăşti în sinea ta?

— Nu. N-am eu atâta putere. Ura atrage răzbunare. Ori eu, n-am forţa necesară s-o urzesc. N-am nici talent. Pentru a face acest lucru, trebuie să te naşti aşa. Dar undeva, acolo în adânc, am oarecare rezervă, o teamă de recidivă.

— Cum, aşa?

— Ştii doar. Era necugetat, impulsiv, bătăuş. Nu-l interesau repercusiunile. Distrugea, distorsiona celule vizibile şi invizibile, lovindu-le, umilindu-le. Ele, nu vor uita nicio dată molestarea. Înmagazinează experienţa. Trecutul o dată înscris, rămâne pecetluit în sinele nostru. La mine, acum şi aici se manifestă prin sentimentul prevederii, nu prin cel al răzbunării.

— Eşti pesimistă. Într-un fel, ai dreptate. Când te frigi cu ciorbă, sufli şi-n iaurt.

— Aşa-i!?

— Să lăsăm trecutul. Prezentul e bun?

— Da.

— Bucură-te de el. Mă aşez şi eu, lângă tine?

— Te rog.

— Hei, sunteţi toţi? Începem? A întrerupt mama larma, ridicând paharul de ţuică, în semn de nerăbdare.

— Daaaaaaaa

— Bun. La mulţi ani bărbate, mulţi ani fericiţi alături de copii noştri şi de mine şi când ne-o fi mai rău, ca acum să fie.

— Că bine zici, Mărioară. Aşa să ne ajute Dumnezeu, a completat-o el, ridicând paharul.

— „La mulţi ani” i-am urat şi noi copii, rând pe rând, ridicând paharele, în semn de cinste şi iubire.

Spre deosebire de tata, mama era argint viu. Calmul, nu prea făcea casă bună cu ea.

Iute din fire, conducea cu uşurinţă familia. Era spiriduşul casei. Era ordinea şi exemplul nostru.

Aşa cum spun bătrânii, sunt cinci degete la o mână şi niciunul nu seamănă unul cu altul, aşa eram şi noi. Eram cinci fraţi, rod al aceloraşi părinţi, dar cu temperamente şi chipuri diferite.

Luasem câte un pic de la amândoi, dar niciunul tot. Eram amestec şi totuşi de sine stătători. O singură trăsătură era comună, ne iubeam şi respectam părinţii.

Mai cu un la mulţi ani, mai cu un păhărel de vin, nu după mult timp, fiecare îşi etala bucuria întâlnirii, în felul lui.

Timpul însă, îşi vedea de ale lui. Soarele începuse a ne face cu ochiul din margine de orizont, complice tacit al bucuriei noastre, dar atenţionându-ne totodată, că el, se retrage la culcare.

Înserarea, îi umbrea trena purpurie, preschimbând-o în vişină coaptă, în clipa în care tata, cu o mişcare largă de mână, a potolit gălăgia, ce-nviora curtea.

— Am şase nepoţi? A întrebat el.

— Da.

— De la patru copii?

— Da

— Dar am, cinci.

— Rodica!

— Adevărat. Rodica, tu ce mai aştepţi?

— A tată, nu spera. Eu nu fac copii.

— De ce?

— Biologic, nu-i posibil. Şi… nici nu vreau.

— Minte tată, a sărit cu gura Mihai. Biologic poate. Nu vrea, asta e.

— Tu nu vorbi, nu ai dreptul. Nu reînvia trecutul. Lasă-l acolo unde e. Deci…

— Deci! E clar, nu fac copii.

— Greşeşti, faci.

— Ţi-a şoptit ţie, cineva?

— Şi dacă ar fi aşa?

— Ţi-am spus, biologic nu-i posibil. Sincer. Nu mint.

— Deci… vei avea un băieţel şi o fetiţă. Două flori. Două mlădiţe. Fetiţa… o drăcoaică drăgălaşă foc. Îţi fură minţile, nu alta.

— Ce faci tată? Improvizezi poveşti?

— Nu, nu. Aşa va fi, cum spun eu. Iar băiatul… falnic, mândru şi… şi c-am crăcănat. O fi

semănând în partea lui Mihai. Ce zici, Mihai?

— Clar, sunt ai mei, deci îi facem Rody. Ai auzit? E puţin, crăcănat. Hi, e crăcănat.

— Ţi neapărat să-mi strici cheful, tată!?

— Nu. Eu te previn, tu pregăteşte-ţi sufletul şi trupul.

— Mă rog, cum spui tu. Nu te contrazic. E ziua, la.

— Nici nu ai cum. Destinul, e destin.

Nu-l credeam. Ştiam că ultima întrerupere, tăiase această posibilitate. Numai că, mi-l pusese în cap pe Mihai şi-i cunoşteam raţionamentul.

Vorbele lui îmi luase cheful. Oboseala mă moleşise. Întunericul ce până atunci părea neobservabil, acum se făcea prezent.

— Ce repede a trecut timpul, tată! S-a lăsat noaptea. Te superi, dacă plecăm acasă?

— Absolut de loc. Vă mulţumesc din tot sufletul pentru prezenţă. Şi ai grijă Rody, aşa va fi, cum ţi-am spus. Am doi nepoţi pe drum.

— La revedere şi vă iubesc pe toţi.

— La revedere tuturor şi te iubesc tată, a completat Mihai, făcându-i cu ochiul.

— Noaptea picurase de mult somnul în pleoapele razelor de soare, adormindu-le şi ultima strălucire. Cu greu îmi ţineam şi eu ochii deschişi. Aşa că, am urcat pe şaua motocicletei, dorind să ajung cât mai repede acasă.

Contrară mie, starea lui Mihai aborda în vioiciune. Fantezia i-o luase razna, jubilând nestingherită. Conducea motocicleta ca pe o jucărie, valsând şi fredonând pe şoseaua goală.

— Şi-o să am un băiat, crăcănat, crăcănat. Nu-i nimic

E băiat!

Şi-am să am o fetiţă o perniţă, Nu-i nimic

E fetiţă.

— Cu cine? i-am răspuns, pierindu-mi somnul, la auzul cântecului.

— Cu tine.

— Vrabia mălai visează. Ştii că nu-i posibil.

— Este.

— Cum?

— Faci tratament.

— Nu vreau.

— Motivul?

— Poţi reveni uşor la vechile năravuri. Un copil, înseamnă răspundere. Ce fac? Îl cresc singură, în doi?

— Pot reveni, dar nu revin.

— Prevederea, e mama înţelepciunii.

— Las-o dracului de prevedere. Eu vreau copii.

— Vrei copii?

— Da.

— Mergi la tratament.

— Nu pot să nasc, sunt bărbat.

— Iar eu, nu vreau.

— Iartă-mi trecutul. M-am schimbat! Nu vezi!? Sunt altul, acum.

— Acum, da-n viitor?

— Aşa voi fi mereu.

— Şi… dacă mă dezamăgeşti? N-am curaj.

Încă nu am curaj.

— Nu-i nevoie. Am eu şi pentru tine.

Ceea ce s-a întâmplat în viitorul apropiat a fost ca întotdeauna, bătălie câştigată de el.

Blând, dulce, compromisul în carne şi oase, a reuşit cu abilitate, să mă convingă.

* * *

Nu aveam nici cea mai mică noţiune, în ceea ce priveşte tratamentul. Am mers, ca vita la tăiere. Durerea, mi-a scos ochii din orbite. A fost insuportabil dar… a meritat.

Trecuse de miezul nopţii, când mica fiinţa din mine îşi făcea nerăbdătoare loc, spre lumină.

Pervazul ferestrei, răsuna ritmic sub pliciuirea stropilor de ploaie. N-ai fi dat afară din casă, niciun câine. Pe mine, m-au dat durerile. M-au dus rapid în salonul de travaliu, al maternităţii Caritas.

În noaptea aceea se găseau acolo, mai bine

de zece femei. De fapt, cine le putea număra? Unele dormeau, altele plângeau, muşcând pernele cu dinţii, iar eu toceam podeaua, strângându-mi burta în palme.

Când durerile îmi oprea respiraţia, o chemam pe mama în ajutor. Mamă, unde eşti? Mamă, nu mai pot, ajută-mă. Mor mamă, mă doare rău.

Odată cu zorii zilei, a sosit şi medicul. Înalt, pată albă inexpresivă, ne tria din ochi. Parcă eram obiecte, nu femei în durerile facerii. Cel puţin, aşa îmi părea mie, în acel moment.

— Tu, tu, tu, mergeţi, în sala de naşteri.

— Şi eu!? Domnule doctor, mor de durere, nu mai rezist.

— Bine, fugi după ele.

Sala de naşteri, un pătrat larg cu podea din ciment pestriţat în alb şi gri, cu tavanul şi pereţii bleu, emana un aer auster, prefăcându-mă instantaneu pe mine şi durerile mele, în stană de piatră.

Impasibila pată medicală, mi-a făcut semn să

urc pe masă. Mi-a luat picioarele, le-a suspendat, prinzându-le strâns în inelele de deasupra ei. S-a aşezat pe un scăunel în faţa lor, şi-a început să bombăne. Ce? Numai el auzea. Apoi, cu glas calm, plin de blândeţe, de parcă ar fi fost un altul, nu insipidul alb, m-a îndemnat:

— Hai, ajută-mă, împinge.

— Nu pot!

— Poţi.

— N-am contracţii!

— Cum n-ai?

— Au dispărut.

— Atunci.

N-a apucat să continue, deoarece eu, m-am ridicat cu gând să cobor dar… m-am oprit.

Privirea mi-a fost furată de soarele ce surâdea blând, poleind cerul în aur. Fulgi mari de zăpadă, roiau curioşi, lipindu-şi nasurile pufoase, de limpezimea geamului. Am rămas suspendată, atrasa în mirajul lor.

— Ninge cu soare! Am murmurat, uimită.

— Ce spui!?

— Afară…ninge cu soare!

— Fetiţo, tu naşti sau admiri peisajul! Foarte bine, lasă să ningă, doar e iarnă, ce-ai vrea?

— Dar… ninge cu soare!

— Treaba lui, hai m-ajuţi sau te dau jos.

— Hai, am zvâcnit, răzgândindu-mă.

Puiul de om îşi începuse alunecarea lină spre lumină, lăsându-mă prăbuşită într-o amorţeală caldă, plăcută.

De undeva, dintr-un fundal tensionat, auzeam din când în când răzbătând ecoul slab, al unor glasuri precipitate.

— Tre… zeş… te-te; tre… zeş… te-te, fetiţo, nu adormi.

— De ce? Le răspundea subconştientul, împleticindu-mi limba adormită.

— Pentru că ai un băiat, pentru că are nevoie de mamă.

O forţă misterios declanşată, a oprit brusc firul somnului spre abis, redându-mi luciditatea

clipei prezente.

— Nu dorm, sunt aici. De ce nu pot dormi?! Cât e ceasul?

— Nouă fără douăzeci.

— Da…

— Perfect. Du-o în salonul de reanimare şi ai grijă să nu adoarmă. M-ai auzit soră, cu dumneata vorbesc! Unde-ţi umblă mintea? Îi atentă la ce-ţi spun! S-a burzuluit medicul, la femeia ce stătea smirnă în faţa lui.

Prezenţa ei în preajma mea, părea absolut inutilă. Nici vorbă, de somn. Din contră, balanţa îşi înclinase exagerat de mult talerul invers, încât din somn, mă prăvălisem într-o irascibilă trezire.

Prin minte, îmi tot umblau cuvintele doctorului; „trezeşte-te, trezeşte-te, nu adormi.

Se agăţaseră de mine, lipicioase, agasante, glas readus de timp Nu le desluşeam înţelesul şi-mi creau o stare ambiguă, iritantă.

Cum asistenta nu mă slăbea, urmărindu-mi cu reflectoarele ochilor fiecare mişcare, am

întrebat-o.

— De ce nu am voie, să dorm?

— Ţi-a răspuns, medicul.

— Când? Nu l-am auzit!

— Când L.Ia mai lasă-mă în pace cu întrebările tale, tâmpite. Te mut pe salon, n-ai nevoie de mine. Numai de somn, nu-ţi arde ţie.

— Mută-mă. Cine te opreşte?

— Şeful.

— Te-am întrebat, ceva. Răspunde-mi!

— Mă enervezi.

— Răspunde-mi!

— Te mut pe salon. Taci, ori te mut pe salon.

— Doctorul a zis să mă ţii sub supraveghere.

— Nu e cazul. Gaşperiţa, m-a mutat.

Becurile din tavanul salonului îşi stinseseră de mult lumina. Toate femeile dormeau, numai eu măsuram salonul, din dreapta în stânga şi invers.

De câte ori încercam să pun capul pe pernă, îi auzeam vocea medicului. „Trezeşte-te, trezeşte-te, nu adormi”. Zorile m-au prins, tot într-un dute-

vino.

Probabil că asistentei, nu-i plăceam sau mai ştiu eu ce era cu ea, deoarece de câte ori mă vedea, i se încrucişau ochii.

Nu i-am făcut nimic, îmi ziceam, treaba ei, de m-agreează ori nu.

Trecuseră totuşi două zile şi o noapte şi eu, tot nu reuşeam să dau geană de geană. Mă plimbam necontenit, ca un gardian în post, prin salon sau în afara lui. Degeaba beam apă îndulcită cu zahăr, cum mă învăţase mama. Eu tot trează rămâneam.

— Tu ai născut? De ce nu alăptezi!? M-a întrebat, la un moment dat, una dintre mămici, probabil intrigată, de alergia mea, la somn.

— Alăptez.

— Cum? Nu te-am văzut în sala, de alăptat copii.

— Mă mulg.

— De ce!

— Aşa mi-a spus asistenta.

— Bine, bine, dar până când? Trebuia să-l ai la sân, până acum. E bolnav?

— Nu ştiu! Nu cred. Mi-ar fi spus doctorul sau ea.

— Doctorul tău, a plecat ieri în străinătate. Te-a lăsat în grija altuia, căruia nu-i prea pasă de tine, după cum văd. Iar asistenta, este o scârbă. O cunosc bine, nu-i prima dată, când nasc aici. Eşti la prima naştere?

— Da!

— Ai onorat-o, cu ceva?

— Nu! De ce?

— Vino cu mine. Cunosc eu un loc, pe unde ne strecurăm în salonul copiilor. Căutăm pătuţul lui, după numărul de la mâna ta.

— Da!

Salonul, cu dimensiuni mari, luminat de ferestre rotunjite în partea lor superioară, ornat la încheietura tavanului cu îngeraşi, ce ţineau în mânuţele lor grăsuţe crenguţe de mălin, m-a făcut să mă opresc o clipă, în prag.

În pătuţuri albe, aşezate ca nişte soldăţei în trupă, se odihneau mici făpturi, înfăşate în păturele de culoare roz şi bleu.

Era adunată acolo, respiraţia de lapte, a viitorului uman. Era un loc sacru.

— Ce faci, nu vii!?

— Vin.

— Ce număr ai la mână?

— 12

Ne-am strecurat tiptil printre paturi, uşor aplecate, pentru a nu fi descoperite de asistentă. Dar…nu mai era nevoie. Asistenta era în faţa noastră. Ghemuită pe un scăunel, hrănea un copilaş.

— Ce căutaţi aici! Nu aveţi voie!

— Acela e băiatul meu? Am întrebat-o.

— Nu, o fetiţă.

— O fetiţă! Şi… de ce o hrăneşti cu laptele muls de mine? Recipientul acela, îmi aparţine.

— Nu-i problema ta.

— Cum, nu-i problema mea? i-am răspuns

nemulţumită.

— Este, m-a completat hotărât, noua mea prietenă.

— Chem garda…

— Încearcă şi-ai să vezi păruiala dracului ce-ţi fac. Hai, sună clopoţelul, îndrăzneşti? Ne cunoaştem noi două, aşa-i! De ce furi laptele băiatului? De ce nu-i dai băiatul, la sân? Vrei s-avem iar, de-a face?

— Nu.

— Şi atunci? Ce-ai cu femeia aceasta? Ce ţi-a făcut? Profiţi

„5 5

de faptul că este la prima naştere şi nu are habar cum decurg lucrurile pe aici? Ce, nu ţi-ai primit potul? Unde-i băiatul ei?

— Ceva mai încolo, doarme. L-a masa de seară, îl aduc la sală.

— Aşa te sfătuiesc şi eu, altfel îţi le-i adio de la această maternitate.

Mogâldeaţa îmbrobodită din pătuţul 12, nu

se deosebea prea mult de celelalte mogâldeţe. Aveau toate aceeaşi costumaţie şi aceleaşi feţe boţite de bătrânei şi bătrânele. Dar dacă le priveai mai cu atenţie, le observai apartenenţa. Observai diferenţierea.

Andrei, deoarece aşa îl botezasem în gând, surâdea nu ştiu cărui îngeraş din visul său, arătându-şi gingiile ştirbe şi încreţindu-şi năsucul bont.

— Hai să mergem, îl cercetezi diseară, cu atenţie. Copilul este sănătos, asta contează.

— Păi

— Să nu exagerăm, hai să mergem.

Ajunsă în salon, m-am întins în pat şi-am adormit instantaneu.

— Hei, trezeşte-te, e timpul alăptatului, trăgea de mine Aura, noua mea protectoare.

— Ce alăptat!? I-am răspuns, buimacă.

— Hei fato trezeşte-te, unde te crezi?

— Auuu, Doamne…de când dorm?

— De… aproape patru ore.

— M-ai lasă-mă, un pic.

— Hai, hai, nu-i timp. Îmbracă halatul ăsta. Este al tău, cât stai în maternitate.

— Albastru!…

— Ce contează. Asta-i moda, pe aici.

Când am intrat, salonul era plin cu mămici. Ocupaseră fiecare câte un loc, aşteptând răbdătoare să-şi primească copilul.

Înşiruite aşa, pe marginile pereţilor de culoare galben pai, păreau un brâu de cer aruncat într-un lan de grâu. Cerul unit cu pământul, rodise. Ne-am aşezat şi noi, întregindu-l.

Toate aveau ochii aţintiţi şi urechile ciulite, asupra unui ghişeu, din al cărui cadru se auzea vocea, asistentei.

— Nr. 11 –?

— Nr. 12

— Vin, am răspuns.

Îl aveam în braţe. Era atât de mic, atât de uşor. Dormea. Pielea îi era roşiatică şi avea cearcăne sub ochi. Sub sprâncene, câte o steluţă

vişinie.

De teamă să nu pierd timpul, l-am aşezat repede la piept. Numai că, eu voiam să-l hrănesc, iar el voia să doarmă. Intrasem în panică.

Ce mă fac? Moare băiatul de foame. Hai Andreiaş, hai mănâncă puiule. Te rog mănâncă, îngeraş. Ia, trage lăptic, papă. Aş. degeaba, el dormea.

L-am ciugulit de picioruşe, l-am strâns de năsuc, aşa cum vedeam şi eu la femeile din scaunele alăturate, dar nimic. Dormea şi dormea. Nu-l interesa biberonul meu, natural.

Îmi venea să plâng de ciudă, mă vedeam neputincioasă în faţa boţului ăsta, de om.

Timpul alăptatului s-a scurs şi scurse erau şi apele de pe mine. Fiartă de ciudă, roşie ca un rac clocotit, m-am apropiat de ghişeu, restituind micuţul încăpăţânat.

— N-a mâncat, i-am spus înciudată, asistentei.

— Stai liniştită, nu moare el de foame, îl

hrănim noi.

— Cum? La fel cum te-am văzut eu, ceva mai devreme?

— Mâncase şi atunci. Puţin, dar mâncase. Ce rămăsese de la el, îi dădeam eu fetiţei aceleia. E abandonată de mama ei.

— De ce n-ai lămurit lucrurile atunci, pe loc?

— Tot nu m-ar fi crezut, prietena ta. E aprigă foc şi nu vreau să-i dau apă la moară.

— Poate ştie ea ce ştie.

— Ştie, dar acum, nu-i cazul.

— Îi dai să mănânce?

— Bine înţeles.

M-am îndreptat spre salon. Mă simţeam sleită. Ochii, mi se împleticeau în cap. Adormeam din picioare. Trupul, îşi cerea dreptul la odihnă. M-am aruncat în pat.

— Scoală-te mămico, că-ţi moare copilul de foame, trăgea iar Aura, de mine.

— Mi-e somn.

— Bravo, halal mamă. Ai dormit toată

noaptea ca un buştean şi acum crâcneşti. Hai scoală-te, ţi-ajunge atâta somn.

— Lasă-mă, numai un pic.

— Hai, înghite-ţi gălbenuşul şi sus. Când te speli, când te îmbraci? Nu mai e timp. Hai repede, repejor.

— Aseară n-a vrut să mănânce. A dormit tot timpul. Dacă face şi acum la fel?

— Aseară, acum e dimineaţă, început de zi. O să-ţi mănânce şi urechile.

— Bine, bine, mă scol şi nu te mai burzului aşa, la mine. Intrând în cantina bebiţilor, mămicile deja îşi alăptau odraslele înfometate.

— Vezi! Din cauza ta, am întârziat. N-o să ne ierte năpârca din spatele ghişeului.

— Tu n-ai făcut planton, pe holul maternităţii!

— Bine soro, dar ce, te-am pus eu? Ce-ai avut? Că m-ai scos din minţi, nu alta.

— Iar tu, mi-ai redat liniştea.

— Slavă Domnului.

Într-adevăr, perfidia asistentei, s-a adeverit mai devreme de cât îmi închipuiam.

@Zgripţuroaica, avea o deosebită plăcere să necăjească femeile, mai ales pe cele ce erau la prima lor naştere. Le ştia vulnerabile şi se amuza pe seama lor. N-am scăpat, nici eu.

— Nr. 12, te rog, mi-am cerut eu copilul.

— De ce-ai întârziat?

— Nu m-am simţit bine.

— Sau ţi-a fost lene să te scoli.

— Mi-l dai?

— Ia-l.

De teamă să nu irosesc nicio secundă, l-am pus imediat la sân. Surpriză mare, însă. Micuţa fiinţă a prins repede sfârcul, începând a trage cu lăcomie laptele.

L-a răzbit foamea pe băiat, am zâmbit în gând îndreptându-mi privirea către năzdrăvanul leşinat de foame.

Au! Acesta nu-i copilul meu! Andreiaş e chel. Acesta are păr! Doi ochişori de veveriţă mă fixau

imperturbabili, văzându-şi în continuare de treabă.

Dacă m-aş fi aşezat pe un scaun încins, cred că nu m-aş fi sculat atât de repede, cum am făcut-o.

Scandalizată, din doi paşi, am fost în dreptul ferestruicii.

— Ia-ţi copilul, unde ţi-e capul? Ăsta, nu-i copilul meu!

— Ştiu, a răspuns ea, privindu-mă ironic. Dar ţie, unde ţi-a fost capul, când ţi l-am dat? N-ai observat că nu-i al tău?

— I-ai schimbat, intenţionat!?

— Ce zici? Şi ochii îi mijeau satisfăcuţi.

Am înghiţit cacealmaua. Meritam, ceea ce mi se întâmpla. Degeaba aruncam vina, în curtea ei. Eram vinovată.

— Dă-mi, băiatul.

— Ia-l, a răspuns, privindu-mă acru. Reîntorcându-mă, am găsit-o pe Aura râzând, gata-gata să cadă de pe scaun.

— De ce, râzi! Ai văzut, ce mi-a făcut?

— A fost amuzant. Vezi, dacă dormi pe tine.

— Ce-i amuzant. Mie, îmi vine să-i scot ochii.

— Hai, nu pune la inimă. Asta a fost şi gata. Omul cât trăieşte, învaţă. Nu-i sfârşitul lumii. Ţi-a făcut-o, ţi-a făcut-o.

Înfuriată, i-am întors spatele, îndreptându-mă către fereastră. L-am ridicat pe Andreiaş în lumina zilei, imprimându-mi în minte pentru totdeauna, imaginea celui ce era carne din carnea mea, suflet din sufletul meu.

Eşti al meu, rupt din cer şi dăruit prin mine, viitorului. Doamne Dumnezeule, îţi mulţumesc, am rostit, îndreptându-mi cu drag ochii, către cer.

Pentru prima oară încolţea în inima mea, iubirea maternă. Iubire incomensurabilă, plină de duioşie, de dăruire. Iubire fără cerinţa răsplăţii, regina iubirilor.

* * *

Preocuparea mea principală se numea Andreiaş. Nimeni nu era mai important, decât Andreiaş. Toată viaţa mea, se învârtea în jurul lui Andreiaş.

Îi sorbeam de pe obraz fiecare expresie, răsfoiam fiecare undă de bucurie sau tristeţe din apele ochişorilor lui. Ce voia? Ce-şi dorea? Ce-l durea? Ce-i place? Ce-i trebuie? Dormeam iepureşte şi auzeam până şi adierea mişcărilor lui.

Devenisem posesivă. Greu, îl lăsam în braţele altcuiva. Nu-l lăsam mângâiat de nimeni, nu-l lăsam sărutat de nimeni.

Singurele persoane care aveau acces la el, eram eu, mama şi Geta.

Geta, îi aşezase fotografia pe peretele din faţa patului. Înnebunisem şi eu, dar nici cu ea, nu-mi era ruşine.

— Pe mine, mă înţeleg, dar tu? îl priveşti, ca pe o icoană.

— Aşa şi este. Când îl privesc, simt că-mi dă putere, drag de viaţă. Trec mai uşor peste dureri.

E un înger. E îngerul meu.

— Mă uimeşti! Ce ai tu în casă, nu-i de cât o fotografie, o hârtie! Probabil, te autosugestionezi. Te autoîncarci cu energie, prin proprie voinţă!

— Probabil. Nu zic, ba. Dar ideea, mi-a indus-o Andreiaş.

— Dacă aşa simţi, mă bucur pentru tine.

— Rodica, ţi-aduci aminte ce-a spus tata?

— Da. Mi-a prezis doi copii. De unde ştia? A visat? Ţi-a povestit visul?

— Da. Mi-a povestit. Vezi, primul s-a născut.

— Atunci, aştept fetiţa, doar am făcut pârtie, nu? Ce zici?

— Nimic. Aştept.

Parcă a avut gura poleită în aur. Copilul, a venit. Dar cum a venit, aşa a plecat. Nu i-a fost dat să-l nasc. Nu-mi fusese menit.

De ce?

Copiii ce i-am eliminat din viaţa mea, nu făceau parte din planurile Lui. Eu trebuia să am un băiat şi o fetiţă, nu trei băieţi. Dar de, de unde

să ştiu eu, ce voia Dumnezeu de la mine! De unde să ştiu eu, ce-mi pregătise El, în anticamera vieţii!

Exista, un vinovat terestru? După mine, nu. Acesta îmi era rostul naşterii. În aceşti parametri, eram eu utilă, dumnezeirii cereşti.

Mihai a ştiut? Nu cred. Atunci, cine l-a împins să dea cu barda? Soarta lui? Ea l-a făcut catalizatorul vieţii mele? Ea mi-a trasat conduita trăirii? Nu ştiu. Numai Dumnezeu ştie. El, cu legile Lui, neîmpărtăşite nouă.

Naivitatea, încrederea excesivă, am plătit-o cu dezamăgire. Pentru un pic de înţelepciune câştigată, am călcat din hârtoapă în hârtoapă. Şi vai şi-amar, de oasele mele.

De la înţelegere şi până la acceptarea totală a stării de fapt, e un pas mare. Mare de tot. Anul e format din zile, zilele din ore, orele din minute. Ori aceste spaţii, umplute cu pelinul a doua suflete disonante, creează o dezarmonie greu de suportat. O dezarmonie dezmembrantă.

Deci, având la bază promisiunea făcută de

Mihai, probată ulterior prin fapte, mă aşezasem liniştită în scaunul unei căsnicii normale. Cine şi-ar fi închipuit că el, îşi va da jos haina de sărbătoare, recidivând contextul unei întâmplări, anterioare? Cine şi-ar fi închipuit că-i devenise incomodă, tocmai într-un asemenea moment?

Aşa că, nu i-a fost greu s-o zvârle, exact în clipa când bucuria trebuia să ne umple sufletele. În clipa când, prezicerea tatălui meu se împlinea. Prezicere ce-l făcuse odinioară, să zburde în cântec şi poezie. Da' de, mulţumirea prezentă mă legase la ochi.

Dacă s-a făcut ce s-a făcut, trebuiau suportate oalele sparte de ambii, nu doar de unul. Ar fi trebuit să fie lângă mine, cel puţin sufleteşte. Dar, cu al cui suflet?

În concluzie, Mihai revenise la propria matcă. Ce-o fi gândit el? Acum, am un copil cu ea. Am legat-o, la dârlog. Sunt liber, pot face tot ce vreau. Familia, este în siguranţă. Nu are ea curaj să divorţeze.

Într-adevăr, având la bază aceste concepţii, ce-i mai trebuiau mănuşi? Abia aştepta momentul scoaterii lor. Şi-a făcut-o, fără scrupule, fără conştiinţă.

— Tata a prezis bine.

— În ce privinţă?

— Vine fetiţa.

— Eşti gravidă!

— Da.

— Vorbeşti serios?

— Nu glumesc.

— Grav.

— De ce?

— Te descurci, e problema ta. Vezi cum scapi.

— Nu vrei o fetiţă! Parcă te bucurai?

— Nu acum.

— Dar… dacă ea.

— Nu-i după ea, e după mine. Pentru moment, ajunge. Vezi cum te descurci.

— Cum?

— Cum se descurcă toate femeile.

— Femeile au bani.

— Nu toate. Există metode şi pentru celelalte.

— Mi-e frică.

— De la mine, nu vezi nimic. Dacă te împrumuţi, s-a zis cu salariul meu în casă. Iar copil, nu vreau. E clar?

— Nu te înţeleg! Ce-i cu tine! Ce ai?

— Nimic. Ţi-am spus, descurcă-te. Ce nu înţelegi?

Mi s-a făcut inima, mică, mică de tot. În faţa ochilor se derula imaginea, fostului Mihai.

Ce mă fac? Am un copil! Ce mă aşteaptă? Oare Dumnezeu, e drept cu mine? Chiar trebuie să-mi cearnă sufletul prin toate sitele! Ce-am greşit şi când am greşit? Mergea totul atât de bine şi dintr-odată, gata. Pojghiţa omului înţelegător, s-a topit în siguranţa gândirii grosolane.

Cum nu eram femeia care să-mi fi pus fără ştirea lui bani albi pentru zile negre, am rămas descoperită. Descurcă-te Rodica, dacă ai cum!

Încercarea de a mă împrumuta fără ştirea lui, a dat greş. Am mers pe calea empirică, sugestionată de el, până am ajuns la un pas de moarte.

Era vinovat? Nu. M-a îndemnat, nu zic ba. Dar eu, chiar trebuia să-l ascult?

Frisoanele mă scuturau, pielea capului, calotă îngheţată, îmi ţinea prizonier un creier, ce-şi consuma ultimele clipe lucide. Infecţia se vărsa parşiv în sânge.

Simţeam cum moartea se instala rece, necruţătoare, începând de la degetele picioarelor, spre cap. Mor, mi-am confirmat patetic.

Mor! Nu. N-am voie. Andrei! Andreiaş, cui rămâne!? Puiul meu, puiuţul meu, cine-l creşte?

Speriată de ideea morţii, ce disloca perfid firul cerului de pământ, speriată de blândeţea înşelătoare ce-o acorda moartea, lucrării ei, speriată că ultima lovitură va fi scurtă, fulgerătoare, ireversibilă, l-am strigat pe Mihai.

— Mihai, Mihai, sună te rog, la salvare. Mor

Mihai, se scurge viaţa din mine.

— Eu! Trebuie să fiu nebun! Sună, dacă ai nevoie.

— N-am putere, să cobor din pat. Telefonul este lângă tine.
Doar întinzi mâna. Hai, te rog.

— Este, dar nu vreau s-ajung la puşcărie. Cunosc şi eu legea. Tu ai făcut-o, tu te descurci. Eu, nu te-am îndemnat. Tot ce-ai făcut, e fără ştirea mea.

— Te rog Mihai, sună salvarea, rămâne băiatul fără mamă. Chiar nu ai pic de milă!

— Ce dacă! îi găsesc eu, alta. Asta-i problema?

Nu aveam de ales. Cu ultimele puteri, m-am rostogolit din pat, m-am târât ca un şarpe prin dormitor, prin hol, până am ajuns în sufragerie. Am luat receptorul, şi-am format numărul salvării.

Dumnezeu, nu era de acord să mor. Salvarea a venit, de parcă ar fi fost la doi paşi de casă şi a zburat, săgeată a vieţii, spre prima maternitate

din calea ei.

După ce medicul mi-a luat pulsul şi temperatura, a rămas consternat.

— Cum de-ai ajuns în halul acesta? Ai 40 de grade cu două linii şi puls, 4! Poate îmi dezvălui şi mie secretul! Pe deasupra, mai ai şi tupeul să vorbeşti şi să te ţii măreaţă. Soră, du-o în salonul 3 şi imediat perfuzie. Toanta asta, moare!

A roit în jurul meu, toată ziua aceea iar noaptea, când a rămas singur, m-a chiuretat.

A doua zi, la ora cinci dimineaţa, aveam 37 grade cu o linie, temperatură.

M-a privit lung. Chipul îi radia de mulţumire. Vorbele lui mi-au uns sufletul.

— Ei, bravo. Te-am scăpat. Meritai. Prea ai fost rezistentă. Ar fi fost păcat să mori. Văd eu cum mă descurc cu legea. Tu fii liniştită. Ce a fost greu, a trecut.

Bani să primească?! Nici vorbă. Mi-a răsfirat părul printre degete, mi-a strâns capul în palme şi privindu-mă ţintă în ochi, mi-a spus:

— N-am nevoie de bani. Am salvat o viaţă din ghearele morţii. Asta-i mulţumirea sufletului meu şi nu mi-o poţi mânji cu bani. Mergi acasă la copil, ai unul, după cum am aflat. Creşte-l sănătoasă.

De ce nu am avut şi eu parte, de un asemenea suflet, ca soţ? Mă întrebam, în timp ce se îndepărta. De ce? repetam, tânjind după bunătate.

* * *

Covorul pe care trebuia să păşesc de acum în colo, îl cunoşteam. Mihai îşi schimbase blana. Colţii îi cunoşteam. Tactica atacului, aşijderea.

Aduceri aminte, îmi îngrozea gândul convieţuirii cu fostul

Mihai. Renaşterea unei vieţi plină de vitregii sufleteşti şi trupeşti, ce se întrezărea la orizontul căsniciei, îmi părea a fi o nelegiuire, ce nu mai trebuia repetată. Prăfuita idee a divorţului, revenea în actualitate. Numai că…

Instinctul mă sfătuia să plec, să evit convenţionalul, să rup firul căsniciei. Mai bine acum, decât mai târziu.

Gândul lucid, îl contrazicea. Bine, bine, rupi firul, dar unde stai? Cine te primeşte, cu un copil în braţe? Părinţii!... Sunt bătrâni. Ce cauţi, pe capul lor? Şi... iar! În altă parte, n-ai. Sunt sigurii oameni, cărora le pasă de tine.

Ce să fac Doamne şi cum să fac? Încotro, s-o iau? Ce drum să apuc?

Paşii m-au condus singuri. Ei ştiau drumul. Nu aveau nevoie, de gândire.

În clipa ieşirii din spital, am mers acasă, am luat lucruşoarele lui Andreiaş şi câteva lucruri pentru mine şi m-am îndreptat hotărâtă, spre căsuţa albă cu brâne negre, căsuţă ce mă primea ori de câte ori eram în impas.

Aici eram scutită, de toate neajunsurile ce mi le-ar fi provocat, Mihai. Doar nu era inconştient să vină cu scandal! Ştia ce-l aşteaptă.

Numai că nici prin gând nu i-a trecut să vină

şi nici semne de viaţă să dea.

Norocul meu. Poate terminăm divorţul, prin înţelegere gândeam. Scăpăm unul de altul, în mod civilizat.

Trecuseră mai bine de trei săptămâni, mă refăcusem şi tocmai îmi pregăteam actele necesare pentru deschiderea acţiunii de divorţ, când am simţit prezenţa tatii, în cameră.

— De ce aduni actele? Ce-ai de gând? Mergi acasă?

— Aici e casa mea. Divorţez.

— Aşa! Te-ai gândit bine la viitorul tău, după divorţ? Şti cum ar fi?

— Cum ar fi! Cum ar fi, tată? Ar fi liniştit, ar fi fără scandaluri, fără bătăi. Aşa ar fi viitorul meu.

— La copil, te-ai gândit? Eşti tânăra. Cât ai să stai singură, fără bărbat? Vrei să-şi bată joc străinii, de copilul tău?

— Nu.

— De bine de rău, el este tatăl şi-i este milă.

— De copil, da. Dar de mine, nu. Ştiu ce mă

aşteaptă? De fapt, ştii şi tu.

— De ce nu l-ai lăsat înainte, când nu aveai copil? De ce aţi cumpărat, casă? De ce să laşi acum un suflet mic fără tată? Ia spune-mi, de ce? Ai fost supărată? Bun. Ai venit aici, te-ai liniştit, dar acum ia-ţi frumos lucruşoarele şi mergi acasă, la bărbat. Du copilul la tatăl lui.

— Tată!

— Niciun tată.

— De la oricine mă aşteptam să mă dea afară din casă, dar de la tine, nu!

— Înţelegi greşit. Nu te dau afară. Poţi sta cât vrei, însă timpul divorţului, a trecut. Gândeşte-te bine la viitorul pe care ţi-l alegi. Nu lua viaţa în derâdere. Nimeni în lume, nu trăieşte pe roze, nici chiar cei mai bogaţi. Toţi ne ducem greul şi binele hărăzit. Trebuie doar, s-avem putere şi răbdare să le petrecem pe toate. Nu te grăbi. Dracul nu are coarnele, prea lungi. Mai încearcă.

— Răutatea lui lasă urme, tată.

— Trebuie să găseşti o cale să-l îmblânzeşti.

— Tată!

— Rodica, trebuie. Caută în tine puterea şi-o vei găsi. Eu aşa cred că-i bine. Mergi acasă la bărbatul tău şi nu-l lăsa pe Andrei, fără tată.

— Dar el… a avut sufletul, să-l lase fără mamă?

— El, da. Tu, nu. Păcatul, este al lui.

— Felul în care îmi prezenţi tu viitorul mă pune pe gânduri. Concluzia ar fi, ca eu să accept ceea ce mi se dă! Şi unde-i, dreptul meu, de a hotărâri?

— Nu fi tristă, aşa-i viaţa, plină de încercări. Tu, trebuie să le petreci. Repet, eu nu te dau afară, poţi sta cât vrei, un lucru trebuie să înţelegi; timpul divorţului, a trecut.

Nu i-am răspuns. Ce răspuns aveam să-i dau? Prea multe incertitudini se deschideau în faţa mea. Prea multă responsabilitate, necesita răspunsul.

Se aşternuse o linişte, în care gândurile noastre se intersectau, forfecând fiecare în felul

lui, adevărul noţiunii, despre bine şi rău.

Dacă divorţez, îmi spuneam, fac bine copilului cu adevărat? Incertitudine. Dacă stau, ce fac copilului, bine sau rău? Incertitudine. Şi-atunci, de ce tata îmi prezintă versiunea lui, ca fiind cea mai acceptabilă, cea mai rezonabilă?

— Ei! Aici eraţi? Ce puneţi la cale? A dat buzna mama, sfărâmând liniştea. Sper că, nu mi-ai supărat fata! S-a răstit ea, la tata. Că… de… te ştiu în stare.

— Ţi-am supărat fata, n-am supărat-o, stăteam şi noi de vorbă.

— Despre ce anume? Pot să ştiu şi eu?

— Vorbeam despre căsnicia mea, mamă. Îi ceream şi eu un sfat. Să continui? Să divorţez?

— A… păi mamă, decât să suferi toată viaţa, ce, eu de asta te-am născut?

— Las-o în pace. N-o bălmăji. Îţi bagi tu coada. Ştii ce înseamnă să creşti un copil singură? Eu am trăit fără tată, fără sprijin în faţa lumii. Este femeie în toată firea, vede şi ea mersul vieţii.

— Tata are dreptate. Trebuie să găsesc eu o cale de convieţuire, i-am sărit în ajutor. În fond, el este soarta mea. Ştiu sigur, acest lucru.

— Mai lasă-mă, cu soarta ta. Soarta este… şi cum şi-o face omul. Fi hotărâtă, vezi tu cum iese până la urmă. Trebuie să răzbeşti. Decât o viaţă amărâtă.

Am văzut-o, cum îşi înghiţea cuvintele. Ochii, îl fixau cu uimire pe tata. Faţa, i se lungea.

— Ce este? Ce-am spus! Ce mă priveşti aşa urât? Ştii tu cât suferă o femeie? E fata mea şi mă doare sufletul pentru ea. Ce ştiţi voi bărbaţii? Suflete de piatră ce sunteţi. Ce dacă eşti tată? Tot piele de bărbat ai pe…

Curajul îi pălise, biciuit sub incandescenţa plumbului revărsat asupra-i, de ochii ce altă dată, păreau rupţi din imensitatea albastră a cerului. Tata, o bătea din priviri.

— Bine… fă cum vrei, fata mea, a continuat ea moale. Dar dacă nu se poate şi nu se poate, ia copilul şi vino acasă. Vedem noi cum ne

descurcăm.

— Îţi mulţumesc mamă, îţi mulţumesc şi ţie tată. Decizia mea se găseşte acum, la răspântia experienţei voastre. Peste o săptămână, plec. Până atunci, voi vedea ce am de făcut.

Sfatul mamei, sfatul tatii, în esenţă, reprezenta lanţul înţelepciunii în desăvârşirea lui. Amândoi aveau dreptate. Doar că, dreptatea este relativă. Depinde de înţelepciunea individuală. Relativitatea ei, dă dreptate fiecărui om, atestându-i astfel, treapta de trăire spirituală.

Acceptam eu, toate acestea, atunci? Nu. Mă simţeam prăduită.

Dar, la ce mă ajuta acordul acceptării sau neacceptării? Destinul, nu ţinea cont de el. El, nu-mi cerea părerea. El, m-a lăsat iar pe din afară. Lui, nu-i era cunoscut drumul meu. Devotat propriei ştiinţe, mă mâna fără abatere, de la spate.

Cocoţată încă pe tija balanţei, nu aveam curajul să sar pe unul din talerele ei. Înclinam spre teoria tatii, dar nici mama, nu mă învăţa de

rău. Ea, îşi vedea fetiţa suferind şi o durea sufletul. El, mai înţelept, mai lucid, îmi solicita raţiunea, împingând-o în căutarea de soluţii premergătoare înţelegerii. Mă împingea în războiul, pentru convieţuire. Învingătorul, câştigă supremaţia.

În faţa cui, de fapt? În faţa cerului sau a pământului?

Ideea sacrificiului prin luptă, alimentată de teama pentru nesiguranţa lui Andreiaş, a învins. Probabil că într-acolo, mă trăgea şi aţa.

Poate are dreptate, tata. Poate nu are dracul coarnele atât de lungi. Toţi oamenii, au un punct vulnerabil. Mihai, de ce nu l-ar avea, pe al lui? Să încerc.

De fapt, incertitudinea culoarului de lume în care aş fi dorit să păşesc, mă speria. Nu mai eram singură, aveam în grijă, un suflet de om. Cum pot hotărî eu, în numele lui? Gândeam.

Nevoile mele le cunoşteam, dar pe ale lui? Dacă greşesc? Dacă tata, are dreptate? Cum să-mi

iau pe suflet, un asemenea păcat? Nu. Mai bine sufăr eu, decât să-l păgubesc pe el. Prea e mic, prea neajutorat. Trebuie să mă descurc, într-un fel cu Mihai.

Îndată ce am ajuns acasă, tot idealismul punctului vulnerabil, s-a dus pe apa sâmbetei.

După felul cum mă privea, nu aveam nicio şansă. De ce? Nu mă iubea. Nu poţi cere, de unde nu-i. Nu poţi găsi fisură, într-un munte plin de egoism.

Eu, nu reprezentam pentru el femeia sigură, definitivă, soţia ce-i oferea bărbatului ei, căldura unui cămin confortabil. Nu aşa mă vedea. De aceea, nici nu-mi crea ambianţa necesară. Prin felul lui de a fi, scotea din mine, tot ceea ce era mai rău.

El mă vedea, servitoarea cumpărată în pagubă. Servitoarea, pentru care depusese, prea mult efort. Pentru care se restricţionase, prea mult timp. Servitoarea, ce nu-şi vedea lungul nasului. Sclava care trebuia să plătească înmiit

abstinenţa de la adevărata-i fire. Pentru a fi mulţumit, trebuiam finisată, după modelul croşetat de el. Cum? Avea metode.

Le cunoşteam. Dar să-nduri ura şi răutatea lui, picătură cu picătură, pe parcursul fiecărei zile, fiecărei ore, desfăşurate sadic, pe tot firul căsniciei, trebuie să ai un spirit de conservare, cât un munte de mare, altfel îţi pui capăt zilelor.

Privirea lui, îmi ţintuise limba în gură, îmi secase orice speranţă. Tremuram şi aşteptam grindina vorbelor şi a pumnilor.

— A! Bine ai venit. Ia spune: te-am dat eu afară din casă? Nu. Te-am rugat eu, să iei copilul şi să pleci la mă-ta? Nu. Atunci… te-ai săturat de bine?

— Lipsa ta de omenie, m-a dat afară din casă, nu binele.

— Da! Ţi-arăt eu, ce-i omenia. Unde ai fost, curvă nenorocită? Credeai că mă părăseşti, credeai că scapi de mine, fă? Ei bine, nu. Aici îţi mănânci zilele, aici cu mine. Încă nu ţi-ai dat

seama? Ştiam unde eşti. Mai aşteptam câteva zile şi te aduceam acasă, târâş. Dar…te-ai întors singură. Bravo ţie. Ai procedat foarte bine, m-ai scutit de un drum. Ţi-au dat papucii? Cine? Probabil taică-tu. El este cu scaun la cap. Pe măta, să n-o văd. N-o pot suferi. Îţi deschide uşa, imediat. „Vino acasă mămicuţo, ce suferi la golanul ăla” Aşa-i? Aşa este, ştiu eu. Fi atentă la ce-ţi spun. La moartea maşterii, am să dansez şi-am să chiui, de-o să mă ştie lumea întreagă. Uite aşa dănţui în jurul sicriului. Şi uite aşa cânt: a murit hoaşca, a murit hoaşca. Şi… să nu-ţi imaginezi, că nu sunt în stare. Sunt. Să te văd atunci, unde mai tragi? La cine, te mai plângi? Ea este, singura ta scăpare. Dar, o îngrop eu. Îi vine ei rândul, acum, acum. E bătrână coclită, n-o mai duce, mult.

Şi m-a bătut, până m-a umplut de sânge. Îmi acopeream faţa cu palmele, să nu mă desfigureze.

Apoi, după ce a vărsat o găleată cu apă pe mine, „ia curvă, să te răcoreşti” a căzut istovit în

fotoliu, adormind instantaneu.

Nu aveam subtilitatea felină a femeii şi nici viclenia vulpii, eram mereu în defensivă. El, mereu atacantul. I-a fost foarte uşor să-şi aplice vechile obiceiuri. Parcă nici nu se lepădase, vreodată de ele. Fiecare zi petrecută alături de el, era o siluire a gândului, a sufletului şi a trupului.

* * *

Viaţa se derula cu uşile închise. Orgoliul, îmi secase lacrimile. Devenisem prizoniera proprie-mi case. Nu mai voiam pe nimeni, nu aveam nevoie de nimeni. Mă încarcerasem de bunăvoie. Mă uram pe mine şi neputinţa de a mă elibera, din lanţurile unui drac cu înfăţişare de om. Zâmbetul, îmi pierise definitiv. Singurul refugiu, era Andreiaş.

Căpătasem un aer intangibil. Îndepărtam printr-o interiorizare făţişă, orice suflet ce ar fi dorit, să-şi alăture compania.

Încruntată, urmam ritmul mecanic al fiecărei zi. Serviciu, casă, gospodărie; serviciu, casă, gospodărie. Până sâmbăta, când îl luam de la mama, pe Andreiaş. Şi… pentru două zile viaţa îşi recăpăta, soarele stins.

Dumnezeu însă, îşi construise casă în adâncul sufletului meu. Nu eram singură. Îmi cufundam gândul în ea şi mă rugam, icoanei dinăuntru.

Mă luase sub oblăduirea Lui, din proprie voinţă. Eu, mergeam cu El, în sensul Lui şi mă simţeam ocrotită.

El este lumina, îmi spuneam. El este binele, este pozitivul. El este, învingătorul şi odată cu El, sunt şi eu. Sunt soldăţelul, de sub flamura Lui.

Abia acum înţelegeam, acel „trebuie” al tatălui meu. Motorul acelui „trebuie” era El, era Dumnezeu. Da, tata în înţelepciunea lui, încerca cu încăpăţânare, să mă scape de suferinţi mai mari.

Toate au venit de la sine şi la timpul lor.

Urcări, coborâri, mulţumiri, dezamăgiri, toate s-au succedat, cu vrere sau fără vrere, întregindu-mi viaţa. Toate au fost independente de mine dar dependente de Dumnezeu. EL, când a vrut, mi-a deschis poarta, când nu a vrut, mi-a închis-o. Vorba românului: omul propune, Dumnezeu dispune.

Indiferent de viziunea pe care o aveam acum, asupra credinţei în Dumnezeu, pragul bisericii nu-l mai trecusem din proprie dorinţă, din clipa incidentului, avut în adolescenţă. Am mers, numai împinsă de evenimente şi nimic mai mult. Nu credeam, că într-o zi îmi voi schimba gândirea asupra lăcaşului, asupra menirii lui.

Calea Victoriei, era o fâşie de drum, pe care eu o străbăteam de fiecare dată, cu plăcere. Şi asta, mai ales dimineaţa, când griul curat al caldarâmului, înroşit de primele raze ale răsăritului de soare, atrăgea singurătăţi.

În ziua aceea, îmi plimbam însingurarea, absorbind energia începutului de zi.

La un moment dat, paşii s-au abătut de la drumul drept, atraşi de o mână nevăzută, spre treptele tocite, ale unei biserici.

Le-am urcat fără grabă, oprindu-mă în faţa uşii din lemn sculptat, înnegrită de vreme. Cu mişcări largi, drepte, m-am închinat, în pragul lăcaşului sfânt.

Am împins uşa şi m-am oprit sub cupolă. Privirea şi-a deschis drum, spre curbura din înaltul ei.

Prin vitraliile pictate cu sfinţi, pătrundeau fascicole subţiri, din lumina de aur, a soarelui.

Se rarefiau în evantaie străvezii, îndemnându-mi ochii sufletului, să privească sus, tot mai sus, dincolo de pereţii transparenţi, dincolo de materialitate.

Simţeam, cum sufletul, vibraţie cosmică pe cerul trupului, da aripi libere spiritului spre dumnezeire. Unică cale de necontestat, ce uneşte omul cu Dumnezeul Creator.

Mă rugam Lui, desprinsă de loc şi timp,

simţind cum gândurile se luminau se desluşeau, descătuşându-mă din negura densă a limitei, a ilizibilului.

Un gând mă străfulgeră, concretizând lucid, necesitatea neschimbării destinului.

Dacă Dumnezeu ar schimba soarta omului, în timpul trăirii lui, s-ar duce de râpă toată stabilitatea întregului viu. S-ar duce de râpă, calcule şi legături prestabilite. S-ar dezechilibra, tabla de şah a cerurilor. Dumnezeu, nu-şi permite mutări greşite.

Dar… dar ne-a dat libertatea gândirii şi îmbogăţirii ei, prin experienţe. Rodul experienţelor, este cules şi înglobat în viitoarea menire. În funcţie de profunzimea, dimensiunea, calitatea experienţelor, ne cucerim treapta, locul de trăire în viul vizibil şi invizibil. Ne cucerim dreptul de a trăi prin spirit, viaţa veşnică sau eşecul de spiritualizării şi aruncării noastre la crematoriul universal.

Visele, sentimentele, evenimentele trăite şi

retrăite de mine, stau bază concretă, piatră de hotar, a noii mele gândiri.

Ruga înălţată către El, în această biserică îmi dădea puterea, energia necesară desţelenirii greutăţilor din viaţa prezentă. Îmi reda încrederea şi puterea depăşirii lor.

Aici, îi simţeam bunătatea şi prezenţa Dumnezeului Sfânt mult mai pregnant. Ce simţeam însă, nu era schimbare, era acel imbold, acel, „trebuie” de care îmi vorbea, tata.

Simţeam că sunt punctul neştiutor, limitat. Simţeam că sunt micimea, spira de la sfârşitul arcului şi recunoşteam incomensurabila înţelepciune a Marelui Creator, existent pe cel mai înalt punct, al spirei universale.

Îi mulţumeam sincer pentru integrarea mea în Viul Lui Ceresc.

Din locul meu, îl vedeam luptând fără preget, finisând neîntrerupt Lumea Lui şi implicit a mea. Îl iubeam.

Te iubesc şi îţi mulţumesc Doamne, că mi-ai

dat destin, spiră a prezentului, boltă de legătură cu viitorul, cu viaţa în desăvârşirea veşniciei ei.

Îţi mulţumesc, că mi-ai oferit încă o şansă şi nu m-ai aruncat la groapa de gunoi a universului. Drumul meu de mers, este în sensul acelor tale de ceasornic.

Din clipa conştientizării acestor simţăminte, iluminare sub bolta mirifică a bisericii, ideea rugăciunii înălţate în lăcaşul Sfânt, a devenit posibilă. A devenit armă în cucerirea energiei, a devenit energia necesară autodepăşirii.

Înfiorată de noile simţăminte conştientizate psihic, m-am îndreptat spre femeia, ce vindea lumânări.

— Ce hram poartă, această biserica? am întrebat-o.

— Hramul Sfântului Ciprian.

— Vorbeşte-mi despre el. Poţi?

— Da. A fost un necredincios, un om necugetat, care îşi alesese un drum greşit în viaţă. Dumnezeu, i-a deschis ochii minţii, făcându-l să-şi

înţeleagă menirea.

— Da! Uimitor. Şi eu am fost recuperată, din acelaşi drum. Mă rătăcisem. Poate de aceea, am fost atrasă în această biserică! Cineva acolo sus, îmi îndrumă paşii. Nu m-a uitat.

— Poate maică, poate. Ştii tu, mai bine.

* * *

Dar filele cărţii cereşti, trebuiau retrăite. Cartea trebuia întregită, cu noi experienţe, necesare continuităţii şi aportului meu la veşnicia dumnezeirii. Deci menirea păşea, păşea conştientă înainte, acumulând în drum înţelepciune.

Toamna intrase de o lună şi mai bine, în straiele ei. Zăgazul cerului se rupsese şi stropi iuţi de ploaie, îşi unduiau şiragurile, pe fereastra salonului de naşteri a spitalului Caritas. Spital ce îl priveam cu nostalgie de fiecare dată când treceam pe lângă el. Şi treceam des. Pe aici, era drumul serviciului.

Ştia el, de ce mă ademenea. Ştia el, ce voia de la mine. Voia să-i fie sălaş de naştere, fetiţei mele. Acum, poate sta liniştit. Mă găseam din nou sub acoperişul lui.

Şedeam întinsă indecent, pe una din mesele, special construite, pentru asemenea evenimente, pipăindu-mi pântecul ce-şi ţuguia rotunjimea, când într-o parte când în alta, sub impulsurile micuţei fiinţe ce-şi căuta cu nerăbdare, drum de ieşire, din culcuşul devenit prea strâmt.

Îi admiram vigoarea şi tenacitatea luptei, când… linişte. Abandonase!

— Repede moaşă, repede. Apasă în capul pieptului! L-am auzit pe doctor, spunând precipitat.

— Apăs, domnule doctor.

— Hai, hai, încă o dată şi încă, o dată. Moaşă, ce aştepţi!?
Stai…gata… vine… Nu! Apasă încă o dată, aşa… uşor, uşor…
Aşa…Are cordonul înfăşurat în jurul gâtului!?

Gata… l-am desfăcut. E fetiţă. N-are puls!?

— Dă-o, a zis moaşa, smulgându-i copilul, din braţe şi învârtindu-l imediat, ca pe o elice de avion. Nu-i moartă, nu! Nu-i moartă domnule doctor, aşa-i? Nu trebuie să moară, nu, zicea ea, învârtind zorit.

Oaaa…oaaaa… se auzi, într-un târziu un glăscior slab, slobozit din trupşorul violet închis. OAAA, OAAAA, ţipa ea, din toată puterea, colorându-şi pielea în roşul sângeriu al vieţii.

— Am învins! Am învins, striga moaşa, prin potopul de lacrimi ce-i inundase faţa, îndreptându-se triumfătoare, spre măsuţa din colţul ferestrei.

A aşezat cu grijă ghemotocul plângăreţ, curăţindu-l şi vorbindu-i, de parcă ea, îi era mamă.

— Bine ai venit la noi fătucă. Este ora 12 şi zece, ora prânzului. Ţi-e foame?

— OAAAAAAAAA, îi răspundea roşcovana, învolburată.

— Gata, gata, nu mai plânge… Îţi dăm noi şi de mâncare.

Vezi! A răsărit soarele

Uitată de toţi, placenta, culcuş inutil, s-a desprins, prelingându-se pe cimentul rece, lăsându-mă uşoară trupeşte şi psihic.

Mă pitulasem undeva sus, privind curioasă, la cei ce se vânzoleau în jurul picăturii aceleia de viaţă. Picătură ce-şi atesta prezenta neobişnuit de pregnant.

Dintr-odată, doctorul îşi întoarce privirea spre trupul, ce-şi etala rigid, aceeaşi poziţie indecentă.

— Hei, mămicooo… am auzit într-un târziu, glasul speriat, al

— Moaşei. Ai… o fetiţă, trezeşte-te! O scap pe ea şi mori tu! Priveşte, hai priveşte! Aşa-i, că-i frumoasa?

— Este, i-am răspuns, cercetând sufleţelul cuminţit şi înfăşat ca o sărmăluţă.

Mica fiinţă, mă privea. Mă privea ţintă, insistent, încrustând concentrată, în subconştientul meu, un mesaj. Mesaj primit din

înalt şi adresat mie.

„Nu am abandonat. Am venit, sunt aici, te cunosc mai bine decât crezi. Deci, ai grijă”.

Nu i-am înţeles mesajul. Nu l-am înţeles nici mai târziu. Cu timpul, l-am uitat. Cine ştie, ce secvenţă de viaţă, îmi va dezvălui subînţelesul, lui. Până acum însă, niciuna.

Prin naşterea Ralucăi, visul tatălui meu, s-a înfăptuit. Tata, a avut dreptate. Am doi copii. Un băiat şi o fetiţă. Visul, nu era vis. Era secvenţă din destin.

Cine i l-a transmis? Şi de ce, lui? De ce i-a dezvăluit viitorul destinului meu? De ce?

Cum să ajung, să ştiu? Ce trebuie făcut, pentru a descoperi sursa ştiinţei şi înţelepciunii cerurilor?

Am avut eu puterea să evit destinul prescris? Nu. El respectase cuvântul dumnezeirii, dăruindu-mi şi un sufleţel de fetiţă, cuib al bătrâneţelor, balsam al rănilor trupeşti şi sufleteşti. S-au consolidat astfel, prin voinţa Lui, firele astrale ale

continuităţii neamului în timp.

* * *

Cui îi pasă, când responsabilitatea unei căsnicii, cade numai pe umerii unuia dintre cei doi? Cui îi pasă, când celălalt îşi trăieşte viaţa, făcând abstracţie de cel de lângă el? Când unul strigă, eu vreau, eu am nevoie, eu îmi doresc iar celălalt suportă rigorile îndeplinirii.

Cui îi pasă, când iresponsabilitatea devine înger ce transformă noroiul conştiinţei în culmi de puritate? Când negrul este alb şi albul, negru? Cui?

Nimănui. Absolut nimănui. Toţi îşi trăiesc vieţile lor. Nu au timp de nimeni şi de nimic. Altruism? La ce-i bun? Prostul moare de grija altuia.

Cam acestea erau valurile căsniciei. Înotam singură, fără un pai în preajmă. Dar înotam, supravieţuiam.

Datorită cui? Datorită Marelui Dumnezeu. EL îmi dăruise cele două sufleţele, cărora trebuia să le port grija, să le fiu sprijin şi bună îndrumare. El îmi deturnase gândurile, de la iadul căsniciei, minimalizând-o.

Îmi dăduse un ţel. Îmi dăduse calm şi înţelegere. Le revărsam cu drag, asupra căpşoarelor, încă pline de puful frăgezimii în ani.

Prinsă în vâltoarea mulţumirii, bucurându-mă de fiecare pas, de fiecare drăgălăşenie a celor doi pui de oameni, nici nu am observat cum timpul ronţăia secundele fără încetare, aducându-mi în nări, mireasma primăverii.

Misterul reînvierii, al trezirii din hibernare se repeta şi acum, renăscând în fiecare fir de viaţă, dorinţa trăirii intense.

Speranţe noi, realizări imposibile se conturau îndrăzneţ la orizont. Natura se dezlănţuia energic, croind noi straie pământului.

Mă prinsese şi pe mine, discret cu delicateţe în mrejele ei. Nu era prea greu. Eram mulţumită,

eram accesibilă reînnoirii. Aveam doi muguri din primăvara vieţii, luminând feeric în timp.

Culmea mulţumirii, mi-o adusese şi Geta, care îşi cumpărase apartament, într-un bloc foarte apropiat de al meu. Astfel, o aveam mai tot timpul în casă. În sfârşit, curgea apă şi la moara mea.

Deschisesem fereastra şi pale de vânt intrau, vălătucind curioase, prin toate ascunzişurile încăperii.

Respiram cu nesaţ mireasma florilor de cireş, când zbârnâitul strident al telefonului, a zgâriat disonant atmosfera.

— Alo.

— Geta, la telefon. Rodica, te rog vino repede la mine.

— Acum, acum?

— Da. Acum.

— Vino, tu.

— Nu. Vino tu.

— Ce arde?

— Eu.

— Ţi-e rău?

— Mi-a fost.

— Bine. Vin imediat.

— Te aştept.

Am pus repede ceva pe mine şi am plecat. M-aştepta, în pragul uşii. Era palidă şi uşor agitată.

— Ei… unde-s flăcările?

— În mine. Îmi mistuie ultimele ore, din viaţă.

— Vorbeşti aiurea, ce-s prostiile astea în capul tău?

— Ia aminte şi nu uita nimic din ce îţi spun şi arăt acum. Eu, nu mă simt bine. Aseară a venit salvarea.

— De ce nu m-ai chemat?

— Taci. Zilele mele, sunt ore. Nu o mai duc… mult. Poate fi şi azi…poate mâine dimineaţă.

— Termină odată. Vrei să plec?

— Nu… nu pleci. N-ai cum. Ai fost şi eşti singura mea speranţă. Taci îţi spun şi ascultă-mă. O las pe Mihaela, în grija ta. Ştii, este unicul meu

copil. Mă doare sufletul, dar n-am altă putinţă. Am pregătit tot. Îmbrăcăminte, bani pentru înmormântare, bani pentru pomeni. Tot, absolut tot. Loc de veci, am cumpărat. Actele sunt la tine. De succesiune, te ocupi tot tu. Mama se va ocupa în continuare de creşterea ei. Nenea îi va fi tutore. Tu, fii cu ochii peste tot, fii pavăza ei. Aşa am hotărât, aşa să rămână.

— De ce mă superi? Termină odată, cu prostiile. Nimic nu-i adevărat, din tot ce spui. Nu cred nicio iotă, nu-i posibil.

— Asta mi-aş dori şi eu. Să nu fie posibil, să nu fie adevărat. Dar, ceva s-a rupt în mine. S-a rupt aseară. Îmi doresc de la tine, siguranţă pentru viitorul fetei. Şi această siguranţă, vei fi tu.

Nu m-a minţit. În dimineaţa zilei următoare şi-a dat sufletul, calmă, lucidă fără revoltă.

Nu s-a văitat, nu i-au curs lacrimile. A plecat, rânduindu-şi punct cu punct paşii, luându-şi la revedere de la fiecare, fără păreri de rău. A primit moartea fără să condamne, fără să-şi regrete

tinereţea pierdută.

Firul ce o lega de pământ, s-a rupt. Cerul îşi lua înapoi, ceea ce era al lui.

Strânsese doar patruzeci şi unu de trandafiri în grădina terestră. Păcat. Mare păcat.

Intră în sfera firescului pământean, ca tinereţea să se opună cu toată vehemenţa, împotriva morţii. Înţelepciunea, nu-i este soră. Se înrudesc mult mai târziu, la bătrâneţe. Şi nici atunci. E acceptată doar din complezenţă, din neputinţa de-a depăşi această barieră.

Oricâtă experienţă aş căpăta de-lungul timpului, oricât de neputincioasă, de slabă, de uzată fizic aş ajunge, tot n-am să fac pact cu această idee. Dar acum, în floarea tinereţii? Acum o repudiam, fără drept de întoarcere.

Ştiam, este o eliberare a sufletului, a spiritului, în vederea creerii de noi energii, de noi trăiri, de noi experienţe, dar este şi cruda ruptură de cei dragi.

Se duc, iar tu, tânjeşti după ei. Cu ochii

cărnii, nu-i mai poţi privi. Doreşti să-i mângâi şi nu ai ce. Consistenţa lor devine hrană dătătoare de energii reînnoitoare, pământului. Aici, exista o za, a lanţului ceresc, care-mi lăsa gura amară.

Aşa gândeam, aşa mă frământam. Nu reuşeam, să mă resemnez. Nu reuşeam să-mi alung dorul, de Geta.

Nu eram de acord, să-i privesc chipul, doar în oglinda amintirilor. Îi voiam prezenţa, în continuitatea trăirii prezente.

Timpul, nu ţinea cont de dificultăţile mele de adaptare. Înclinarea pantei de curgere, era perfect calculată. La deal, nu curgea. Spirit neinvestit cu suflet, nu înţelegea sentimentul. Se rostogolea continuu, diamant rece al naturii umane. Se interpunea lung, tot mai lung, între mine şi ea.

* * *

Oare gândurile, sentimentele adresate unei

icoane, o pot transforma în timp, într-un canal de comunicare, cu Marele Dumnezeu? Poate deveni ea, loc de ocrotire şi răsfrângere benefică a rugăminţilor înălţate? Nu ştiu sau mai bine zis, nu ştiam.

Se întunecase, se apropia surprinzător de repede ora 12 noaptea şi eu, nu terminasem încă, toate pregătirile pentru revelion.

Oboseala îmi înclina coloana vertebrală, mâinile mi se lungeau, atârnând grele. Nervii îmi iritau sângele, jucându-mi feste.

Îmi venea să dau bir cu fugiţii, să las totul baltă, să mă întind în pat, să trag un pui de somn.

Înţeleaptă idee, mi-am zis, în clipa imediat următoare. După aceea, voi avea mai mult spor. Aşa că, am luat drumul patului.

Dar… în timp ce îmi întindeam oasele, privirea mi s-a aşezat instantaneu, pe „Cina cea de Taină”, icoană ce o primisem ca dar de nuntă, de la mătuşa lui Mihai.

Gândul m-a transpus momentului de atunci,

revenindu-mi în auz vorbele ei.

„Vă dăruiesc această icoană, să vă fie pază vouă şi copiilor voştri. Este sfinţită în altarul bisericii din Veneţia de Jos, biserica satului în care m-am născut. O am de la mama, primită la rândul ei de la strămoşi. Voi, dăruiţi-o mai departe unuia dintre copii voştri. Este icoană de familie”.

Carton neînrămat, înnegrit de timp şi fum, l-am luat şi l-am aşezat în dormitor. Am investit în el lacrimi şi rugăminţi, dezamăgiri şi deznădejdi, speranţă şi credinţă, mai bine de opt ani.

Acum, îl priveam şi aveam impresia, că îl văd pentru prima oară.

Părea străin, negru, urât, nucă aruncată în perete, în dezarmonie totală cu tot ce îl înconjura.

Dintr-un salt, am fost lângă el, l-am scos din locul lui şi l-am dus la subsol. Apoi, ca şi când el ar fi fost vinovatul oboselii, am terminat repede, tot ceea ce mai era de făcut.

Deoarece pierdusem obiceiul de a primi sau a merge în vizite, revelionul îl petreceam acasă.

Nu mai voiam să devin ţinta ironiilor şi compătimirilor induse de invitaţi sau gazde. Mă săturasem. Comportamentul minunatului meu soţ, care în asemenea ocazii, după două, trei pahare de vin, abunda în vulgarităţi şi violenţă, mă dezgusta. Era de ajuns, papara ce o mâncam în fiecare seară, când după o masă cu prietenii de breaslă, revenea în aşa zisul „cămin conjugal”.

După ce am ciocnit paharele pline cu şampania miezului de noapte dintre ani, Mihai, negăsindu-se în mediul lui ambiant, l-a luat pe Andrei şi a plecat la Virgil, vărul său preferat. Eu şi Raluca, ne-am culcat.

Apartamentul nostru, apartament simplu, configurat în formă dreptunghiulară îşi făcea intrarea în interior printr-un hol de şase metri pătraţi. Pe mâna lui dreaptă, se găsea bucătăria şi debaraua. Continua sufrageria, aşezată de-a curmezişul lor, înglobându-le toată lungimea şi intrai apoi într-un holişor pe ale cărui aripi laterale, se desfăşurau cele două dormitoare.

Când pătrundeai în el, baia se găsea drept în faţa ta.

Raluca dormea în dormitorul din stânga iar eu, în cel din dreapta. Ambele uşi, erau deschise spre holişorul iluminat în permanenţă, de o veioză.

Corpul îşi cerea dreptul la somn, eliminând până şi ruga către Dumnezeu, nelipsită sub nicio formă din gând, înaintea culcării.

Pleoapele leneşe au obturat instantaneu lumina, interzicând ochilor, orice activitate. Adormisem?

„Un zgomot de cheie răsucită în broască, mi-a ciulit urechile. După un clinchet scurt, paşi grei de bocanci, s-au făcut auziţi, lovind zgomotos covorul, cu placheurile tocurilor.

O fi Mihai, am gândit, poate a uitat ceva. Şi m-am întors pe partea cealaltă, încercând să adorm din nou.

Dar… ei au străbătut cadenţat sufrageria, au străbătut cadenţat holişorul şi au intrat în baie. Apoi, nimic. Linişte. O linişte stranie, prelungă, ce-

mi zbârlea celulă după celulă, până-n străfundul fiecărui colţişor din trup.

Uşor…încet, de teamă să nu văluresc nici cea mai fină aripă de aer, am săltat capul de pe pernă.

Umbra unui bărbat subţirel, înalt, îmbrăcat într-un palton lung şi pălărie cu boruri largi, se reflecta pe ecranul alb al peretelui.

Surprinsă, cu ochii aproape ieşiţi din orbite, cu faţa lungită de spaimă, am sărit, arc scăpat de sub control.

Fata! m-a fulgerat gândul, şi-n clipa următoare, eram în dormitorul ei, neluând în calcul, nicio primejdie. Dormea…înger pur.

Calmă…pâş, pâş, am revenit în holişor, am privit peretele…

Umbra dispăruse. Am intrat în baie, nici picior de bărbat.

Am început să cotrobăi frenetic, peste tot. În şifoniere, nimeni.

În sufragerie, bucătărie, cămară, debara, balcon, după uşi, nimeni. Absolut nimeni.

Luminile aprinse rând pe rând, până la ultima existentă, nu descopereau prezenţa nimănui.

Am visat! Nu-i nimeni, în casă! A fost un vis! Da… a fost un vis. Şi m-am băgat sub plapuma caldă, îmbietoare la somn.

Când m-am trezit, razele soarelui reflectau argintul zăpezii, în tot dormitorul.

Gândul s-a făcut cuvânt şi buzele l-a rostit în şoaptă. „Mă duc la subsol şi aduc icoana în casă”

Într-adevăr, icoana ocrotea casa. Îndepărta gândurile rele, transmise de fiinţe materiale şi imateriale. Le anihila.

Dumnezeu iar mă ocrotea, iar mă deturna din drumuri necugetate. Hotăra EL pentru mine, acolo unde o luam razna. Executarea o făceam, fără drept de apel. Da. Cineva acolo sus, mă iubea. Oare merit?

* * *

În ciuda aparenţei chipului meu minion, drăgălaş, superficial, pe care-l abordam în exterior, în interior exista un veritabil tumult, o inexplicabilă vâltoare. O continuă nemulţumire, faţă de insuficienta mea putere de înţelegere, a raportului „om – Dumnezeu”. Voiam o mai mare pătrundere asupra acestui hăţiş dumnezeiesc.

Dumnezeu mă ajutase, mă scosese cât de cât la mal. Îmi clarificasem cu ajutorul Lui, locul, apartenenţa, rolul. Existenţa destinului şi necesitatea lui, în final.

Dar drumuleţele acelea, colaterale destinului, mă scoteau din minţi, mai ales că le ştiam provenienţa.

Erau hotărâri gândite de mine şi blocate de destin. Porţi ce păreau a se deschide, ca apoi, după râvnă şi chin să constat cum mi se închid în nas, fără pic de condescendenţă.

Încercam din răsputeri să le includ în flux să mă fălesc cu ele ca fapte autentice, originale, specifice mie. Dar degeaba. Ricoşau, lovindu-mi

vanitatea, sufletul, psihicul, moleşindu-mi trupul.

Mi se ridica părul în cap de supărare şi necaz. Mă simţeam furată, păgubită. Îmi induceau senzaţia inutilităţii existenţei mele, pe pământ.

Eu nu pot contribui cu nimic al meu, îmi spuneam, nu pot avea mulţumirea introducerii noului, conceput de mine şi acceptat sus.

Aceste neşanse îmi stopau avântul, mă revoltau, mă dezamăgeau. Deveneam din ce în ce mai nerecunoscătoare.

Voiam din ce în ce mai mult. Voiam ca Dumnezeu să-mi ofere noi căi de pătrundere spre El, noi cunoştinţe.

Apoi mă speriam eu, de mine. „Nemulţumitului i se ia darul”. Şi-mi potoleam cutezanţa, certându-mă în sinea mea.

Foarte bine, trebuie să mă mulţumesc cu ce ştiu. Cunosc necesitatea acestor drumuleţe greu de suportat. Ce mai vreau!

Sunt drumuri ce duc spre înţelepciune şi cunoaşterea de sine. Sunt izvoarele închegării de

noi destine, de noi energii, de noi trăiri. Sunt înaintaşele ce contribuie la finisarea şi continuitatea fluidului vieţii veşnice în univers. Sunt înţelepciunea în desăvârşirea ei.

Sunt drumuri născătoare de idei noi, spre noi încercări. Izvoare ale marelui „Nu se poate, trebuie să reuşesc”. Imbold al curiozităţii creatoare. Drumuri experimentale, cu nelimitate reluări.

Oare aceste cărări, au fost intenţionat „greşit proiectate” de Marele Dumnezeu? Special încâlcite, pentru a te împotmoli? Şi de ce accesibile, numai pentru hotărârile umane?

Acestea reprezintă, libertatea noastră de mişcare? Acesta e liberul arbitru? El îmboldeşte dorinţa noastră spre realizarea perfecţiunii?

Perfecţiunea este specifică, numai gândirii noastre? Ne-a creat EL, intenţionat o iluzie?

Se pare că da, din moment, ce pe EL nu-l interesează perfecţiunea. Din moment ce EL, a introdus „greşeala”, ca bază de calcul, pentru

evoluţia cerească.

Da. Drumul spre perfecţiune, ne este necesar numai nouă. Noi suntem germenii evolutivi. Noi suntem furnicuţele creatoare de viitor, de viaţă veşnică. Noi suntem diamantele cerului, şlefuite de Dumnezeu în vâltoarea focului terestru. Suntem pepiniera vieţii veşnice în plan vizibil şi invizibil. Noi suntem fluviul vieţii veşnice. Noi suntem viitor. Noi suntem pomul vieţii. Rodiţi a strigat Dumnezeu. Rodiţi îmi striga şi mie gândul conştientului.

EL, este perfect. EL, este stăpânul. Este conducătorul, coordonatorul şi păstrătorul, ordinii universale.

Greşeala este cuprinsă în toată structura Universului. Greşeala este miezul, este cauza, este inima mişcării, inima trăirii infinite, inima păstrării veşniciei viului ceresc.

Acestea erau întrebări şi răspunsuri, ce nu-mi dădeau pace. În fapt, simţeam o mare curiozitate, de a pătrunde în cele mai adânci taine,

ale dumnezeirii. Dumnezeu îmi întinsese mâna iar eu voiam să năvălesc peste El. Nu eram mulţumită, că-mi deturnase drumul de la crematoriul spiritual. Voiam mai mult. Totul dacă se putea.

* * *

Rădăcini după rădăcini se macerează în adâncul pământului, lăsându-şi vlăstarele să prindă rădăcini. Ciclul se repetă, fără acord, fără permisiune. Viul se reînnoieşte la toate nivelele existenţiale. De la cea mai mică formă de viaţă, la cea mai complexă.

Înţelegeam primenirea, dar nu şi la nivelul familiei mele. Sunt de acord doar „până aici „îmi spuneam. Sunt ai mei şi nu permit, nu accept.

Singurul care era surprins neplăcut de reticenţa mea, era tata.

Intervenea ori de câte ori prindea ocazia, încercând cu insistenţă, să-mi schimbe

înverşunarea.

Este normal, spunea el, aşa-i de când îi lumea. Trebuie să te obişnuieşti cu ideea. Noi toţi ne ducem; urmaţi voi şi la rândul vostru, urmează copii voştri. Dacă nu reuşeşti să accepţi acest demers, viaţa ta, va fi o rană vie.

Refuzam să m-adaptez. Era un prag, ce nu-l puteam sări, dar nici să scap de el, nu mă scutea nimeni.

Cerul îşi pregătea decorul, pentru deschiderea stagiunii de toamnă. Aşezase minuţios nor lângă nor, dându-le ultimele îndrumări, înaintea începerii concertului.

Linişte, linişte totală, şi dintr-odată bagheta magică, fulger incandescent, s-a ridicat, tăind scurt rotunjimile grăsuţe.

Başii uverturii, scăpaţi de sub tensiunea frâului ceresc, se revărsau în cascade, înfiorând timpanul văzduhului.

Disecaţi, norii îşi revărsau melodia amplă, în ritmul nonconformist al stropilor de ploaie.

Vântul, venit şi el de nu ştiu unde, s-a strecurat în orchestră, fluier prelung de n-ai. Simfonia ploii, se desfăşura în toată grandoarea ei.

Plouă, îmi ziceam, privind îngândurată pe fereastră. Simţeam, cum rezonanţa concertului de afară, mă impresiona trist.

Din străfunduri, amintiri sfredeleau drum de ieşire la suprafaţă.

Auzeam şi vedeam cele întâmplate, de parcă se petreceau acum şi în faţa ochilor mei.

— Alo…’

— Rodica?

— Da, tată.

— Rody, ai uitat de maică-ta? Azi trebuie să-şi dea ghipsul jos.

— Au! Ai dreptate. Vin imediat.

— Te aşteptăm.

În ziua când mama s-a rostogolit de pe scaun, îi dăduse mămăliga în foc, intraseră zilele în sac şi nu mai avea timp să-şi termine treburile.

În cădere, îşi dislocase mâna dreaptă din umăr. Medicul i-o pusese în ghips, obligată fiind, să stea o lună întreagă încorsetată ca o sarma.

Când m-am întors de la spital cu ea, tata ne aştepta afară din curte. Se aşezase pe un scăunel în faţa porţii, cătând cu ochii în zare.

— Ce zici mamă, de tata? Abia aşteaptă să te vadă fără platoşă. Uite-l, nu mai are răbdare, stă la poartă.

— S-o fi plictisit şi el singur în casă.

— E…s-a plictisit! E nerăbdător. Să vezi bucurie, când te-o vedea nou-nouţă.

N-a fost aşa. Pentru prima oară în viaţa mea, l-am văzut pe tata plângând. Lacrimile, i se prelingeau tăcute pe obraz.

Eram surprinsă. Nu vedeam motivul. Mama, s-a făcut că nu observă şi l-a întrebat, zâmbitoare.

— Ei, ce zici Gheorghe, cum arăt?

— Ţi-ai căutat-o cu lumânarea, femeie.

— Tată, de ce plângi? Am intervenit eu. Priveşte-o, e teafără, nu are nimic!

— Eeee…ce ştiţi, voi…

— Ce nu ştim!?

— Nu vreau să rămân singur, nu vreau să rămân fără ea.

— Nici nu-i cazul!

— Nu vreau să rămân, pe mâna nimănui.

— Cum! Nu înţeleg. De aceasta ai copii, să rămâi pe mân lor. Să te ajute, să vă ajute la bătrâneţe. Ce sunt vorbele acestea!? De ce intri în panică?

— Nu merg la nimeni.

— Cum, nu mergi la nimeni! Iar nu înţeleg.

— Ai să înţelegi cu timpul.

— Ce să înţeleg!?

— Nu vreau să stau pe casa nimănui, nu vreau să fiu povara nimănui.

— Cum să fii povară!? Eşti tatăl meu. Ai acest drept.

— Aşa simţi tu. Dar Mihai? Îţi faci scandal, în casă.

— A.nu tată. Toate au o limită.

Zbârnâitul gălăgios al telefonului, m-a adus în cotidian. Am întors spatele naturii dezlănţuite, alungându-mi amintirile. M-am îndreptat fără niciun chef, către el.

— Alo…

— Rody, tu eşti?

— Da mamă.

— Vino cât poţi de repede, la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Taică-tu, Hai…îmbracă-te şi vino, nu mai zăbovi.

În momentul când am deschis uşă, nu bănuiam că orele lui de viaţă, se numărau în minute.

— Nu muri, nu muri Gheorghe, o auzeam pe mama, strigându-i disperată. Te rog Gheorghe, nu muri.

Am înlemnit în prag. Picioarele se înmuiau. Bărbia tremura, clănţănindu-mi dinţii.

— Ce are, mamă!?

— Moare fetiţo, moare taică-tu fetiţa mea.

— Cum! De ce, aşa deodată!?

— Inima, inima.

— Cine ţi-a spus? Doar nu-l ştiam bolnav!

— Doctorul. Am chemat salvarea. Acum a plecat, de aici.

Şi iar s-a aplecat asupra lui, rugându-l cu lacrimi fierbinţi, în glas.

— Nu muri Gheorghe, nu muri, nu trebuie să mori. Costel nu e acasă. Mi-e frică Gheorghe, nu muri.

Obţinând un răgaz scurt de la Moarte, tata şi-a îndreptat privirea către ea, mustrând-o.

— Lasă-mă măi femeie, lasă-mă să-mi dau sufletul. Lasă-mă, să mor!

— Nu! N-ai voie! Nu-ţi dau voie.

— De ce!

— Aşteaptă să vină Costel. Mi-e frică Gheorghe, nu muri aşteaptă să vină Costel.

— Când vine?

— Din clipă în clipă. I-am trimis vorbă.

— Da.

Aripa morţii, părea să-l fi luat iar sub oblăduirea ei, topindu-i prezentul în neant.

Dar… n-a murit, l-a aşteptat pe Nenea. Făcuse pact cu moartea. Pentru o clipă, dorinţa lui, a înmuiat-o.

I-a simţit prezenţa fratelui meu, de cum a intrat pe uşă. Cu ochii împăienjeniţi, aproape dus, l-a întrebat.

— Tu…eşti, Costel?

— Da, tată.

Şi minunatul lui suflet, s-a desprins de trup.

Unde s-a oprit? Nu ştiu. Dar cum ştiu precis, că Dumnezeu este Dumnezeul celor vii, cu siguranţă va renaşte, spre a-şi consuma prin trăire, altă soartă. Nu-i timp de lene, în univers.

Din ziua aceea, o singură dată, i-am mai auzit glasul drag. Unde? Bine înţeles, în vis.

— Ajut-o, dar numai acum, spunea el. A doua oară, nu. Nu-l vedeam şi nu vedeam pe cine trebuia să ajut. Intuitiv, ştiam precis pe cine.

L-am ascultat şi bine am făcut. De nu-l

ascultam, aş fi regretat întreaga viaţă.

Moartea este o cădere a trupului şi o înnobilare a spiritului, gândeam, încercând să accept o explicaţie mulţumitoare, nemulţumirii sufletului.

Progresia aritmetică dintre trup şi spirit este invers proporţională. Trupul se deteriorează sub impactul experienţelor de viaţă, iar spiritul se revigorează, însuşind-o, dobândind astfel înţelepciunea necesară, unui loc superior în ierarhia universului.

În felul acesta îmi badijonam rana provocată, prin tăierea unei jumătăţi din rădăcina, al cărui vlăstar eram.

Viermuşorul revoltei însă, pitulat în mine, trebuia să vorbească, cu toate că nu mai avea acest drept. Trebuia să se facă auzit.

Şi-a dezlipit buzele, aruncând cu bâta-n baltă. Deziluziile, neîmplinirile îşi reflectă reversul în viitorul destin. Şi… dacă e aşa şi dacă ar fi aşa… ce nevoie mai am eu, de reversul lor, atâta timp,

cât în viitoarea trăire, nu reuşesc să mă reidentific, să mă suprapun conştient, celei de acum? Ce fel de soartă mai e soarta, privită astfel? Un joc de noroc? Arunci odată cu banul şi cade plătit. Apoi trăieşti cu speranţa, că-n viitoarea trăire reversul e luat. Şi cum îl iei? Orbeşte?

* * *

Zilele nefaste, premergătoare de suferinţi, vin pe nepregătite. Ori dacă robinetul începe a picura, nu-l mai opreşte decât Dumnezeu. Nu scapi de una, dai în alta.

La numai un an după moartea lui, se stingea şi mama. Toamna, tot toamna. Îmbrăcată în hlamida ei de aramă, părtaş fiindu-i un soare cu raze molâi, hotărâse trecerea ei, dincolo de noi. Hotărâse să-mi fure şi ultima şuviţă de rădăcină.

Ca un făcut, mama, fără voia ei bine înţeles, s-a împiedicat în proprii papuci. Întâmplare de doi bani. De doi bani, pentru noi tinerii, cu trup

viguros, puternic. Pentru ea, ruptura de femur căpătată, a târât-o în mormânt.

O internasem în Spitalul de Urgenţă Floreasca, construcţie veche, solidă, aşezată în buricul Bucureştiului. Ţinea în coasta ei, şapte etaje. Se etala puternică, emanând siguranţă.

Arhitectura simplă, dreptunghiulară, îşi lăia ferestrele în soare, de la răsărit şi până la apus. Exigente, razele lui, cercetau cu perseverenţă salon după salon. Toate străluceau. Era mulţumit.

Numai că inima mea, căpătase înnegurarea numărătorii inverse. Destinul se pregătea să pună stop, trăirii celei ce-mi dăruise viaţă.

Aşezată pe un scăunel, în faţa patului ei, o priveam, depănându-i viaţa, prin alambicul nu prea sofisticat, al proprie-mi gândiri.

Mică, slabă, îndoită
Sub povara de nevoi.
Ne-ai crescut.
Şi îndârjită.
Făceai totul pentru noi.

Inima, de era cazul,

Ţi-o scoteai din piept, S-o dai.

Îţi puneai în joc obrazul.

Pentru puii ce-i aveai

Ne-ai crescut uitând de tine,

Ocrotindu-ne pe toţi,

Ne-ai ferit de foc şi apă,

De capcane şi de hoţi.

Mică, slabă, îndoită, Strop de viaţă iubitor, Ai dat sens şi conduită Vieţii noastre, viitor.

Privind viaţa cu ochi cârcotaşi, întotdeauna găseam motiv de revoltă împotriva decurgerii ei. Ori moartea, pas despărţitor de realitatea vieţii prezente, era unul din cele mai revoltătoare motive.

Noi toţi murim, mă îmbărbătam, reflectând gândurile prin prisma viselor, iluminare dăruită de Marele Dumnezeu, mie.

Moartea creează viaţa veşnică, permiţând renaşteri după renaşteri. Dar cine mă înţelege şi pe mine, când durerea ţipă, devălmăşind cerul

sufletului, cutremurând din temelii trupul?

Cine înţelege, că veriga trecerii spre înţelepciune, mă sufocă? Cine? Dumnezeu, mi se va răspunde.

Ei bine, dacă în acest moment disperat, Dumnezeu m-ar întreba: vrei să te mai naşti odată? Eu i-aş răspunde: Nu. Durerea despărţirii de cei dragi, este prea mare, indiferent de treapta nivelului existenţial, la care pot ajunge.

Degeaba avea mama cea mai bună îngrijire, cea mai bună asistenţă, nu-i ajuta la nimic.

O vedeam cum se topeşte şi nu aveam nicio putere să întrerup curgerea.

— Câţi ani are? m-a întrebat medicul, a doua zi, după operaţie.

— 86.

— Oasele sunt subţiri, greu de refăcut. Bătrâneţea ne marchează pe toţi.

Ce era, să-i răspund? Îmi dăduse răspunsul, gol goluţ.

Cortina se pregătea să cadă, peste ultima ei

scenă.

Luasem obiceiul să-i perii îndelung părul, încercând în mod tacit să-i dau alinare. Ore în şir stăteam lângă ea, prefăcându-mă că totul este bine, că în curând va merge acasă, sănătoasă tun.

O minţeam pe ea? Nu. Pe mine mă minţeam. Mimam o iluzie. Ea ştia, mult mai mult. Ştia adevărul.

— Rodica, ce zi e azi?

— Miercuri.

— Sună-l la telefon, pe nen-tu şi spune-i să vină mâine la spital. Să aducă cu el, pe Stancu şi Radu. Sună-l şi pe Mihai, poate vine şi el.

— Îi sun. Dar de ce îi aduni, pe toţi? Ţi-e rău?

— Nu. Vreau să-i văd, atât.

— Mă minţi?

— Nu.

Fraţii mei, au venit. Mihai, nu, cu toate că îmi promisese. Ar fi putut să dea o fugă, dacă voia, dar nu a vrut.

Oricum, mama era mulţumită. Îi străluceau

ochii şi vorbea neîncetat. Nenea, chiar a întrerupt-o, zâmbind.

— Te simţi ca nou născută. Sunt buni şi doctorii ăştia la ceva. În două zile, vii acasă.

— În mod sigur. Mihai, nu a venit cu voi!

— După cum, vezi. L-am sunat. A promis dar.

— Păcat. Aş fi dorit să-l văd.

După plecarea lor, valurile înserării au preluat-o în faldurile lor somnoroase, cufundând-o într-un somn odihnitor. Am adormit şi eu, în scăunelul de lângă ea.

Pe la 12 noaptea, când porţile cerului s-au deschis, ea, şi-a ridicat capul de pe pernă şi-a îndreptat ochii şi mâinile în colţul de apus al salonului, cerând cu disperare ceva.

— Dăăă-mi şi mieeeee, dăăă-mi şi mieeee…se ruga.

O priveam nedumerită, încercând să nu fac nicio mişcare, ce ar fi deranjat-o. Visează, îmi ziceam, nu-i bine s-o trezesc.

Nici nu aş fi reuşit. Pe ea, n-o interesa

prezentul meu. Repeta monoton, insistent, interminabil, aceleaşi şi aceleaşi cuvinte. Era hotărâta, să-şi primească partea.

Văzându-i tenacitatea, curioasă în acelaşi timp, am întrebat-o.

— Ce să-ţi dea mamă şi cine?

Fără a-şi dezlipi privirea din colţul de sus, a răspuns cu glas plin de reproş.

— Uite… o…o vezi?… femeia aceea, la toţi dă pomană, numai mie, nu.

— Îţi dau eu.

— Poftim, i-am spus, punându-i în căuşul palmei, un ciorchine de strugure.

Aşteptam confirmarea diferenţierii, dintre femeia din vis şi mine, dar nu s-a petrecut, aşa. Visul se împletea cu realitatea, într-o simbioză de neînţeles de neconceput.

A rupt o boabă şi înainte de a-şi da sieşi, şi-a îndreptat mâna, către buzele mele.

— Gustă şi tu, fetiţa mea.

— Mulţumesc mamă, am zis, îndemnând-o să

mănânce.

— Mănânc. Ce dulci şi răcoritori sunt.

— Culcă-te acum, eşti obosită.

— Nu, nu…

Fără a-mi acorda nici cea mai mică atenţie, şi-a reluat poziţia anterioară, aţintindu-şi privirea în acelaşi colţ din susul tavanului.

— Vezi! vezi mulţimea aceea, vine spre mine! Îmi ia papucii! Mi-au furat papucii! Daţi-mi papucii, daţi-mi papucii, mi-e frig!… Daţi-mi… papuciiiii…

— Mamă, mamă, linişteşte-te, nu ţi-a luat nimeni papucii. Sunt aici, am intervenit iar.

— Unde!?

— Uite-i, am răspuns, punându-i un papuc în palme.

— Dar celălalt!?

— Este şi el, am spus mirată, de observaţia ei. Uite-l.

Ia cercetat, le-a pipăit conturul, ia mângâiat şi aşezându-i cu grijă în poala mea, mi-a şoptit

slab.

— Ia-i, ţine-i tu. Ai mare grijă de ei.

Apoi, preocupată numai de cum să se culcuşească cât mai comod în pat, a făcut abstracţie totală de prezenţa mea, adormind.

A doua zi dimineaţă, era vineri. Cât a fost ziua şi noaptea de lungă, nu a făcut altceva, decât să-l strige pe tata. Nu a mâncat, nu m-a băgat în seamă. Privirile ei, treceau prin mine. Parcă era, în transă.

— Gheorghe, Gheorghe, unde eşti!? Gheorghe, nu mă lăsa! Mi-e frică, Gheorghe! Vino Gheorghe, de mă ia.

Nu ştiam ce să fac şi cum s-o liniştesc. Nu ştiau nici doctorii. I-au dat sedative dar parcă le administra în aer, nu în trupul ei. Într-un târziu, a adormit.

Sâmbătă, pe la ora 11 dimineaţa, când s-a trezit, era perfect lucidă. Insista să mănânc mâncarea ei, mă ruga să-i aranjez părul, să-i ridic perna în aşa fel, încât să poată privi afară, să dau

perdeaua la o parte, că-i obturează lumina.

Era, cum n-o mai văzusem. Vioiciunea ei mă făcuse să înlătur pentru moment, ideea morţii, întrezărind speranţa însănătoşirii. În fond, Dumnezeu face minuni. De ce nu ar face şi acum?

Falsă speranţă. Era cântarea lebedei. A stat aşa, ore în şir, imprimându-şi cu nesaţ în bagajul amintirilor, frumuseţea ultimei zile, ce-o mai avea de trăit.

Când ziua se îngâna cu noaptea, mi s-a adresat cu un calm, ce mi-a închegat sângele în vine.

— Pregăteşte-mi patul de culcare. În noaptea asta, mor. Nu mă prinde miezul nopţii. Nu te speria, fetiţa mea, fi tare.

— Eşti supărată, pe mine?

— Nu.

— Atunci, de ce-mi tai sufletul?

— Trebuie să fii pregătită. Atât a fost. Îmi pare rău, dar trebuie să accepţi şi pe-asta.

— Bine, aşteaptă-mă puţin.

Punându-mă cu atâta fermitate în faţa unui moment inacceptabil firii mele, am dat fuga în salonul alăturat, să-i împărtăşesc unei femei mai în vârstă, situaţia în care mă găseam.

— Ia sticla aceasta cu aiazmă şi această cărticică de rugăciuni. Mergi înapoi, îi ungi faţa, îi umezeşti buzele şi chiar îi torni câteva picături în gură. Apoi, din această cărticică, îi citeşti rugăciunea de iertarea păcatelor. Ia-le şi pleacă repede, fugi.

Aveam senzaţia că merg pe perne, nu pe cimentul salonului. Vedeam, auzeam, simţeam şi refuzam să accept realitatea. Am ajuns la ea într-un suflet. M-am aşezat pe scăunel privind-o înspăimântată. Dacă cumva… Nu, nu murise. M-a simţit alături şi m-a întrebat, cu glas abia auzit.

— Te-ai întors?

— Da, mamă.

Înţesută într-o tristeţe ce mă detaşa de prezent, am îndeplinit, tot ritualul învăţat.

Nu ştiu cât timp a durat, dar la un moment

dat, am simţit nevoia s-o mângâi. Plecase. Se furişase în linişte, fără să deranjeze pe nimeni.

Oare tata, a întâmpinat-o? În mod sigur, da. Prea l-a implorat.

Ei au fost unul pentru celălalt şi tată şi mamă şi soţi. Între ei a existat mila aceea, care ţine strâns legaţi doi oameni, până la moarte şi după. Acel sentiment, care te face să exclami „până aici”. Este a mea, este al meu, nu-ţi permit”.

După constatarea decesului, medicul m-a alungat din spital. Cu vorbe reci, încruntate m-a desprins din atmosfera aceea în care plutea durerea. M-a împins afară, la aer, la viaţă.

— Dumneata, n-ai ce căuta aici. Părăseşti imediat, spitalul.

— Este târziu şi nu mai sunt mijloace de transport, m-am lamentat.

— Descurcă-te. Ia un taxi.

Noaptea m-a absorbit cu dragoste, în catifeaua ei neagră. Nu am luat taxiul, am mers pe jos. Când am ajuns acasă, se crăpa de ziuă.

M-am strecurat fără zgomot în bucătărie, după care am aprins candela şi m-am aşezat pe un scaun, în faţa ei. O priveam fix. Flacăra unduia tremurător, luminându-i drumul sufletului. Eu, îl vegheam. Ce rămăsese în spital, nu mai era ea. Era ritual.

Liniştea întreruptă doar de tic-tacul ceasului, agăţat în peretele de deasupra mea, a fost perturbată de paşi, ce târşeau somnoroşi podeaua. Instinctiv, am ascuns candela. Era momentul meu, era intimitatea mea. N-o voiam împărtăşită de nimeni. Şi-apoi, nu eram pregătită încă, să le pricinuiesc copiilor supărare.

Uşa s-a deschis şi în prag, a apărut Raluca, căscând zgomotos.

— Mamă…ce-i cu tine acasă? A murit mamaia! Aşa-i?

— Nu. Am sărit ca arsă.

— Minţi şi nu înţeleg, de ce!

— Nu mint, am venit să-mi fac baie.

— Bine, fie cum zici. Eu ştiu, c-a murit. Ştiu

precis. Şi şti şi tu. Fi atentă la ce-ţi povestesc. Şi-apoi îţi vei da seama, de unde sunt aşa sigură.

„În noaptea zilei de joi spre vineri am visat o femeie. Purta văluri sidefii şi-n ochi i se citea blândeţea. Nu s-a apropiat de mine. Din locui ei, o auzeam poruncindu-mi: „Spune-i mamă-ti, să-i dea pomană maică-sii. Sâmbătă, o iau”.

M-am trezit cu ochii în lacrimi. A murit mamaia, aşa-i? Spune-mi, femeia aceea, a avut dreptate?

— Da. A murit, i-am confirmat, în timp ce scoteam candela din cămară. Nu mai era nimic de ascuns. Faptul era cert.

— Mergi la unchiul Costel, să-i dai vestea?

— Puţin mai târziu.

— Merg şi eu cu tine. În drum cumpăram ceva, şi-i dăm de pomană. Aşa a spus femeia din vis, aşa trebuie să facem.

O priveam şi nu-mi venea să cred, ce fată înţeleaptă am. Şi era, doar o copilă. Un boţ de fată, încă.

— Bine înţeles, aşa facem.

Acel vis al mamei, acest vis al feţei, femeia aceea, ce a trecut pe la amândouă, în noaptea de joi spre vineri, cu acelaşi scop, cine era, ea? Şi de unde ştia ea, ce fapte urmau a se petrece?

De ce se deschid căi, spre acel necunoscut, căruia îi percepem existenţa, grandoarea, numai şi numai prin aria simţurilor şi a stării de vis? Şi care, pentru a face legătura cu noi, nu are nevoie, nici de timp, nici de spaţiu. Necunoscut ce-ţi tulbură mintea, scămoşând-o. Se deschid uşi şi atât. Intri pentru o fracţiune de secundă în materialitatea pe care n-o poţi pipăi, n-o poţi înţelege şi apoi eşti lăsat pe din afară.

Ce vrea Dumnezeu, de la noi? Ce ne cere? Ce vrea să ne inducă în psihic şi suflet? De ce ne doreşte pătrunderea, către EL? Şi de ce, cu picătura? Şi unde găsim noi, din proprie ştiinţă, poartă deschisă? Ce trebuie să facem? Unde greşim? De ce nu găsim cheia? Mister ce poate noi oamenii, îl vom rezolva cândva. Bine înţeles, tot cu

voinţa, permisiunea, îndemnul şi ajutorul Marelui Creator.

Poate mă voi găsi şi eu atunci, „cândva” printre ei, să-l aflu. Şi poate voi şti, că sunt eu, cea de acum.

Poate că atunci, când nu vor mai fi bariere între concret şi abstract, între material şi imaterial, între vizibil şi invizibil, când cerul se va uni cu pământul, când vom fi un tot, când noi prin proprie voinţă ne vom materializa şi dematerializa, în funcţie de locul în care dorim să ne petrecem secvenţe de viaţă, poate atunci Marele Creator – Dumnezeul – va fi mult mai mulţumit de Creaţia Lui.

Dar…nici atunci nu va fi mulţumit. Ne va îmboldi spre o altă etapă superioară, cunoscută Lui. Ne va deschide alte portiţe de necunoscut. Va păstra imperfecţiunea, imbold spre o treaptă superioară de imperfecţiune. Va păstra, viaţa veşnică.

Gata, porţile cerului se închiseseră în urma

ei. Trupul, materie fără viaţă, fără expresie, contura searbăd chipul sculptat în lut, al unei femei.

El, nu era mama. Trebuia închis cât mai curând în hăul pământului, înainte de a dezamăgi amintiri, icoane vii ale sufletului.

Înmormântarea, ceremonie de slavă şi recunoştinţă, se desfăşura în respect şi pietate, atunci când Mihai, transfigurat tâmp, de aburii alcoolului, a deschis brusc uşa camerei, cramponându-şi repezit mâinile, de marginile sicriului.

Scăpaţi de sub control, genunchii i se bălăbăneau haotic, clătinând în nesiguranţa lor, coşciugul.

De teama unui dezastru, iritată de atitudinea necuviincioasă, pe care o etala până şi în faţa morţii, l-am rugat să plece.

Mă aşteptam la un scandal, ştiindu-i felul, dar ca nicio dată, s-a scuzat respectuos faţă de cei din jur, plecând tot atât de repede, cum a venit.

Oboseala, îmi târâia picioarele. Tristeţea, îmi furase ultima picătură de sânge din obraji. Tâmplele-mi zvâcneau. Voiam linişte, voiam odihnă, voiam să dorm.

Aceasta voiam, înainte de a deschide uşa casei. Numai că deschizând-o, în faţa mea, se derula o privelişte de neiertat.

Casa se dezmembra sub acutele îndrăcite, ale unei sârbe olteneşti. Era petrecere. Da, la mine în casă, era petrecere.

În mijlocul camerei, Mihai şi Eugen, unul dintre prietenii lui de breaslă, horeau de mama focului, trăgând câte o duşcă, când unul, când celălalt din gâtul unei sticle. La mici intervale de timp, chiuiau amândoi, din toţi rărunchii.

— A murit hoaşca, a murit hoaşca. Hiiiii, hi… hiiii, ha, ha, ha.

Rămăsesem stană de piatra, în hol. Nu-mi venea să-mi cred ochii, să-mi cred urechile. Nu era cu putinţă, atâta neomenie.

Pentru prima oară, am simţit negreala urii

urcându-mi sângele în cap. Câinele, mi-am zis, s-a ţinut de cuvânt câinele. Să-l ierte Dumnezeu, că eu, nu-l iert, cât îi hăul.

A doua zi şi în continuare încă, aproape două luni după moartea mamei, nu i-am simţit lipsa. Parcă nimic nu se întâmplase. Îi percepeam existenţa acasă, în casa copilăriei mele. Aveam impresia ciudată, că dacă în clipa următoare, hotăram să-i fac o vizită, o găseam acolo. Mă învăluia o linişte stranie, fără logică.

Şi dintr-odată, am simţit golul. Se petrecea în claritatea unei dimineţi, ce ar fi trebuit să dăruie, nu să ia, atât era de frumoasă.

Un cuţit, a sfârtecat cu iuţeala fulgerului, rădăcina sufletului meu dintr-al ei. Le-a separat brusc, sângeros, fără milă.

— Mamă! am strigat în mine. Mamă! Unde eşti, mamă? Lacrimi fierbinţi şiruiau din rana sângerândă, săpând vaduri de durere, până în cel mai neînsemnat loc al trupului sufletesc.

Da, aici, pe acest pământ, acum şi până la

moarte, nu mai aveam, mamă. Mama, plecase. Plecase definitiv.

Nu mai aveam sprijin. Se dusese mila mea. S-a dus izvorul din care sufletul meu îşi potolea arsura neiertătoare, a vieţii. Se dusese rădăcina naşterii mele. Simţeam fiorul rece, al singurătăţii. Intrasem în panică.

Ce mă fac? Ce trebuie să fac, când dorul şi dorinţa de existenţa ei, îşi vor cere imperios dreptul s-o vadă, să-i vorbească? Unde să merg atunci? De unde s-o iau? Ea, era refugiul. Era alinarea.

Mă învârteam prin casă, căutând răspunsuri. Mă simţeam, ca o nucă în perete, ca o casă fără temelie. Oricând puteam fi năruită. Nu m-ai aveam, bază.

Vorbind aşa în mine şi pentru mine, m-am trezit în faţa oglinzii. Păream a mă vadea, dar nu eram eu.

Mă priveam, mă priveam îndelung, şi sufletul şi-a materializat sentimentele, în cuvinte. Simple,

dar dureros de reale.

Privesc şi-n luciu-i sidefiu
Privirea-mi se destramă
Şi nu mă văd pe mine-n ea
Te văd pe tine, mamă.
În ochii mei, sufletul tău
Se regăseşte-acasă
Hai mamă, vino înapoi
Mi-e dor de tine-n casă.
La cine merg acum, să plâng,
Să cer îmbărbătare?
Când drumurile mă înfrâng
Cui cer eu, alinare?
Mă-ntorc şi tot şi iar mă-ntorc
Spre drumul de plecare
Şi sper şi vreau să te găsesc
Dar drumu-i, numai zare.
Mă rup atunci, din dorul meu
Căutând o altă poartă.
Dar n-am curaj să o deschid
Şi mă închid în soartă

*

În adâncul sufletului, nu am putut suferi niciodată, sărbătoarea Drăgaicei. Pentru mine, această fecioară neomenesc de frumoasă, ce îşi întrebuinţa vicleneşte farmecele, ispitind în adâncul apelor oamenii, ca mai apoi să le astupe gura cu un sărut însetat, ce le tăia respiraţia pentru totdeauna, nu era o zâna, ci o vrăjitoare.

Pe deasupra, făcea ea ce făcea şi îşi programa aniversarea, în cea mai clară, însorită şi călduroasă zi de iunie. Toată frumuseţea naturii, o arunca undiţă fermecată, asupra bietului suflet omenesc. Cu greu, reuşeai să faci faţa, misterioasei seducţii.

Reţin noaptea acelei sărbători, ca şi cum ar fi azi. Ziua trecuse fără incidente. Luna se găsea de mult pe cer, cale lactee pe bolta apelor. Zâna-vrăjitoare se retrăsese dezamăgită, în unduitoarele camere, ale mişcătorului ei palat.

Dormeam şi eu de mult, când o undă rece mi-a încreţit pielea capului, ridicându-mi părul, pilitură de fier sub influenţa unui magnet, trezindu-mă.

Am întins mâna spre creştet, sperând s-o prind, s-o agăţ. Degetele s-au închis în gol. Inima a început să bată, ciocan greoi, în coşul pieptului.

Ochii s-au deschis instantaneu, globuri înspăimântate. Din spatele ferestrei, horcăituri înfricoşătoare, îmi furnicau auzul.

Spinarea mi s-a arcuit spontan, zvâcnind săgeată. Degetele, mânate de o energie necontrolată, au plesnit cu putere, comutatorul din perete. Lumina, a inundat dormitorul.

Am deschis fereastra, scormonind cu privirea întunericul. Dar, nimic. Linişte.

Noaptea era caldă, aripă neagră, perlată de un cer înstelat. Poate a fost un vis, m-am autoliniştit şi m-am strecurat sub plapumă.

Genele se împleticeau bete de somn, când, iar s-a repetat clar, distinct, convoiul de horcăituri.

La început, prin sunete grave, scurte rostogoliri pe-o scară cartilaginoasă de gât, ca mai apoi sugrumate, răsuflet ţipător, strecurat prin capilarele rămase ca prin minune neobturate.

După o scurtă pauză, un pocnet a închis flasc suflarea. Linişte şi linişte înfiorătoare.

Nu mai era chip, s-adorm. Înnegrită-n spaimă, am deschis cu repeziciune uşa sufrageriei, cu gând să fug, să mă sustrag cine ştie cărei nenorociri, survenite întâmplător sub fereastra mea.

Şi… am rămas perplexă. Privirea, mi s-a înceţoşat. Ceea ce vedeam, era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

Alunecat de pe fotoliu, până mai sus de subţiori, cu ochii albi, sticloşi, cu gura larg deschisă, Mihai, arăta a orice, numai a om, nu.

Pe parchet, mai jos de curea se întindea o băltoacă mocirloasă, groaznic mirositoare.

Tot ce s-a petrecut ulterior, s-a petrecut în afara voinţei mele. Normal, având în vedere viaţa

amară pe care mi-o oferise, trebuia să las situaţia închegată, în finalitatea existentă.

Aşa ar fi fost logic. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Cine purta, vina? Eu! Nu. Cine? Dragostea lui, pentru pahar. Şi atunci!

Şi atunci…am acţionat contrar logicului. De fapt nu eu, ci femeia aceea ascunsă în adâncul fiinţei mele, femeia care nu rămânea stană de piatră în faţa strigătului de ajutor. Femeia finisată de mama. Ea se mişca, alerga, căuta căi de rezolvare, indiferent dacă i se cereau sau nu. Indiferent dacă persoana merită său nu.

— Andrei, Andreiaş, trezeşte-te. Hai, trezeşte-te. Ajută-mă, să-l ridic pe taică-tu, în pat.

— Mi-e somn, mamă. Ce are?

— Are, că… nu mai are nimic, absolut nimic. Hai sus.

Scoală-te, să nu fie prea târziu.

Cu chiu cu vai, mai târâş, mai pe sus, am reuşit să-l urcăm. Era atât de greu şi mirosea, aşa urât.

Am deschis larg fereastra, lăsând aerul să primenească încăperea. Apoi, ne-am retras amândoi câţiva paşi, sprijinindu-ne oboseala de canatul uşii.

Îl priveam descumpăniţi, surprinşi. Îi vedeam obrazul, cum i se destinde sub atingerea calmă a morţii şi nu-l mai recunoşteam. Părea, a nu mai fi el.

Tânărul din faţa noastră, exprima o totală nevinovăţie.

Expresia dură, îmbătrânită, sprâncenele încruntate, gura cărnoasă, gata pregătită, pentru a slobozi cine ştie ce trivialitate, dispăruseră. Se dezlipise precum o mască. Sub ea, sălăşuia puritatea spiritului. Nemuritor, adolescent încă, netarat de ridurile răutăţii umane.

Făcând abstracţie de tânărul nevinovat din faţa mea şi aducându-mi-l în minte, pe cel adevărat, pe călăul cel de toate zilele, mă plângeam sufletului.

Iată că Dumnezeu, îmi pune la dispoziţie

clipa despărţirii. Clipa după care tânjisem şi tânjeam încă. Clipa pe care El, de fiecare dată o îndepărta, sub diverse pretexte.

În sfârşit scăpam. În sfârşit, puteam să dorm liniştită. Nu mai avea cine să mă alunge, afară din casă. Nu mai era nevoie să traversez noaptea Bucureştiul, tresărind înspăimântată, la fiecare zgomot, nu pentru mine, ci pentru cele două sufleţele mici, pe care le târam după mine.

În sfârşit, nu voi mai mânca cu lacrimile pe ochi. Gata, totul se termina acum şi în faţa mea. Trebuia doar să stau, să privesc şi să aştept adevăratul final.

Trebuia. Dar nu am stat şi nu am aşteptat. Nu m-a lăsat sufletul. Prea multă tinereţe se sfârşea sub privirile ochilor mei, fără a ridica, nici măcar un deget. Prea multă tinereţe voia să înghită pământul. Prea hrăpăreţ era. Nu, nu-i posibil.

Am zvâcnit spre el, îmbrâncită de la spate de omenie. I-am apăsat puternic pieptul. I-am făcut

respiraţie, băgându-i forţat aerul plămânilor mei, în ai lui. I-am pălmuit obrazul, încercând să prind cumva, o clipă de viaţă fugară, rătăcită sau uitată de Dumnezeu, în trupul acela inert. Dar…nimic. Nimic nu arăta, speranţă.

— Andreiaş, sună cineva la uşa! Vezi, cine-i!

— Am chemat-o eu pe d-na Stanciu, mama unui coleg de clasă. E doctoriţă.

— Da! Merg să-i deschid eu.

— Bună seara, mi-a zis o femeie ce-i tremurau cărnurile pe trupu-i obez.

— Intraţi vă rog şi ne scuzaţi…

— Lăsaţi doamnă, unde este?

— În dormitor. Veniţi pe aici, vă rog.

— Mihai se găsea în aceeaşi poziţie. Nimic nu se schimbase. Doamna Stanciu, mama-doctoriţă, l-a examinat, i-a luat pulsul şi-apoi a concluzionat, trist.

— Îmi pare rău doamnă…e mort. Nu are, puls.

— Cum!?

— Comă alcoolică. Asta e. Ce voiaţi? Merge, merge şi se sparge. Urciorul nu-i din fier, e din pământ.

— Nu se poate, nu-i posibil. Şi m-am repezit, asupra lui. Am reînceput ritualul anterior. Numai că de data aceasta, mult mai înverşunată. L-am pocnit peste obraz, i-am apăsat ritmic şi puternic pieptul, l-am tras de picioare. Parcă înnebunisem, nu mai eram în minţile mele.

La un moment dat, tot apăsându-i pieptul, am simţit sub palme răceala metalică a unui bidon gol. Aşchiile unei melodii sparte, dezlânate se infiltrau cu rapiditate prin vârfurile degetelor, urcând în trup.

M-am retras iute, scuturându-mi braţele de strania simfonie, furibunde sunete ale morţii. M-am aşezat cât mai aproape de Andrei, continuând să privesc prostită acel trup, rămas fără suflet.

— Păcat doamnă, nu trebuia să-l maltrataţi în halul acela. E mort, nu înţelegeţi? Ce a-ţi făcut dvs., e un mare păcat.

— Da! I-am răspuns, fără a-mi lua ochii de pe Mihai, ce părea a se lungi, a se lăţi, adâncindu-se tot mai mult în salteaua patului.

Îl priveam toţi, într-o linişte sinistră. Îl priveam împietriţi, imortalizaţi în secvenţa unei clipe, ce nu se mai sfârşea.

Şi! Miraj! Vedem aiurea sau vedeam într-adevăr sânge?

Vedeam bine! Un firicel de sânge roşu aprins, se desprinsese din colţul gurii, croindu-şi cărare spre bărbie, îndreptându-se şerpuitor, spre gât. Să…nu fi murit!? Fulgeră speranţa în mine.

— N-a murit! Am strigat. Vedeţi! N-a murit.

— A făcut congestie cerebrală doamnă, nu vă mai daţi în spectacol. Gata, atât a fost.

Nu-i dădeam atenţie. Nu voiam. Îl priveam încăpăţânată şi nu ştiam de ce. Speram într-o minune? Aşteptam o minune?

Oricum, ea s-a înfăptuit. Cum? Nu ştiu. Cine a rupt iţele morţii? Dumnezeu, bine înţeles.

Aţa vieţii şi-a reluat cursul. Ochii lui negrii s-

au deschis. Sângele i-a invadat obrazul, împurpurându-l. Sprâncenele şi-au recăpătat încruntarea, buzele s-au conturat ferm.

— Ce mă priviţi aşa, ca viţeii la poarta nouă!

— Pai, am

— Mergeţi la culcare! Ce, nu aveţi somn?

A reînnodat firul conştientului, fără niciun efort. Şi-a reluat viaţa, părând a nu cunoaşte nimic din cele întâmplate anterior.

Ca mulţumire, pentru ce a făcut Dumnezeu pentru el, prin mine, m-a răsplătit. M-a răsplătit, aşa cum ştia el foarte bine, s-o facă. M-a răsplătit, prin acuzare. Cum? Eu eram criminala.

Aşa i-a relatat maică-sii cazul. Noroc cu Andreiaş, care ia explicat din fir a păr, tot.

Cât l-a crezut pe băiat, cât l-a crezut pe fiul său, numai ea ştia. Şi-apoi… numai mamă să nu fii.

Acesta era el, duşmanul din patul meu. A răstălmăcit adevărul. Nu suporta o îndatorire atât de mare a sufletului său, faţă de mine. Îmi era dator, dar cu răutate.

Anii de convieţuire cu el, au atestat un destin, predestinat. Au atestat adevăruri de neînlăturat. Adevăruri ce nu stau în puterea cunoaşterii noastre. Ce trebuia să fie, a fost. Cine trebuia să fie, este.

Într-una din aceste dimineţi, probabil înainte de cântatul cocoşilor, când conştientul încă mai dormea, o voce din înalt, mă căuta.

— Unde eşti?

— Aici.

— Trebuie să vii.

— Nu acum.

— De ce?

— Nu-s pregătiţi copii.

— Prinţesa, te aşteaptă.

— Ce prinţesă?

— Prinţesa marilor japani.

— Ia, alta.

— Eşti desemnată.

— Nu vreau.

— Şi m-am trezit cu nostalgia locurilor de

aici, locuri ce în curând probabil, vor deveni trecut.

Eu vreau? Nu. Decizia nu permite alternativă. Aştept înţelepciunea acceptării, de bunăvoie şi fără resentimente. Voi reuşi?

Aştept înţelepciunea să-mbătrânească inimi
Şi-n spirit să-mpletească
Şuviţe de argint
Aştept din suflet spinii
în lacrimi să-i topească
în râuri de iubire
Şi-n vorbe de alint.
Aştept ca încruntarea
Din riduri să dispară
Şi din privirea cruntă
Aştept un ochi senin
Aştept ca din adâncuri
Iertarea să răsară
înlăturând din fire
Netrebnicul venin.
Aştept, căci timpul nu e

în neant e dizolvat
Aştept înţelepciunea
cu gând îngenuncheat

SFÂRŞIT